

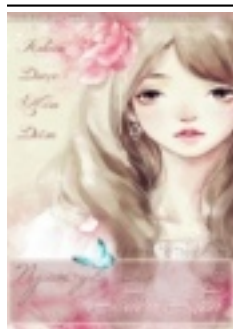
Người Yêu Của Triều Tịch

Contents

Người Yêu Của Triều Tịch	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	3
3. Q.1 - Chương 3	4
4. Q.1 - Chương 4	5
5. Q.1 - Chương 5	6
6. Q.1 - Chương 6	8
7. Q.1 - Chương 7	9
8. Q.1 - Chương 8	10
9. Q.1 - Chương 9	12
10. Q.1 - Chương 10	13
11. Q.2 - Chương 1	14
12. Q.2 - Chương 2	16
13. Q.2 - Chương 3	17
14. Q.2 - Chương 4	18
15. Q.2 - Chương 5	19
16. Q.2 - Chương 6	21
17. Q.2 - Chương 7	22
18. Q.2 - Chương 8	23
19. Q.2 - Chương 9	24
20. Q.2 - Chương 10	26
21. Q.3 - Chương 1	27
22. Q.3 - Chương 2	28
23. Q.3 - Chương 3	30
24. Q.3 - Chương 4	31
25. Q.3 - Chương 5	33
26. Q.3 - Chương 6	35
27. Q.3 - Chương 7	36
28. Q.3 - Chương 8	37
29. Q.3 - Chương 9	39
30. Q.3 - Chương 10	40
31. Q.4 - Chương 1	41
32. Q.4 - Chương 2	42
33. Q.4 - Chương 3	44
34. Q.4 - Chương 4	45
35. Q.4 - Chương 5	47
36. Q.4 - Chương 6	48
37. Q.4 - Chương 7	49
38. Q.4 - Chương 8	51
39. Q.4 - Chương 9	52
40. Q.4 - Chương 10	54
41. Q.5 - Chương 1	55

42. Q.5 - Chương 2	56
43. Q.5 - Chương 3	58
44. Q.5 - Chương 4	59
45. Q.5 - Chương 5	60
46. Q.5 - Chương 6	61
47. Q.5 - Chương 7	62
48. Q.5 - Chương 8	64
49. Q.5 - Chương 9	65
50. Q.5 - Chương 10	66
51. Q.6 - Chương 1	67
52. Q.6 - Chương 2	68
53. Q.6 - Chương 3	69
54. Q.6 - Chương 4	71
55. Q.6 - Chương 5	72
56. Q.6 - Chương 6	74
57. Q.6 - Chương 7: Kết Cục	75

Người Yêu Của Triều Tịch

Giới thiệu

Tên tôi là Triều Tịch. Có phải nghĩa là, cuộc đời tôi nhất định phải bấp bênh đau khổ? Tôi không h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cua-trieu-tich>

1. Q.1 - Chương 1

Trong phòng vô cùng lạnh. Tôi quấn chặt chiếc áo choàng lông trên người, giơ tay xới xới chút than trong chậu lửa, than thừa lật sang mặt khác, lộ ra ánh sáng đỏ hồng chói mắt. Tôi xoa xoa tay, trong không khí dần có một chút ấm áp. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, tuyết vẫn yên lặng rơi trắng xóa ngoài bầu trời đêm như lông ngỗng, xem ra ngày mai không xuống núi được.

Tôi đang du lịch Nhật Bản, tạm thời sống nhờ nhà của người dì lấy chồng xa của tôi. Dì tôi trước khi cưới mang họ Dương, sau khi đến Nhật Bản theo họ chồng đổi thành Y Đằng. Năm trước dương qua đời trong một tai nạn giao thông. Căn biệt thự và mấy ngọn núi xung quanh đây đều là di sản dương để lại cho dì.

(Bằng để tên phiên âm, tiếng nhật là Itou)

Nghe có tiếng động sau lưng, tôi quay đầu lại. Dì khom người chậm rãi bước vào. Dì mặc một chiếc kimono thêu bông gạo màu trắng. Sống ở Nhật mấy chục năm, dì càng ngày càng giống một người phụ nữ Nhật Bản truyền thống.

“Triều Tịch, dì có vài lời muốn nói với con.”

“Hả?”

“Ngày mai... sẽ có một vị khách rất đặc biệt đến đây.”

Tôi nghi hoặc. Ai tới mà lại phải đặc biệt nói với tôi? Hay tại tôi ở đây nên có bất tiện gì sao?

Dì dường như hiểu suy nghĩ của tôi, lắc đầu liên tục: “Không phải vậy đâu. Người này với con... có quan hệ rất đặc biệt.”

Tôi dùng ánh mắt hỏi dì, năm ba tuổi cha mẹ mất tôi được các chị em của mẹ nuôi dưỡng. Người dì thân nhân bên nội này cũng vì chuyến du lịch nước ngoài này nên tôi mới lần đầu gặp. Tôi không biết trên đời còn có ai có quan hệ đặc biệt với mình nữa.

Dì do dự một chút, đưa tấm ảnh này giờ cầm chặt trong tay cho tôi xem: “Con nhìn đi.”

Tôi cầm tấm ảnh, trong ảnh có ba đứa bé rất nhỏ. Một bé gái và hai bé trai. Bé gái ở giữa chính là tôi, hai bé trai tôi không quen biết. Tôi không biết lúc nhỏ mình đã từng chụp tấm ảnh này hồi nào, hỏi: “Đây là?”

“Đây là ảnh chụp anh em sinh ba của tụi con.”

Tôi khiếp sợ ngẩng đầu: “Cái gì?!”

“Anh em sinh ba các con lúc ba tuổi.” Dì hơi ngập ngừng: “Bên trái là em trai Dương Kiếm, bên phải là anh trai Dương Triết. Sau đi cha mẹ con xảy ra chuyện, dì và dượng Y Đằng đã nhận nuôi hai đứa bé trai này. Chúng nó bây giờ cũng mang họ Y Đằng. Dì vốn định sẽ... giấu diếm chuyện này cả đời. Không để bọn nó biết chúng không phải con ruột của Y Đằng... nhưng mà, dì bây giờ nghĩ khác rồi. Người già, luôn muốn lá rụng về cội. Huống chi dượng Y Đằng cũng đã đi, dù sao cũng nên để các con đoàn tụ.”

Tôi ngã ngồi trên đất, nhất thời vẫn không thể tiêu hóa được tin này: “Bọn họ... bây giờ đang ở đâu?”

“A Kiếm đang quản lý công việc của Y Đằng ở Osaka, dì nói chuyện của con cho nó, nó bảo ngày mai sẽ trở về đây. A Triết thì du học ở Mỹ, đã đi ba năm rồi.”

Tôi kinh ngạc nhìn tấm ảnh, trong lòng trăm vị ngổn ngang. Luôn luôn cô độc, không ngờ trên địa cầu này còn có hai người có chung huyết mạch với tôi?

“Nghỉ ngơi sớm đi con.” Dì nhẹ giọng nói rồi khép cửa lại. Tôi đưa tay vuốt ve gương mặt của một người trong ảnh. Sáng mai tôi sẽ phải gặp anh sao? Em trai... của tôi?

2. Q.1 - Chương 2

Sáng sớm tuyết đã ngừng rơi. Trời trong xanh vạm vỡ, xanh đến nỗi dường như đã đông đá luôn rồi. Toàn bộ thế giới nhất thời bị bao phủ bởi một làn áo bạc, trong sân đầy những núi tuyết nhỏ che lấp các phiến đá xanh xếp thành hàng trên mặt đất. Tôi thức từ rất sớm, mặc một chiếc áo len và quần lông thật dày ngồi trong phòng khách chờ Dương Kiếm. Nhìn qua cửa sổ lớn sát đất trong phòng này có thể thấy toàn cảnh trong sân rất rõ. Dì đang nói với người giúp việc về việc tuyết đọng trên đất, mấy người trẻ tuổi lao lực dùng xẻng sắt xúc tuyết đi, cố gắng dọn một con đường cho xe vào. Một bóng đen phía xa dần chạy về phía cửa biệt thự, chó săn canh cửa sủa um trời lên.

Chú người làm Đạt Xuyên hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức vui mừng hô to thiếu gia đã trở về bảo mọi người ra nghênh đón. Dì đứng trong hành lang vui mừng xoa xoa tay. Tim tôi lập tức như bị treo lên, chạy thật nhanh đến bên cửa nhưng lại do dự không dám tiến thêm nữa.

Một người lạ mặt đi vào sân. Vóc người cao lớn, đôi mắt giống tôi như đúc. Lông mi thật dài trên gương mặt với các đường nét cứng rắn. Môi rất mỏng, vì lạnh nên hơi tím tái, trông rất lạnh lùng. Anh ta mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen dài, từ đùi trở xuống đều bị ướt đẫm.

“Tuyệt lớn như vậy, mẹ cứ tưởng con không về.” Dì vừa nói vừa nhận lấy chiếc áo khoác anh cởi ra. Tôi nín thở, trong lòng cuồng loạn. Một cảm giác khổ sở từ tận đáy lòng dâng lên, thấm vào tứ chi bách hải. Tôi cắn môi, không thể tả được cảm giác lúc này của mình.

Không còn chiếc áo khoác ngoài, cơ thể cường tráng của Dương Kiếm lộ ra. Không phải kiểu cơ bắp hoành tráng, nhưng bờ vai anh rất rộng, dễ dàng nhận ra sức lực khủng khiếp của anh qua từng cử chỉ. Anh đến trước mặt tôi, từ trên cao quan sát tôi, mặt không có chút biểu cảm nào.

“Con lên núi...” Dương Kiếm không hề quay đầu, nói với dì một câu: “Nên bây giờ chân đông cứng rồi.”

Dì vội vàng đi ra ngoài gọi chú Đạt Xuyên sai người đi chuẩn bị nước nóng và rượu, nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi.

“Đừng cần, sẽ rách môi.”

Tôi hoảng sợ. Dương Kiếm tiến lên một bước, anh giơ tay định vuốt ve môi của tôi, tôi lui người về sau, khiến tay anh giơ giữa chừng không. Dần dần, từ trong mắt anh hiện lên ý giễu cợt. Anh thu tay về: “Cô tên là Dương Triều Tịch?”

“Phải.”

“Rất xinh đẹp.” Dương Kiếm nói xong, cong chân ngồi xuống bên lò sưởi, nhàn nhạt nhìn ra cửa sổ: “Trên núi tuyết đọng rất dày. Trong khoảng thời gian này ngọn núi xem như bị cô lập.”

“Ừ.” Bàn tay nắm chặt của tôi chậm rãi thả lỏng ra. Dương Kiếm tựa đầu vào mặt gỗ chạm khắc phía sau lưng, khẽ nheo mắt lại, trông rất mệt mỏi.

“Ừm... Tôi đi xem dì chuẩn bị nước nóng xong chưa.” Tôi xoay người muốn đi, đột nhiên bị kéo ngược về phía sau: “Ngồi xuống.”

Tôi cắn môi, ngồi xuống. Dương Kiếm vẫn nhắm mắt: “Cô tính bao giờ về nước?”

“Vốn định ba ngày sau.” Tôi hơi lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết tuyết có còn rơi nhiều như đêm qua nữa không: “Xem ra phải dời lại rồi.”

“Nửa tháng sau rồi về. Xử lý xong chuyện bên này, tôi và cô cùng về Trung Quốc.”

Tôi giật mình nghiêng đầu nhìn anh. Dương Kiếm hơi híp mắt mỉm cười, âm thanh không có một chút nhiệt độ nào: “Nhờ chị chăm sóc, chị gái.”

3. Q.1 - Chương 3

Tôi lật người, tám chân cứ như tảng đá đè lên cơ thể, chẳng những không cảm thấy ấm áp ngược lại tưởng chừng như đè chết tôi rồi. Biệt thự được xây bằng một loại đá lớn, nếu không có lò sưởi âm tường thì thật sự lạnh thấu xương. Lò than trong phòng có cũng như không, khí lạnh từng cơn thấm vào cơ thể từ mọi phía.

Một bóng dáng cao lớn mờ mờ xuất hiện bên giường, che mất ánh sáng yếu ớt của lò than đang cháy. Tôi hoảng sợ bật ngồi dậy, là Dương Kiếm.

“Lạnh à?”

“... Ừ”. Tôi ôm chặt chăn, bởi vì chỉ mặc một lớp áo ngủ mỏng manh lại đột nhiên bật dậy khiến chăn rơi ra, làm tôi không nhịn được rung mình một cái.

Dương Kiếm đi chân không tới lui trong phòng tôi. Đóng chặt cửa sổ rồi kéo rèm, lại bỏ thêm than vào chậu cho lửa cháy mạnh hơn. Sau đó cởi áo len trên người xuống, đi lại bên giường.

Tôi cả kinh, ôm chăn lui về phía sau, hơi kinh hoàng nhìn anh. Than cháy trong chậu phát ra một tiếng “lách tách”, thỉnh thoảng bắn ra vài tia lửa, lửa ngày một mạnh, chiếu sáng cả một góc phòng. Dương Kiếm đứng ngược sáng, tôi không thể nhìn rõ biểu cảm của anh.

“Cô sợ cái gì?”

Dương Kiếm nhẹ giọng giễu cợt hỏi. Hai tay chống thành giường, trong ánh lửa quan sát tôi chăm chú. Anh ở trần, toàn thân trên dưới chỉ có một chiếc quần ngủ bằng sợi vải. Ánh sáng từ lò lửa phản chiếu trên làn da màu đồng của anh.

Làn da anh bóng loáng, thân thể rất ấm áp.

Tôi quay đầu đi, cắn môi dưới, cổ mặc kệ suy nghĩ đang xuất hiện trong đầu. Một bàn tay to đưa đến trước mặt, ngón tay thô ráp vuốt ve bờ môi tôi, mang theo cảm giác khiến người ta khiếp đảm: “Không phải tôi đã nói, không được cắn môi sao?”

Giọng nói của Dương Kiếm trầm thấp, xen lẫn vài phần ý vị không rõ ràng. Ánh mắt anh dần trầm xuống, yên lặng nhìn môi của tôi. Lòng tôi bắt đầu cuồng loạn, đầu lưỡi chua xót nói: “Cảm ơn em quan tâm, ‘em trai’.”

Dương Kiếm buông tôi ra đứng dậy, thái độ rất khó lường. Tôi theo bản năng kéo chăn cao hơn một chút: “Trễ lắm rồi, đi ngủ đi.”

Dương Kiếm đột nhiên giơ tay kéo chăn ra khỏi tôi, đến khi tôi kịp phản ứng đã nằm gọn trong lòng anh. Tôi đẩy anh vài cái, anh ôm lấy tôi, đặt đầu tôi trước ngực của anh: “Đừng động đấy”.

Đôi tay tôi nắm thành nắm đấm chống trên ngực anh, không cho anh nhích gần hơn nữa, cơ thể tôi hơi run rẩy. Nhiệt độ truyền từ thân thể anh sang da thịt của tôi, tim tôi nặng nề đập. Nước mắt chảy ra.

Tôi mở to hai mắt nhìn nóc giường. Ánh lửa phản chiếu hai bóng người ôm nhau lên đó, run rẩy chập chờn. Tôi tên là Triều Tịch, có phải nghĩa là, cuộc đời tôi nhất định phải bấp bênh đau khổ? Dương Kiếm hô hấp đều đặn như ngủ say, tim anh mạnh mẽ co bóp trong lồng ngực. Tôi buông lỏng tay, bàn tay đặt nhẹ vào vị trí tim của anh. Dương Kiếm từ từ cầm lấy bàn tay tôi, trong bóng tối, tôi không thể thấy được mặt anh. Tôi trở tay cầm lại tay anh, trong sự ấm áp của anh ngủ thiếp đi.

4. Q.1 - Chương 4

Âm thanh ông ông của máy bay khiến người ta buồn ngủ. Tôi gỡ miếng bịt mắt ra, ngoài cửa sổ là bầu trời bao la, mây trắng bát ngát. Đi từ Bắc Kinh đến giờ đã bảy tiếng, còn bốn tiếng nữa mới đến Roma.

(Roma: Thủ đô của Italia.)

Ngồi lâu khiến lưng rất mỏi, tôi xoa bóp đôi vai có phần đau nhức của mình. Lúc rời Bắc Kinh là một giờ rưỡi trưa, Bắc Kinh chênh lệch với Roma bảy giờ, cho nên dù ngồi máy bay mười một tiếng, tới nơi vẫn chỉ là năm giờ bốn mươi phút cùng ngày.

Đa số khách trong buồng máy bay đều đang ngủ mê man. Tôi nhìn chung quanh, giữa một đám người tóc vàng mắt xanh có một người đàn ông Châu Á, nhìn vào rất bắt mắt. Anh ta ngồi đối diện xéo tôi, lúc này đang chuyên chú vào chiếc laptop Sony trên tay. Tóc anh ta rất mềm, nhẹ nhàng phủ phủ lên đôi lông mày tinh tế. Mắt hẹp dài thâm thúy, lông mi rất dày hòa vào những đường cong cứng rắn của khuôn mặt, môi hơi cong, chiếc mũi cao thẳng. Mặc dù ngồi trên ghế nhưng vẫn có thể nhìn ra vóc dáng anh ta nhất định rất cao lớn.

Có lẽ do ánh mắt của tôi làm phiền đến anh ta, anh ngẩng đầu nhìn lại phía tôi. Ánh mắt rất mê người, dường như đã gặp ở đâu đó rồi. Anh ta nhìn tôi chăm chú, không hề ngại ngần nhìn thẳng vào tôi mà mỉm cười, nhất thời hai lúm đồng tiền hiện ra trên hai má, nhìn vào có thêm vài phần ngây thơ của trẻ con.

Tôi cũng cười đáp trả, lại tiếp tục kéo bịt mắt giả bộ ngủ. Trên máy bay lại có thể được một chàng trai đẹp mỉm cười với bạn, đó hẳn cũng được xem như là một niềm vui nho nhỏ đi.

Máy bay đáp xuống sân bay Ciampino Roma. Hôm ấy Roma mưa tầm tã. Rời khỏi sân bay tôi lên xe buýt đến trung tâm thành phố. Người bên cạnh không ngừng dùng tiếng Pháp, tiếng Ý hoặc chất giọng đậm mùi Anh ngữ trò chuyện với nhau. Tôi nhìn giọt mưa ngoài cửa sổ, cảm thấy ngày càng đau lòng và chán nản.

Một thân một mình đi đến thành phố xa lạ này, coi như có thể quên hết tất cả những chuyện cũ đau buồn rồi.

Tôi ở khách sạn St. George nằm trong trung tâm thành Roma. Cố ý chọn một khách sạn năm sao thế này, chỉ vì tôi muốn có thể tiêu hết tiền ông ta cho tôi trong bảy ngày, cũng như xóa sạch ân tình của ông ta. Có lẽ bây giờ ông ta đang vui vẻ bên cạnh vợ mình đi? Hạnh phúc bình yên. Lòng tôi nhất thời như bị dao đâm vào, tôi tự giễu cười cười, tại sao phải quan tâm những chuyện này chứ. Lúc đầu vì cuộc sống nên mới ở cùng ông ta, giờ đi rồi, đâu cần phải nhớ ai hay xin lỗi ai nữa.

Đến khi tôi thay quần áo xong thì cũng đã hơn chín giờ tối. Mặc dù hiện tại là tháng chín, nhưng Roma có khí hậu của khu vực Trung Hải, nhiệt độ quanh năm khá cao. Tôi chỉ mặc một chiếc váy dài in hoa, đầu đội nón cỏ màu trắng lớn, tay cầm một chiếc túi xách hàng mây tre. Lững thững đi lang thang, cảm nhận khí nóng của mặt đất bốc lên sau mưa phùn. Đột nhiên nhớ đến đoạn miêu tả da diết của Ralph dành cho Meggie, người mà anh yêu lúc ở Vatican xa ngàn dặm trong tiếng chim hót giữa bụi mận gai. Đôi mắt tôi nhất thời như có sương mù, rất mờ mịt.

Vừa đi vừa suy nghĩ, bất tri bất giác đã đi đến một con đường xa lạ. Tôi đứng lại, không biết phải làm sao. Trên thực tế mà nói ở đây con đường nào với tôi mà chẳng xa lạ, xem bộ tôi lạc đường rồi.

Tôi xoay người đi trở về, những con đường sáng ngời dưới ánh đèn đường kiểu cũ, bao trọn thành phố mỏng lung xinh đẹp của thế kỷ mười bảy. Nhưng trong một tá đường phố xinh đẹp kia, con đường nào mới là đường trở về St. George chứ?

Vài thanh niên thân hình cao lớn đi lại phía tôi. Dừng tiếng Anh hỏi tôi xảy ra chuyện gì. Tôi nói với họ mình bị lạc đường. Bọn họ nhìn nhau một cái, nói gì đó với nhau vài câu, sau đó bảo tôi họ có thể dẫn tôi về khách sạn, chỉ là tôi phải trả cho bọn họ hai mươi dollar.

Tôi đồng ý.

Đi chừng mười phút, tôi dần dần cảm thấy không ổn, cảnh quan xung quanh rất xa lạ. Tôi dám khẳng định mình chưa từng đi qua chỗ này. Tôi chần chờ dừng bước: “Đây là đường về thật sao?”

Ba thanh niên phía trước đột nhiên xoay người nhào tới chỗ tôi, bịt miệng tôi lại trước khi tôi kịp la lên, sau đó kéo tôi vào một khúc quanh khuất. Trong ngõ tối đen, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, đến mắt cũng bị che mất. Tôi tự khinh thường mắng bản thân, lại đi tin người lạ ở nơi đất khách quê người. Bây giờ, cái giá phải trả xem ra không nhỏ chút nào.

5. Q.1 - Chương 5

Rating: 16+

Tôi cảm nhận được quần áo của mình bị túm lấy một cách thô lỗ, việc này càng khiến tôi sợ hãi hơn. Một bàn tay rậm lông thò vào váy tôi, sờ soạn từ bắp đùi tôi rồi dần lên trên. Tôi liều mạng đạp chân, lại bị người ta đè cứng lại, quần lót màu trắng xanh bị kéo xuống. Nỗi sợ hãi dâng lên như vũ bão. Đùi tôi bị đẩy mạnh ra, bên tai có tiếng gỡ dây thắt lưng và giọng đàn ông cười dâm dăng. Tôi tuyệt vọng.

Một cơ thể rất nặng đè lên người tôi, lại đột nhiên nhẹ hẫng đi. Sau đó có tiếng hô la, sức mạnh túm quần áo tôi cũng biến mất. Tôi lao đảo lùi về sau, lưng chạm phải tường mới dừng lại. Đưa tay kéo bịt mắt xuống, trong hẻm nhỏ, một bóng dáng mạnh mẽ đang đánh nhau với ba người thanh niên kia. Ba người thanh niên không phải đối thủ của anh ấy, anh rõ ràng đang trên đà thắng, ra tay vừa ngoan độc vừa hiểm ác. Đối phương không bao lâu nữa hẳn là phải treo cờ trắng.

Một người thanh niên thấy đánh không lại, đột nhiên chạy ngược lại phía sau, giơ tay vỗ thật vang, lúc tôi còn đang suy nghĩ kẻ đó tại sao làm thế, trong hẻm lại xuất hiện thêm mấy người đàn ông. Lòng tôi trầm xuống, không được, bọn họ đang gọi cứu binh.

“Chạy!”

Tay tôi bị ai đó nắm, sau đó bắt buộc phải chạy theo, phía sau, một nhóm người hùng hùng hổ hổ đuổi theo tôi. Chạy được vài bước giày cao gót của tôi bị đứt, tôi quăng giày chạy hộc hơi. Dọc đường va phải người khác trong quán lễ đường, đụng ngã một người đang ôm hàng hóa. Đang chạy bỗng người bên cạnh ôm ngang tôi lên, núp vào một khúc quanh. Nhìn bọn người đuổi theo đã đi xa, anh ấy mới buông tay ra.

Tôi quay đầu lại, thì ra là người đàn ông đẹp trai trên máy bay. Tôi kinh ngạc: “Cảm ơn anh!”

Anh khẽ cúi đầu, nhìn tôi từ trên cao: “Đi một mình ra ngoài rất nguy hiểm.”

Tôi ngượng ngùng nhún nhún vai: “Vĩ tiền tôi mất rồi, trong đó có hộ chiếu, thẻ tín dụng, tiền mặt nữa.”

“Báo cảnh sát.” Anh đơn giản nói xong rồi xoay người đi. Tôi kéo kéo anh lại: “Ừ ừm... có thể phiền anh đưa tôi về khách sạn được không?”

Anh ấy nhìn tôi, tỏ vẻ rất nan giải, chỉ chỉ bên cạnh. Đó là cửa chính của St. George.

“Sao anh biết tôi ở đây?”. Tôi yên tâm buông tay ra.

“Tôi ở đây.” Anh ấy giải thích ngắn gọn: “Giống như cô.”

Tôi cười: “Ừ, xin chào. Tôi tên là Dương Tịch, người Trung Quốc.”

“Y Đằng Kiếm, người Nhật Bản.” Anh khẽ mỉm cười một cái: “Muốn đi dạo quanh Roma với tôi không? Công chúa gặp nạn?”

“Đài phun nước Trevi dịch ra tiếng Trung là suối phun Thiếu Nữ, hay được gọi là suối Nguyễn Ước. Ở giữa có tượng Hải Thần, từ Trevi trong Trevio, nghĩa là ngã ba đường.”

Tôi ngược đầu, nghe Y Đằng Kiếm giải thích. Trời lại mưa rả rích, nhưng tôi cũng không cảm thấy mát ngược lại cảm giác khá nóng bức, ánh sáng đèn tỏa ra từ suối Ước Nguyễn như hào quang phản chiếu từ thủy tinh: “Dưới đó có rất nhiều tiền xu sao?”

“Roma có một truyền thuyết rất hay, chỉ cần đưa lưng về phía suối ném một đồng tiền qua vai vào trong suối, thì sẽ có cơ hội lần nữa ghé thăm Roma.” Y Đằng Kiếm mở lòng bàn tay, trong tay có một đồng tiền xu: “Cầu nguyện đi.”

Tôi nhìn Y Đằng Kiếm, anh khiến tôi lần nữa có cảm giác nghi hoặc. Cảm giác quen thuộc mãnh liệt đó dường như dâng lên từ sâu trong lòng: “... Tôi nghe nói, ai uống nước sông Nile thì nhất định phải trở lại sông Nile.”

Y Đằng Kiếm từ từ đi lên phía trước, đặt đồng xu vào trong tay tôi. Ngón tay anh thon dài, khớp xương rõ ràng: “Vây cầu nguyện thôi, điều anh muốn ước nhất là gì?”

Tôi hơi híp mắt lại, môi Y Đằng Kiếm thật mỏng. Nghe nói đàn ông môi mỏng đều rất bạc tình. Nhưng tôi lại cho rằng, môi như vậy, trời sinh chính là để hôn. Tôi thực tế hóa suy nghĩ của mình, chậm rãi nghiêng người về phía anh.

Y Đằng Kiếm không cự tuyệt.

Trời rạng sáng, tôi và một người đàn ông ôm hôn nhau cuồng nhiệt ở một thành phố xa lạ, trên một con đường xa lạ. Anh ôm tôi vào trong một con hẻm nhỏ. Đặt tôi lên một cái đài bằng đá trông như cửa sổ ở khách sạn. Một chiếc tủ gỗ không biết do ai vứt che chúng tôi tách biệt với những ánh mắt của người đi đường ngoài phố. Môi anh kề vào sau vành tai tôi, hơi thở phun lên cổ tôi. Bàn tay đưa vào váy dài, trầm thấp cười: “Trống không.”

Tôi thở dốc một tiếng, theo bản năng kẹp chặt hai chân, cảm thấy ngón tay của anh thăm dò trong thân thể mình. Tôi hơi giãy dụa, anh áp vào đứng ở giữa hai chân tôi, kéo khóa quần tây, trả lại tự do cho dục vọng của mình. Tôi cắn vào vai anh, cảm nhận anh mạnh mẽ tiến vào trong thân thể tôi. Nóng rực, cường thể xâm chiếm. Tôi không nhịn được lên tiếng rên rỉ. Mỗi lần anh tiến vào đều rất sâu. Anh hạ mắt, con ngươi đen nhánh nhìn tôi chăm chú, trong đó hiện lên ngọn lửa của dục vọng. Tôi run rẩy ôm anh thật chặt, đến khi vài lần húc cuối cùng, tôi rốt cuộc đạt tới đỉnh.

6. Q.1 - Chương 6

Rating: 17+

Tôi lo lắng không phải là không có lý do, xế chiều ngày thứ hai tuyết lại nhẹ nhàng rơi như lông ngỗng. Chiếc xe vừa mới chuẩn bị chạy đã phải ngừng lại. Dưới núi gọi điện lên báo rằng con đường lên núi đã bị phong kín, nếu muốn xuống núi, chỉ đành đợi tuyết ngừng rơi rồi dùng trực thăng mới được.

Tôi vút đi suy nghĩ muốn xuống núi, thả lỏng cơ thể, để bản thân hoàn toàn chìm trong làn nước nóng. Đây là suối nước nóng phía sau biệt thự. Trời lạnh như vậy, có thể tắm nước nóng thực sự là rất dễ chịu. Người Nhật Bản rất thích tắm suối nước nóng, nghe nói thường xuyên tắm suối nước nóng có thể giúp đẹp da.

Tôi nhắm mắt giờ tay nhẹ nhàng vạch lên mặt nước. Xung quanh sương mù mịt mờ. Nước nóng dịu dàng vây lấy tôi, giống như người yêu nhẹ nhàng vuốt ve từng tắc thân thể mình.

Một bàn tay ôm lấy hông tôi, sau đó lưng tôi dán vào một lồng ngực rộng lớn. Tôi quay đầu lại, vừa hay chạm vào môi Dương Kiếm đang áp tới. Cơ thể anh nóng bỏng, không biết là vì ngâm nước nóng hay vì tình huống mà nóng. Cơ thể chúng tôi cọ sát nhau, tôi có thể cảm nhận dự vọng của anh đang đặt ở lối vào của mình, khiến cơ thể tôi mềm nhũn. Từng đợt sóng dự vọng dâng lên trong cơ thể. Thân thể tôi phản ứng lại, lại bất giác hoảng sợ muốn trốn chạy. Anh đưa tay không chế eo tôi, cường thế tiến vào.

“Dương Kiếm, dừng...” Tôi sợ hãi kêu, đưa tay đẩy anh ra, nhưng vô ích. Tôi mở mắt, cả người mờ mờ đầm đìa. Chung quanh vẫn là sương mù mờ mịt, tiếng nước chảy róc rách. Không ngờ lại vô tình ngủ thiếp đi bên bờ suối.

Lòng tôi hoảng loạn dữ dội. Giữa hai chân dường như có thể cảm nhận được dự vọng của anh. Tôi không nhìn được lên trên một tiếng, trời ơi, sao lại có thể nghĩ đến những chuyện như vậy.

“Dừng cái gì?”

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp, tôi sợ đến mức rụt người vào trong nước. Nước trong suối này vô cùng sâu, bề ngang lại chỉ rộng bằng chiều rộng người. Tôi trốn vào trong nước, luống cuống quây đạp tay chân, không ngờ đạp vào bờ suối, ngược lại khiến bản thân chìm vào trong nước càng sâu. Chìm thẳng xuống đáy nước.

Dương Kiếm lập tức nhảy vào trong nước cứu tôi lên. Tôi sặc hai ngụm nước, ho kịch liệt. Trong miệng tràn ngập mùi lưu huỳnh.

(Lưu huỳnh: Có trong các suối nước nóng vì chất này được tạo ra trong magma – khi phun trào còn gọi là dung nham.)

Dương Kiếm ôm chặt lấy tôi bơi lại phía bờ. Cánh tay anh đặt ở hông của tôi, cường tráng lực lưỡng. Tay phải rẽ nước. Tôi ngẩn ra. Đột nhiên phát hiện mình đang ở trong lòng của anh, hai tay ôm cổ anh, cơ thể hai chúng tôi dán chặt vào nhau.

Tôi đưa tay đẩy anh ra, anh nhất thời không phản ứng kịp, tôi lại chìm vào nước sặc hai cái. Dương Kiếm kéo tôi lên, tức giận nói: “Cô làm cái gì vậy?”

“Tôi không muốn anh ôm!” Tôi phản kháng đẩy anh. Ánh mắt Dương Kiếm trầm xuống, cơ thể cứng đờ. Tôi đang định nói chuyện, không ngờ anh một tay đẩy tôi vào bờ sau đó lập tức hôn xuống.

“Anh đừng như vậy...” Tôi giãy dụa. Nụ hôn của anh lướt qua khóe môi tôi, đặt tại vành tai của tôi. Anh cắn một cái vào đó. Tôi run lên, đầu óc trắng xóa. Anh hôn lên động mạch ở cổ, dùng môi vuốt ve một lát lại đột nhiên cắn mạnh vào. Cả người tôi mềm nhũn, nức nở rên rỉ: “Đừng mà...”

Tay Dương Kiếm chậm rãi di chuyển từ eo tôi lên, nắm bầu ngực mềm mại của tôi. Khẽ vờn vờ, dự vọng lúc này chưa tản đi nhất thời trào ra như vũ bão, thiêu đốt cơ thể tôi. Từ trong ra ngoài tôi đều run rẩy.

Dương Kiếm đột nhiên nâng tôi lên khỏi mặt nước, đầu anh chôn ở giữa hai chân tôi. Cơ thể bất chợt rời khỏi mặt nước khiến tôi lạnh run, sau đó môi lưỡi của anh khiến tôi có cảm giác mình sắp nổi điên.

Lí trí nói cho tôi biết tôi nên cự tuyệt anh. Nhưng anh đã nâng tôi rời khỏi nước, nắm hai chân tôi quấn lấy vòng eo của mình. Dục vọng của anh trong nước nóng bỏng, hòa nhập vào cơ thể tôi, một cách không hề báo trước. Ánh mắt anh đen láy, nhìn tôi chằm chằm, nhìn từng cái phản ứng vì lửa dục của tôi. Tôi rên rỉ nắm vai anh, cong eo, giống như muốn mời anh nhanh chóng chiếm lĩnh.

“A Kiếm, Triều Tịch không sao chứ?”

Tiếng cửa di đột nhiên vang lên từ ngoài cửa. Tôi cả kinh, như bị tạt một thùng nước đá, nhất thời tỉnh táo lại. Tôi từ chối. Lần này Dương Kiếm trầm mặc buông tôi ra. Anh kéo chiếc áo choàng bên cạnh đắp lên người tôi: “Chị con bị ngất.”

Tôi giương mắt nhìn Dương Kiếm. Anh ôm ngang tôi ra khỏi suối. Đi đi vào. Tôi nhắm mắt lại. Cảm giác khổ sở trong lòng không thể nào xua đi được, tôi nên đối mặt với anh ra sao đây? Tôi có thể đối mặt với anh sao?

7. Q.1 - Chương 7

Bên ngoài trời sáng mờ ảo. Tôi lật người, phát hiện trên người còn có một cánh tay. Nhìn lên theo cánh tay, chạm vào một đôi mắt đen nhánh: “Buổi sáng khỏe, cô gái xa lạ.”

Giọng Y Đằng Kiếm trầm đục. Tôi cười: “Giọng đàn ông vào buổi sáng ai cũng đều khêu gợi vậy sao?”

Y Đằng Kiếm giơ tay xoa tóc tôi: “Dương Tịch, anh hơi bị mê muội em rồi.”

“Chỉ hơi thôi sao?”

Y Đằng Kiếm cười. Tôi dùng ngón tay chọt chọt lúm đồng tiền trên má anh: “Đáng yêu quá.”

Y Đằng Kiếm nắm ngón tay tôi, đưa vào miệng dùng răng cắn nhẹ, gương đôi mắt tràn ngập nụ cười nhìn tôi.

Tôi rút tay ra đứng dậy. Soạt một tiếng kéo rèm cửa sổ ra. Bầu trời bên ngoài là một màu xanh bị đông cứng, trống trải và cao vợi vợi. Người đi trên đường lớn khá đông. Tôi hít một hơi không khí sáng sớm, dựa vào cửa sổ lớn sát đất ngồi xuống: “Biết tại sao em tới Roma không?”

Y Đằng Kiếm nghiêng người dựa vào thành giường, hai tay đặt sau ót, rất thoải mái nhìn tôi: “Tại sao?”

Tôi dùng tay vẽ một ngôi nhà trên mặt kính: “Lúc em còn rất nhỏ cha mẹ đều mất, được mấy người em gái của mẹ thay phiên nhau nuôi. Nhưng khi em mười sáu tuổi, họ không chịu gánh cái cục nợ như em đây nữa. Vì cuộc sống, em phải nương nhờ ở một cậu bé mười một tuổi.” Tôi quay đầu cười với Y Đằng Kiếm: “Em theo cậu ta sáu năm, bây giờ thì rời khỏi cậu ta rồi.”

Y Đằng Kiếm khép hờ mắt, trầm tư: “Em yêu cậu ta?”

Tôi quay đầu, giọng lạnh lùng: “Không có thứ gọi là tình yêu, đúng không?”

Y Đằng Kiếm sau lưng tôi nhẹ nhàng thở dài, đi tới ôm tôi: “Nhưng trong lòng em tin tưởng vào tình yêu, không phải sao?”

Y Đằng Kiếm dẫn tôi tới đấu trường thời La Mã cổ đại. Kiến trúc tròn, cổng vòm khổng lồ. Trên tường cổ có rất nhiều lỗ nhỏ hình vuông. Không biết dùng để làm gì. Chúng tôi đi vào trong sân đấu thú, đứng ở tầng cao nhất nhìn xuống, đấu trường rộng thênh thang, dường như còn có thể thấy máu tanh điên cuồng thời đó ngay trước mắt: “Chỗ này đẹp quá.”

“Anh thấy nơi duy nhất có thể sánh được với chỗ này, chỉ có Đại Lộ Của Người Chết ở Mexico.” Y Đằng Kiếm vỗ vỗ quần ngồi xuống bên cạnh tôi. Anh mặc một chiếc quần bó lớn bằng vải ka-ki, trên người là

chiếc sơ mi trắng, đầu đội nón cao bồi cổ khổng lồ, kính mát lớn che hết nửa mặt. Tôi nhìn anh không khỏi bật cười: “Anh ăn mặc cũng rất Mexico đó.”

(Đại Lộ Của Người Chết: Hay Avenue of the Death, nằm ở thành phố Teohihuacan của Mexico. Xem ảnh ở đây.)

Y Đằng Kiềm quay đầu nhìn tôi. Tôi có thể nhìn thấy bóng mình trên mắt kính của anh. Ánh vàng mặt trời rọi lên mái tóc cùng màu vàng của tôi lấp lánh, mắt đen nhánh sáng ngời, đôi môi mềm mại, khoe miệng cười dịu dàng như hoa. Tôi ngây dại. Đây rõ ràng là hình ảnh của một người đang yêu. Tôi cơ hồ kinh hoàng nghiêng đầu sang hướng khác, đè ngực mình lại. Dương Triều Tịch, chẳng lẽ chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà đã yêu người đàn ông trước mắt này rồi sao?

Y Đằng Kiềm đưa tay xoay đầu tôi lại, cười thấp: “Em phát hiện rồi phải không?”

Tôi cắn môi dưới, không nói gì.

Y Đằng Kiềm cúi đầu hôn môi tôi: “Đừng cắn, sẽ rách môi.”

Anh dụ dỗ trần trọc trên môi tôi: “Dương Tịch, nói cho anh biết, em yêu anh.”

Bị nói trúng tim đen làm tôi khiếp sợ. Không ngờ người đàn ông này còn nhìn thấu tâm tư của tôi còn hơn tôi. Trán Y Đằng Kiềm chạm vào trán tôi: “Bắt đầu với anh đi, Dương Tịch.” Tôi nhắm mắt, mặc đôi môi ẩm áp của anh lưu luyến trên môi mình.

“Dương Tịch, thử yêu anh...”

“Không được...” Tôi hét to tỉnh lại. Trên lưng toàn là mồ hôi lạnh. Trong phòng âm u, trong chậu lửa chỉ còn vài tia đỏ yếu ớt. Không khí lạnh lẽo ủa về, toàn thân tôi nhanh chóng lạnh run rẩy. Tôi ôm chân, chôn sâu mặt vào lòng bàn tay. Tại sao còn nhớ đến những thứ này chứ.

Tôi dùng tên giả Dương Tịch yêu sâu sắc người đàn ông ở Roma kia bảy ngày.

Dương Kiềm.

Tôi không thể thừa nhận. Tôi run rẩy ôm lấy bản thân, muốn quên hết tất cả những gì đã xảy ra. Nhất định phải quên. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bão tuyết đã ngừng, lộ ra bầu trời màu trắng xám.

Tại sao, anh lại là... em trai của tôi?

8. Q.1 - Chương 8

Bão tuyết như một tấm thảm lông trắng thật dày bao trùm lên tất cả. Tuyết đọng nhiều tới mức làm cong cành tùng. Chỉ cần hơi chấn động nhỏ tuyết liền rào rào rơi xuống. Người làm trong biệt thự lại bắt đầu khổ sở dọn dẹp, muốn dọn được một chỗ cho trực thăng đậu. Dĩ nhiên nhà họ Mộc ở đối diện hôm nay sẽ ghé chơi.

Buổi trưa, phía xa chân trời truyền đến tiếng cánh quạt ông ông của trực thăng. Tôi nhìn từ cửa sổ trong phòng ra ngoài, một chiếc EC225 bay tới, loại trực thăng cứu trợ của Châu Âu. Dĩ nhiên xen giữa tiếng đập cánh ồn ào cho tôi biết, phụ cần trên núi nếu có chuyện gì xảy ra đều dựa vào chiếc trực thăng tư nhân của nhà họ Mộc này.

(Trực thăng EC225: Ảnh ở đây.)

Tôi đi theo dì ra sân đón khách. Tôi gặp Dương Kiềm ở bậc thang đầu tiên. Anh mặc một chiếc áo len đen cao cổ, đôi tay dút trong túi quần, lạnh lùng nhìn tôi một cái rồi đi xuống lầu. Tôi nhìn bóng lưng của anh, cắn cắn môi.

Cánh quạt của trực thăng thổi tuyết bay lên trắng xóa khiến người ta không thể mở nổi mắt. Tôi giơ tay che mặt. Một bóng người cao lớn đứng chắn trước mặt tôi. Dương Kiếm không hề quay đầu lại. Tôi lại cắn môi, nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Một người đàn ông nhảy xuống trực thăng. Nhìn dáng dấp có vẻ lớn hơn Dương Kiếm một hai tuổi. Anh ta cũng rất cao, mái tóc nâu đỏ hơi xoăn. Đợi đến khi anh ta ôm một cô bé xuống khỏi trực thăng, xoay người lại tôi mới thấy thì ra anh ta là người lai. Ngũ quan vô cùng rõ nét. Cằm vuông vút, hốc mắt sâu đậm chất Châu Âu. Cười lên trông rất dịu dàng.

“Y Đằng Kiếm.” Người đàn ông cất bước đi lại đây. Cánh quạt trực thăng từ từ dừng lại. Tôi phải nhẹ tuyết trên người sau đó đi ra từ sau lưng Dương Kiếm.

Người đàn ông sững sờ, dáng vẻ rất kinh ngạc: “Đây là?”

Tôi ngẩng đầu. Nhìn thấy cô bé sau lưng người đàn ông toát ra địch ý với mình. Cô ấy cũng là một người lai. Dáng người cao ráo mảnh khảnh, tóc nâu thẳng, xoa dài trên lưng.

Dương Kiếm hơi cau mày: “Mộc Sâm, đây là chị gái tôi, Dương Triều Tịch.”

“Chào em! Anh là Mộc Sâm. Còn đây là em gái Mộc Tâm. Anh là một nhiếp ảnh gia. Ừm... Có cơ hội có thể cho anh chụp em mấy tấm ảnh không? Em rất ăn ảnh đó.”

“Chào chị.” Mộc Tâm nở một nụ cười như ánh mặt trời với tôi, địch ý vừa rồi biến mất tăm mất tích. Cô bé tiến lên vài bước ngậy thơ khoác tay Dương Kiếm: “A Kiếm, lâu rồi không gặp.”

Lòng tôi hơi ghen tị. Có lẽ bất kỳ cô gái nào trên thế giới này, vô luận đẹp hay xấu cũng có thể quang minh chính đại như vậy khoác tay anh, chỉ riêng tôi là không thể.

“Y Đằng phu nhân khỏe.” Mộc Sâm chào dì một cái. Dì cười đưa hai anh em họ vào nhà: “Lần này lại làm phiền con đưa bọn A Kiếm xuống núi.”

“Y Đằng phu nhân khách khí rồi.” Mộc Sâm quay đầu liếc tôi một cái: “Con rất vinh hạnh.”

Trong phòng, Mộc Tâm ngồi bên cạnh Dương Kiếm, Mộc Sâm ngồi cạnh tôi. Dì ở một bên pha trà. Động tác của dì rất thuần thục, nhóm lửa, đun nước, ngâm trà, sau đó rót một ly cho Mộc Sâm, một ly cho Mộc Tâm, cuối cùng là tôi và Dương Kiếm. Mộc Sâm cung kính nhận ly trà bằng hai tay, xoay xoay vài vòng, thổi nhẹ, chậm rãi uống, nói với dì: “Kỹ thuật pha trà của Y Đằng phu nhân ngày càng giỏi.”

Dì mỉm cười nói cảm ơn, khom người lui ra ngoài chuẩn bị bữa tối.

Dì vừa đi, toàn thân Dương Kiếm lại tỏa ra sự lạnh lùng thường ngày. Anh lạnh lùng liếc Mộc Sâm: “Chúng tôi không cần cậu giúp.”

Mộc Sâm cười một cách không cần thiết: “Tôi cũng chẳng muốn giúp cậu.” Nói xong lại nhìn Mộc Tâm: “Người muốn giúp là con bé.”

Mộc Tâm đỏ mặt: “Anh.”

Tôi hiểu ra mấy phần, nhìn Dương Kiếm. Con người đen nhánh của anh cũng đang nhìn tôi chằm chằm.

“Triều Tịch tiểu thư nói tiếng công bằng thử xem. Y Đằng Kiếm nói đã gặp một cô gái ở Roma, cậu ta muốn kết hôn với cô ấy. Không ngờ người ta bỗng nhiên bỏ chạy, cậu ta tìm cô ấy ba năm, em gái anh đợi ba năm. Ba năm nay hoàn toàn không có chút tin tức của cô gái kia. Chẳng lẽ không thể cho em gái anh một chút cơ hội sao?”

Tôi chấn động. Kinh hoàng quay đầu đi, không dám nhìn Dương Kiếm: “... Đừng nói nữa.”

“Triều Tịch tiểu thư?” Mộc Sâm thấy kỳ lạ trước phản ứng của tôi.

Lòng tôi loạn như ma, tay hơi run. Tôi siết chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay: “... Ý tôi là, không cần phải nói nữa. A Kiếm quả là nên... cho Mộc Tâm tiểu thư một cơ hội.”

Dương Kiếm đứng lên. Cho dù cách một cái bàn, tôi vẫn có thể cảm nhận được cơn giận của anh. Anh lạnh lùng liếc tôi một cái, không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

Mộc Tâm đứng lên đuổi theo. Mộc Sâm hơi lúng túng nhìn tôi. Tôi đưa tay lau má, không ngờ lệ đã rơi đầy mặt.

Tại sao lại làm thái độ như thế. Anh hy vọng tôi phải đối với anh như thế nào đây?

9. Q.1 - Chương 9

Tôi chống cằm nhìn ra cửa sổ. Từ trên nhìn xuống, núi lớn nguy nga trải dài liên tiếp. Mặt trời treo cao trên bầu trời xanh đậm, chiếu rọi tuyết dưới đất sáng đến chói mắt.

Máy bay trực thăng nhanh chóng đáp xuống chân núi. Quốc lộ dưới núi hoàn toàn cho phép chạy xe tự do. Dương Kiếm đi đến chỗ chiếc BMW màu đen của mình, sau đó xoay người nhìn tôi.

Mộc Tâm đứng cạnh tôi tay chân luống cuống. Tôi đang định cất bước, cô bé nhẹ nhàng kéo ống tay áo tôi lại, có phần cầu khẩn gọi một tiếng: “Chị Triều Tịch...”

Mộc Sâm đóng cửa xe mình lại, kéo Mộc Tâm đi lại phía Dương Kiếm, không một chút khách khí ngồi vào sau xe: “Đi nhờ cái.”

Dương Kiếm siết chặt chìa khóa trên tay. Tôi cắn môi, lên xe.

“Lâu rồi không gặp nhau. Hay là đi bar đi?”

Mộc Sâm nghiêng người dựa vào ghế xe. Vô tâm vô phể hời. Dương Kiếm không trả lời, một lòng nắm tay lái, cho xe ổn định chạy vào đường.

“Chị Triều Tịch bao giờ định về nước?” Mộc Tâm ngồi phía sau nhút nhát hỏi tôi.

“Ngày mai.” Tôi nhìn Mộc Tâm tỏ ra vui vẻ trên kính chiếu hậu, nhưng lập tức biến mất ý cười khi nghe Dương Kiếm nói: “Tôi sẽ về với cô ấy.” Dương Kiếm liếc nhìn tôi qua kính chiếu hậu, ánh mắt sắc bén: “Tôi phải xử lý vài chuyện ở Trung Quốc.”

Xe chạy gần đến tỉnh Chiba, khí hậu dần ấm lên, rừng tùng hai bên đường cao tốc dần thưa thớt hơn. Dương Kiếm chỉnh lại điều hòa trong xe. Tôi quay đầu nhìn, Mộc Tâm tựa vào vai Mộc Sâm ngủ thiếp đi. Mộc Sâm cũng ngủ gật say. Bên ngoài trời đã tối đen, không biết là mấy giờ rồi. Ánh đèn chiếu sáng màn đêm ở phía xa. Tôi quần chặt lấy áo choàng trên người, rụt vào ghế.

Đường phố mờ mịt như vậy khiến tôi có một loại áo giáp, màn đêm hắc ám này sẽ vĩnh viễn như thế, không có tận cùng.

Tôi nghiêng đầu nhìn Dương Kiếm. Tay phải của anh nắm chặt tay lái, tay trái nhẹ nhàng xoa trán, dường như rất mệt mỏi. Nhắm lại cặp mắt khiến người ta khiếp đảm kia, đôi má quen thuộc... Lòng tôi khẽ đau, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Xe chạy tốc độ rất cao nên không lâu sau đã đến thành phố Narita. Ba ngày sau chúng tôi sẽ từ sân bay quốc tế Narita bay về Bắc Kinh. Dương Kiếm đánh thức Mộc Tâm: “Chúng tôi sẽ đến khách sạn ở trung tâm Narita, thả mấy người xuống đâu đây?”

Mộc Sâm gập duỗi lưng: “Ày da, ngồi hồi eo lưng đau quá. Tụi này cũng giống vậy luôn.”

Tôi kéo màn cửa sổ nhìn xuống dưới. Bóng đêm bao phủ lên thành phố Narita sáng rực ánh đèn. Nhìn vào ảnh phản chiếu trên kính cửa sổ, tôi thấy Dương Kiếm sau lưng mình cởi áo khoác, cởi áo ngoài của tây trang, kéo cà vạt ra, sau đó ngã người xuống giường.

Tôi bất đắc dĩ xoay người: “Tôi cho rằng căn phòng này là của tôi.”

“Tôi chỉ lấy một phòng.” Âm thanh của Dương Kiếm trầm trầm truyền ra từ trong gối, sau đó anh ngẩng đầu nhìn tôi, khóe miệng nở một nụ cười châm chọc: “Chúng ta là chị em ruột mà, không phải sao ‘chị gái’?”

Tôi cắn môi, miễn cưỡng mỉm cười. Nhưng tôi biết mặt mình hiện tại đang tái nhợt: “Đúng thế.”

Dương Kiếm thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn tôi: “Tại sao?”

“Cái gì?”

“Tại sao khi đó không từ mà biệt?”

“Tôi không biết anh đang nói gì.” Tôi cảm thấy toàn thân mình đang phát run, nhanh chóng chạy qua chỗ Dương Kiếm, muốn ra khỏi căn phòng này. Không ngờ bị anh kéo lại, ấn xuống giường: “Cô không biết tôi đang nói gì?”

Tôi nhìn Dương Kiếm. Gần như vậy, dường như không thể che giấu bất cứ điều gì. Đáy mắt anh tràn đầy nỗi đau, âm thanh ngày một thấp hơn: “Triều Tịch...”

Tôi nhìn khuôn mặt anh tuần của anh dần dần đến gần hơn, đồng hồ báo thức reo lên: “Dương Kiếm, tôi...”

Lời của tôi biến mất trong nụ hôn của anh. Nụ hôn này không hề cường thế, ngược lại, hết sức dịu dàng: “Triều Tịch, anh nhớ em...”

Tôi nhắm mắt lại. Cảm thấy đầu lưỡi ấm áp của anh nhẹ nhàng cạy hàm răng tôi ra. Chạm vào chiếc lưỡi thơm tho trong miệng tôi, sau đó anh đột nhiên như nổi điên, thân thể nặng nề đè lên tôi. Thứ nóng rực phía dưới cách hai lớp vải đặt ở chỗ kín của tôi, anh vừa dùng lực, cảm giác y như đã tiến vào trong thân thể, khiến tôi bất giác ép chặt hai chân lại, nhưng chỉ là kẹp chặt anh hơn. Tay anh thôi giam cầm tôi, đưa vào trong quần áo chạm vào làn da, làm cả người tôi run lên.

“Bây giờ em có biết anh đang nói gì không?” Dương Kiếm ngẩng đầu nhìn tôi, giọng nói đầy sự nhẫn nại. Tôi nhìn con người ngày càng tối tăm của anh, trái tim cứng rắn từng chút từng chút vỡ vụn. Tôi vươn tay xoa mặt anh: “Dương Kiếm...”

Bên ngoài bỗng truyền đến tiếng gõ cửa âm âm: “Dương Kiếm, Triều Tịch. Ra ngoài quầy rượu ngồi chút đi.”

Tôi muốn đứng lên, vẻ mặt Dương Kiếm trở nên lạnh lẽo. Anh ấn chặt tôi xuống, đưa tay cởi thắt lưng của mình. Tôi đè tay anh lại, cầu xin nói: “Đừng... ít nhất... không phải bây giờ...”

Vẻ lạnh lùng trên mặt Dương Kiếm dần biến mất. Anh cúi đầu, con người đen nhánh ánh lên sự vui mừng khó kềm chế được. Anh lại biến thành Y Đằng Kiếm quen thuộc mà tôi biết. Hô hấp ấm áp của anh vờn quanh tai tôi: “Được, anh đợi em, Triều Tịch.”

10. Q.1 - Chương 10

Dương Kiếm vừa cười vừa nói chuyện phiếm với Mộc Sâm. Thỉnh thoảng quay đầu nhìn tôi một cái. Sự thiết tha trong mắt anh khiến mặt tôi nóng lên như sốt. Đó là niềm vui mất rồi lại được.

“... Thật không?”

“Cái gì?” Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Mộc Sâm đang cẩn thận quan sát tôi.

“Em nói là, chị Triều Tịch và A Kiếm có thật là chị em ruột không?”

Sự vui vẻ trong lòng nhất thời biến mất. Trong quán rượu ánh đèn mờ mờ, tiếng nhạc lười biếng không nhanh không chậm vang vọng. Tôi cảm thấy mình hít thở không thông, cả người cứng ngắc, nhưng vẫn nở ra một nụ cười: “Đúng vậy, tôi là chị ruột của cậu ấy.”

“Vậy em an tâm rồi.” Mộc Sâm quay đầu nhìn Dương Kiếm ở bên quầy bar: “A Kiếm đối với chị... thái độ rất không tầm thường. Em rất ghen tỵ.”

Mộc Tâm cười cười xin lỗi tôi: “Ghen với chị, thật là không nên. Ồ ừm... A Kiếm chắc là lâu rồi gặp lại chị gái nên đặc biệt vui vẻ thôi.”

Tôi cúi đầu, đưa tay lấy ly rượu trước mặt. Cả người trống rỗng, một chút hơi sức cũng không có. Trơ mặt nhìn ly rượu vỡ vụn trên mặt đất.

Tiếng vỡ tan kia mất một lúc mới truyền vào được tai tôi: “Thật xin lỗi!” Tôi cuống quýt xoay người nhặt vụn thủy tinh, Dương Kiếm nghe tiếng chạy vội tới: “Triều Tịch, đừng chạm vào, để em.”

Hai người chúng tôi cùng tranh nhau nhặt miếng ly, giờ qua giành lại rồi cuộc tay tôi bị một mảnh thủy tinh cắt đứt. Máu đỏ sẫm của máu nhất thời lan khắp tay.

“Triều Tịch tiểu thư, không sao chứ?”

Tôi nhìn chăm chú vào máu, rồi lại ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Dương Kiếm. Dương Kiếm cầm tay tôi: “Không được suy nghĩ lung tung.”

Tại sao mỗi lần anh đều có thể biết được tôi đang nghĩ gì trong lòng vậy?

Tôi rút tay về, cả người mềm nhũn. Dương Kiếm ôm tôi lên, đơn giản giải thích với Mộc Sâm: “Chị tôi thấy máu là choáng.”

Dương Kiếm cẩn thận đặt tôi lên giường. Lấy hộp cấp cứu trong phòng ra, băng bó vết thương cho tôi. Tôi nâng tay không bị thương lên che mặt, không muốn anh nhìn thấy biểu cảm chân thật lúc này của mình. Dương Kiếm khử trùng vết thương, dán băng cá nhân, cầm tay tôi hôn từng ngón một: “Triều Tịch, đừng vừa mới đối xử tốt với anh một chút, rồi lại xa cách như vậy...”

Tôi buông tay xuống nhìn anh. Anh ngồi chồm hổm bên giường, trong mắt đầy sự hoảng loạn và lo lắng. Tôi cảm thấy lòng mình như bị hàng ngàn hàng vạn mảnh thủy tinh bén nhọn cắt xỏ, cắt tới mức máu tươi chảy lan tràn: “Tôi đương nhiên sẽ đối tốt với cậu. Cậu là em trai ruột của tôi mà.”

Trông mắt Dương Kiếm trở nên tối tăm. Anh nắm bàn tay lạnh lẽo của tôi: “Tại sao?”

“Cậu là em trai của tôi, đây là sự thật không thể thay đổi.”

“Em để ý ư? Giữa chúng ta đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, em còn để ý sao?” Về mặt Dương Kiếm trở nên tuyệt vọng: “Em là người đầu tiên anh yêu. Sau đó lại tự nhiên trở thành chị gái của anh, anh không tiếp nhận nổi.” Dương Kiếm giơ tay vuốt ve gương mặt tôi, tôi hơi nghiêng đầu, nghe thấy âm thanh của mình vang vọng trong phòng: “Nhưng tôi không yêu cậu. Cậu chỉ là một vật thay thế ở Roma của tôi mà thôi. Cho nên bảy ngày sau tôi mới bỏ đi.”

“Em lặp lại lần nữa.” Âm thanh của Dương Kiếm lạnh lẽo, bóp tay tôi đau nhói. Nhưng lòng tôi lại càng đau hơn. Tôi nhìn ánh đèn mờ mịt ngoài cửa sổ, hồ hững nói: “Tôi không yêu cậu, Y Đằng Kiếm.”

Dương Kiếm từ từ buông tay tôi ra, hồi lâu sau “cách” một tiếng nhỏ, cửa phòng mở ra rồi đóng lại. Tôi cuộn tròn cơ thể, vùi mặt trong cánh tay. Nước mắt chảy giàn giụa. Có một số người là vết thương của người khác. Rõ ràng chúng ta yêu nhau đến thế, tại sao phải tổn thương nhau như vậy?

11. Q.2 - Chương 1

“Dương Triều Tịch! Nếu em có thể nhanh hơn chút nữa thì quả là phước trời đất ban mà!”

Guli Anna không nhin được giơ tay đập cửa phòng hóa trang ầm ầm. Đợi đám người thợ trang điểm tô điểm mắt xong, tôi nhàn nhạt quay đầu lại: “Guli, em make-up trông thế nào?”

(Make-up: Trang điểm.)

“Hoàn mỹ.” Guli Anna khen ngợi xong liền kéo tôi đi: “Nhanh nhanh nhanh lên, cứu sân khấu như cứu hỏa, đừng có lằng nhằng!”

Tôi cười cười đứng dậy, lấy tay vén làn váy, đuôi váy dài bằng vải chiffon đính kim cương uốn lượn như đuôi cá ở phía sau tôi. Tôi đi ra sân khấu, cúi người đập tay với những người mẫu khác, hít sâu một hơi. Ánh đèn bên ngoài dần yếu đi, nhịp trống dồn dập cũng trở nên êm dịu. Tôi vén làn váy dài, chậm rãi lên đài.

Ánh đèn flash không ngừng lóe lên trong hội trường, các nhiếp ảnh gia chen lấn lẫn nhau tranh giành góc chụp tốt nhất. Ánh mắt tôi lướt qua mọi người, cố gắng giữ cho tinh thần trống rỗng.

Đến Paris học làm người mẫu đã hai năm. Bây giờ tôi đã hoàn toàn thích ứng với loại cuộc sống này. Đây là buổi họp báo sau show biểu diễn thời trang của Saint Laurent. Hôm nay tôi lên sân diễn do thiếu người mẫu. Tôi đi tới cuối đài, tạo dáng, xoay người lần nữa. Nhìn thấy Guli Anna đứng sau màn vải làm tư thế đại cát đại lợi với mình.

“Triều Tịch, bên ngoài có một nhiếp ảnh gia muốn gặp cô.”

Tôi ngược đầu cho thợ trang điểm gỡ trang sức, giờ giờ tay với trợ lý như câu trả lời. Một người đàn ông cầm máy ảnh xuất hiện ở cửa. Tôi ngậy ngẩn cả người, bảo thợ trang điểm để tôi lại một mình. Là Mộc Sâm.

“Thật sự là em.” Mộc Sâm không thể tin được đi vào: “Oh my God! Vừa rồi anh còn cho là...” Mộc Sâm cười: “Cho là mình nhận lầm người.”

Tôi quay đầu lại, từ từ tháo trang sức, không định nói gì.

“Em yên tâm. Anh sẽ không nói cho A Kiếm biết em ở đây.” Mộc Sâm giờ cao tay làm tư thế đầu hàng: “Chỉ là, phải cảm ơn anh chứ, mời anh một ly được không?”

“Chỗ này của em rất không tệ.” Mộc Sâm đứng trước cửa sổ lớn sát đất, nhìn xuống cảnh quan phía dưới: “Có phải em đặc biệt thích ở nơi cao không?”

“Đúng vậy.” Tôi cởi áo khoác và quăng ví da qua một bên, ngồi xuống ghế sofa mềm mại: “Phải ở cao, em mới thấy mình cách xa người thường.”

Mộc Sâm quay đầu lại: “Em thay đổi rồi.”

“Thay đổi cái gì?” Tôi nằm nghiêng trên ghế sofa dài, tự rót ỉnh một ly cola. Mộc Sâm cười: “Anh cứ nghĩ em sẽ uống vang đỏ.”

“Em không uống rượu.” Nhìn ánh mắt khó hiểu của Mộc Sâm, tôi chỉ chỉ mặt mình: “Vì da.”

Anh gạt đầu một cái rồi đi lại ngồi cạnh tôi, bất đắc dĩ nhận lấy ly cola tôi đưa: “Được rồi, nhập gia tùy tục.”

(Nhập gia tùy tục: Đến nơi nào thì phải tuân theo phong tục, quy tắc nơi đó.)

Tôi uống sạch một ly cola lớn, ngẩng đầu thấy Mộc Sâm đang ngơ ngác nhìn tôi: “Anh nhìn cái gì?”

“Lần đầu tiên gặp em, cảm thấy em rất đẹp, đẹp theo kiểu siêu thoát không nhuốm bụi trần. Nhưng bây giờ, em trông rất hấp dẫn.”

“Cảm ơn lời khen của anh.” Tôi lại tự rót ỉnh một ly cola: “Hấp dẫn kiểu này là do công việc yêu cầu.”

“Thật ra nhìn kỹ thì, vẻ ngoài của em và A Kiếm rất giống nhau. Đặc biệt là mắt, y nhau như đúc.”

Tôi trầm mặc một chút, khước miệng hơi cười: “Phải.”

“Em... Từ sau khi mất tích ở Narita, A Kiếm...”

“Em không muốn nghe.” Tôi cắt ngang lời Mộc Sâm.

Mộc Sâm trầm mặc nhìn tôi. Tôi thở dài: “Xin lỗi.”

Mộc Sâm nhún vai không quan tâm lắm: “Không sao. Dù sao bây giờ chúng ta đã là người một nhà. Anh đương nhiên nên bao dung cho em.”

“Gì cơ?”

Mộc Sâm nhìn tôi, trong mắt có thứ gì đó tôi không hiểu: “A Kiếm đã kết hôn với Mộc Tâm. Cho nên, bây giờ chúng ta là người một nhà.”

12. Q.2 - Chương 2

“Triều Tịch, người đàn ông kia là bạn trai em sao?”

Guli Anna vỗ vỗ vai tôi, đứng một bên bữu môi nói. Tôi đổi tư thế khác theo yêu cầu, liếc Mộc Sâm một cái. Anh ta đang ngồi cười rạng rỡ trên ghế, nhìn tôi tạo dáng chụp ảnh cho tạp chí thời trang.

“Đúng vậy.” Tôi cười với Guli Anna: “Em đang sống cùng với anh ấy.”

“Chúc mừng em.” Guli Anna hôn hai má của tôi, cẩn thận không động đến hàng lông mi giả dọa người trên mắt tôi.

Tôi hôn gió một cái với Mộc Sâm, cười vui vẻ xoay người nhìn mặt hồ màu xanh lá. Trong hồ có một đám thiên nga đang vẫy nước nhàn nhã. Có thể nghĩ thấy được mùi vị của cỏ xanh và bùn đất, nhưng bây giờ tôi sắp chết ngạt vì mùi nước hoa trên người rồi.

“Lúc này hai người nói gì vậy?” Mộc Sâm nhìn tôi ngồi xuống cạnh anh. Không hề để tâm chút nào đến phục sức khoa trương trên người tôi.

“Em nói anh là người bạn trai mà em đang sống chung.”

“Thật vinh hạnh.” Mộc Sâm mỉm cười: “Mà... em không định tháo trang sức ra sao?”

“Lát nữa em phải tham gia một buổi party. Muốn đi với em không? Bạn trai?”

Mộc Sâm nhún nhún vai: “Tại sao lại không chứ?”

Tôi lấy một ly Martini từ hầu bàn, Mộc Sâm nắm tay tôi: “Không phải em không uống rượu sao?”

(Martini: Một loại rượu vang sản xuất ở Bồ Đào Nha.)

“Rất nhiều chuyện có thể thay đổi. Hơn nữa em cảm thấy da mình đã đủ đẹp rồi.” Tôi cười đoạt ly rượu lại, uống một hơi cạn sạch, lại muốn một ly Brandy nữa.

(Brandy: Tên gọi chung của các loại rượu được chế xuất từ sự lên men của vang hoặc trái cây bị giã nhuyễn, chưng cất ít nhất trong hai năm. Sau đó được giảm nồng độ cồn bằng cách pha với nước cất.)

Mộc Sâm chống cằm nhìn tôi: “Triều Tịch, cứ như vậy em sẽ say đó.”

“Say không phải rất tốt sao?” Tôi nghiêng đầu cười với anh một tiếng, lại uống một hơi cạn sạch.

“Em đang dụ dỗ anh sao?” Mộc Sâm nhìn tôi, mỉm cười: “Anh rất dễ bị dụ đó.”

Tôi vẫy tay với hầu bàn: “Cho tôi thêm một ly Bloody Mary.”

(Bloody Mary: Tên một loại cocktail được pha chế bằng cách trộn nhiều loại rượu mạnh và thêm nước cốt của một loại trái cây tùy chọn. Loại cocktail này có nồng độ rất mạnh.)

Mộc Sâm nhìn tôi uống cạn ly Bloody Mary, lúc tôi định gọi thêm thì anh đưa tay dè cái ly xuống: “Đủ rồi, Triều Tịch. Những thứ này đều là rượu mạnh, một lát đầu em sẽ rất đau.”

Tôi đẩy tay Mộc Sâm ra. Mấy ly rượu mạnh xuống bụng khiến đầu óc tôi có phần mơ hồ, xung quanh lác lác mờ ảo: “Đầu em không đau, mà là lòng đau.”

Mộc Sâm im lặng nhìn tôi lại cạn một ly nữa: “Em không vui chuyện gì?”

“Em không vui chuyện gì? Em có cái gì mà không vui chứ.” Tôi giơ tay muốn cầm ly rượu, nhưng mất thăng bằng, bắt mãi mà không trúng. Mộc Sâm đưa tay cản bị tôi đẩy ra: “Anh ở đây chờ em đi. Em đi... toilet một chút.”

Tôi đứng lên, lảo đảo đi về phía sau hội trường. Trong cái party này có rất nhiều người, các cặp nam nữ ôm hôn cũng nhiều không kém. Thật vất vả mới chạm được vào núm vặn cửa phòng vệ sinh, lại va vào một người khiến tôi loạng choạng, ngã xuống đất.

Một đôi tay ôm lấy tôi. Tôi ngẩng đầu. Dương Kiếm đang yên lặng nhìn tôi. Nước mắt tôi chảy ra, đầm liên tục vào ngực anh: “Tại sao tại sao tại sao...”

Dương Kiếm thở dài, định đỡ tôi đứng lên. Tôi thuận thế nhào vào lòng anh, hôn lên đôi môi anh: “Đừng... Đừng rời xa em...”

Dương Kiếm chợt nghiêng đầu về sau, lại lập tức cúi xuống. Môi anh có mùi cây thuốc nhè nhẹ, ném vào hơi đắng. Cồn rượu khiến tôi quăng hết những gì cố kị ra sau đầu, ôm lấy cổ anh: “Tối nay hãy yêu em...”

Chúng tôi làm sao vào trong phòng? Tôi không nhớ. Cơ thể màu đồng của anh lóa lờ trong không khí, mà tôi cũng đang trần truồng. Anh cúi người hôn nụ hoa trước ngực tôi, một tay theo vai trượt xuống cánh tay, tay khác ở giữa hai đùi tôi trên chọc. Tôi cong người, hôn lên cổ anh, cảm thấy cơ thể anh căng lên. Tôi cười nhẹ, hai chân nâng lên kẹp chặt hông anh, đón nhận từng đợt khoái cảm ập tới. Hông của anh hạ thấp xuống, tôi phát ra một tiếng rên rỉ khổ sở xen lẫn vui vẻ, đắm chìm trong bể dục.

13. Q.2 - Chương 3

Đầu đau như muốn nứt. Cảm giác choáng váng nặng nề và nôn mửa khiến tôi cơ hồ không thở nổi. Tôi từ từ mở mắt, tự hỏi đây là đâu. Trần nhà trắng như tuyết, giường đồng lớn mạ vàng, ban công xa lạ bên ngoài mang lối kiến trúc Châu Âu. Sự phóng đảng đêm qua ập vào đầu, tôi hoảng hốt đứng dậy. Tôi nhớ mình đã quần lấy bữa bãi với Dương Kiếm một đêm. Quay đầu nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh. Chiếc chăn trắng che đầy cơ thể anh ta từ nửa phần eo trở xuống, lộ ra cái mông lý tưởng, mái tóc màu râm nắng. Tôi cần môi dưới, trời ơi, tôi đã lên giường với một người đàn ông xa lạ.

Tôi dùng ga giường bao lấy cơ thể, luống cuống lục tìm quần áo mình trong đồng nát loạn trên mặt đất. Tối hôm qua chúng tôi nhất định rất kịch liệt. Quần áo của tôi gần như đã không thể mặc được nữa, tất cả đều bị xé rách. Mặt tôi đỏ lên, lơ mơ nhớ rằng hình như do chính tôi xé thì phải.

Bất đắc dĩ tôi mặc đại một chiếc váy ngắn. Lấy áo sơ mi trắng của người đàn ông kia mặc vào. Trước khi ra khỏi cửa tôi quay đầu lại nhìn, bước chân nhất thời dừng lại.

Trừ màu tóc và màu da, ngũ quan của anh ta quả thật giống Dương Kiếm như đúc. Lúc này anh ta đang nằm ngủ trên giường, khó trách đêm qua tôi nhìn lầm. Thì ra không phải do uống rượu mà hoa mắt, mà vì họ quá giống nhau.

Tôi rón rén đóng cửa phòng rồi khỏi khách sạn. Trời bên ngoài đã sáng, tôi nhớ hôm nay mình có một buổi họp báo phải đi. Lập tức đón xe chạy về.

Guli Anna nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của tôi, vỗ vỗ vai tôi: “Một đêm lãng mạn chứ hả?”

Tôi chạy vòng qua cô ấy vào phòng thay quần áo. Gặp phải Mộc Sâm trên hành lang, tôi mới nhớ ra, đêm qua anh ta đi với tôi: “Xin lỗi, em...”

“Không sao.” Mộc Sâm cười cười đưa cho tôi một chiếc túi lớn: “Mọi thứ của em đều ở trong đây.”

“Cảm ơn.” Tôi nhận lấy chiếc túi chạy bay vào phòng thay quần áo, thực hiện một loạt động tác thay quần áo với tốc độ khi làm việc.

“Triều Tịch, anh cảm thấy em đang cố gắng làm cho bản thân trở nên phóng túng.” Mộc Sâm dựa vào ghế gỗ dài. Sau khi tôi kết thúc show diễn, chúng tôi đã đi uống cà phê tại một quán coffee trên đại lộ Champs Elysees. Tôi giơ tay chỉnh một loạn tóc xoắn vừa uốn lúc sáng để diễn: “Biết tại sao đại lộ này tên là Champs Elysees không?”

“Hả?” Mộc Sâm chồm người lên, hỏi tôi. Tôi cười: “Mộc Sâm, anh không có việc gì làm sao? Anh đã ở đây với em gần một tháng rồi.”

“Anh cảm thấy rất ổn. Anh vốn là một nhiếp ảnh gia tự do mà.” Mộc Sâm hớp một ngụm cà phê: “Huống chi anh đang làm chuyện mà anh cho là quan trọng nhất.”

“Chuyện quan trọng nhất? Đi theo em?” Tôi không tỏ thái độ gì: “Đại lộ này một nửa đều là các cửa hàng quần áo, nửa còn lại là công viên xanh cho nên mới có tên như vậy.”

“Thật không?” Mộc Sâm cười. Tôi cũng cười: “Là em nói đùa đó.”

(Champs Elysees nghĩa là Cánh đồng Elysees. Từ Elysees bắt nguồn từ chữ “Elysium” trong tiếng La Tinh nghĩa là Hòn đảo cực lạc – nơi dành cho những linh hồn anh hùng và đức hạnh yên nghỉ.)

“Anh biết là em nói đùa.” Mộc Sâm đột nhiên kéo tay tôi: “Triều Tịch, em thật sự không biết vì sao anh vẫn luôn đi theo em ư?”

Tôi không rút tay, tim nhảy loạn xạ, sự khổ sở dâng lên trong lòng. Người đàn ông trước mặt này, em gái anh ta gả cho Dương Kiếm. Có lẽ bọn họ đang có một cuộc sống hạnh phúc. So với tình cảm của tôi, thứ mà từ trước tới nay chỉ mang lại bất hạnh, tôi có thể yêu cầu cái gì đây chứ?

“Mộc Sâm, em không thể...”

“Đừng trả lời vội, hãy cho anh một cơ hội, cũng như cho chính em một cơ hội.” Mộc Sâm nói xong buông tay ra: “Muốn ăn tối ở đâu? Xem nào... đại tiệc ốc sên có được không?”

Tôi nhú nhú mày bày tỏ sự kinh tởm. Nâng ly uống một ngụm cà phê, mắt khép hờ, tạm buông bỏ hết mọi tâm sự. Tôi biết Mộc Sâm là một người thông minh, cho nên tôi không cần cự tuyệt quá rõ ràng. Trong đầu tôi bỗng hiện lên bóng dáng người đàn ông đêm qua, anh ta quả là phiên bản Châu Âu của Dương Kiếm. Lòng tôi đau xót, đau đến khó có thể hô hấp. Tôi tự giấu cười, xem như hết, Dương Triều Tịch, là do mày buông tay trước, bây giờ còn muốn cầu xin cái gì? Huống chi. Tôi tự động viên bản thân, mày phải tin rằng, sự lựa chọn của mày là đúng.

14. Q.2 - Chương 4

Ngày hai ba tháng một, trận bão tuyết đầu tiên báo hiệu mùa đông đã đến ở Paris. Hoa tuyết bay lả tả đầy trời, khiến lòng tôi mong lung mờ ảo.

Tôi không ra ngoài, dựa vào cửa sổ sát đất nhìn cảnh tuyết ngoài kia. Trong phòng rất ấm áp, lò sưởi âm tường phát ra ánh sáng của màu nắng, chiếu sáng làm cả căn phòng nhuộm màu đỏ rực. Tấm thảm Ba Tư trên đất cũng rất ấm, tôi nhớ đến ngôi biệt thự giá rét trên núi. Mùa này, ở Nhật Bản cũng đang có tuyết rơi. Ngực tôi truyền đến cảm giác đau đớn nhẹ.

Tôi... Muốn trở về xem nó thế nào rồi.

Mộc Sâm đẩy cửa vào, bất ngờ khi thấy tôi đang đứng trước cửa sổ: “Hôm nay em không ra ngoài sao?”

Tôi quay đầu lại: “Ừ.”

“Hôm nay bên ngoài cảnh rất đẹp, có muốn đi xem cảnh đêm của sông Seine không?”

(Sông Seine: Ảnh đây.)

“Mộc Sâm.” Mộc Sâm dường như nhận thấy được gì đó từ giọng điệu của tôi, động tác cởi áo khoác dừng lại: “Sao vậy?”

“Em muốn rời khỏi Paris.”

“Tại sao?” Mộc Sâm không quay đầu lại, tôi cắn môi dưới, không trả lời.

Mộc Sâm thở dài một cái. Quay đầu đi về phía tôi: “Triều Tịch, rốt cuộc anh cũng không giữ được em, phải không? Cho dù anh có cố gắng muốn ở bên em, em vẫn sẽ đẩy anh ra?”

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì? Xin lỗi vì em không nhận nổi tình cảm của anh, hay vì em không cách nào báo đáp được?” Mộc Sâm đứng trước mặt tôi: “Anh đợi em lâu như vậy. Đây chính là đáp án cuối cùng sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Mộc Sâm. Trong mắt anh phản chiếu ánh lửa của lò sưởi, nhảy múa điên cuồng. Mộc Sâm giơ tay nhẹ nhàng chạm vào mặt tôi, rồi trượt xuống xương quai xanh. Ngón tay anh lạnh lẽo. Anh hơi nhếch môi, tầm mắt di động theo động tác tay. Tôi không hề phản kháng, chỉ đứng yên ở đó. Mộc Sâm cởi áo khoác ngoài ra, mặc nó rơi xuống sàn nhà, đưa tay kéo dây buộc trên váy tôi. Chiếc váy tuột xuống, tôi cơ hồ thân không mảnh vải đứng trước mặt anh. Ánh lửa chiếu lên da thịt, hết sức ma mị.

Mộc Sâm không nói một lời, một đường ôm tôi đi thẳng đến phòng ngủ. Cởi quần dài, lúc hai chúng tôi ôm nhau ngã xuống giường, anh chỉ còn lại một thứ trên người.

Mộc Sâm hôn từ cổ tôi xuống, hôn đến bầu ngực cao ngất, đường cong hoàn mỹ này khiến anh yêu thích không muốn dời đi, đi qua vùng bụng bằng phẳng, trong mắt anh lóe lên vài tia điên cuồng, cuối cùng dừng lại ở lối vào mềm mại của tôi. Anh nhìn chăm chăm vào tơ sợi chiếc quần lót, tơ mỏng lạnh như băng, ẩn ẩn hiện hiện. Mảnh đất màu tam giác đen tuyền hơi nhô ra, Mộc Sâm thả tay, gương mặt nhìn tôi.

Tôi cũng nhìn anh chăm chú, trong cả quá trình tôi đều trầm mặc. Dường như không chịu được ánh mắt của tôi, Mộc Sâm lẩn người hôn xuống, đồng thời bàn tay to đưa xuống dưới, lấy đi tuyến phòng ngự cuối cùng của cả hai. Rốt cuộc đã thật sự lửa thế. Tay anh vuốt ve cơ thể tôi, loại thân cận da thịt này khiến cho lửa dục đỏ sẫm bùng lên.

Mộc Sâm lần nữa ngẩng đầu nhìn tôi. Dục vọng của anh chậm rãi ma sát ở lối vào, chuẩn bị đi vào. Cơ thể tôi mềm nhũn, ngoan ngoãn nằm dưới anh tiếp nhận, nhắm hai mắt lại.

“Nhìn anh.” Mộc Sâm nắm cầm tôi, bắt buộc tôi mở mắt: “Anh muốn em nhìn anh.”

Tôi nghe lời nhìn anh. Phần thân của anh đã tiến vào trong: “Triều Tịch, anh muốn em nhớ, người đàn ông đang đoạt lấy em, là anh.”

Tôi cắn môi. Cổ nén nổi đau trong lòng và khoái cảm sinh lý. Mộc Sâm nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của tôi, dừng động tác lại: “Triều Tịch, em không phản kháng anh, là vì em nguyện ý tiếp nhận anh hay là vì muốn báo đáp?”

Tôi không trả lời, giằng co hồi lâu, Mộc Sâm thất bại ôm lấy tôi: “Được rồi, nếu thật sự em muốn đi, vậy anh sẽ thả em đi. Chỉ là em phải nhớ, người kia, em tuyệt đối không thể yêu...”

15. Q.2 - Chương 5

Rating: 18+

Tuyết bay đầy trời, Tokyo cũng đã sang mùa đông giá rét. Tôi cắn môi, đứng nép trong một khúc quanh hành lang. Tôi để Mộc Sâm ở lại Paris, trở về Tokyo. Tại sao? Chỉ vì muốn làm việc mình muốn, có thể nhìn thấy Dương Kiếm dù chỉ từ xa.

Đã qua mười hai giờ, hai chân tôi đứng đến có phần tê dại. Đang định bỏ đi, cửa thang máy bỗng bật mở, Dương Kiếm đi ra từ thang máy.

Đây là công ty của nhà Y Đằng ở Tokyo. Hơn hai năm không gặp, thân hình Dương Kiếm hình như ốm hơn. Giữa mi tâm càng thêm lạnh lùng. Toàn thân tỏa ra một hơi thở khiến người ta phải cách xa vạn dặm. Tôi nhìn người đàn ông quen thuộc đến không thể hơn nữa đứng đó, miệng khô đắng không thốt nên lời.

Dương Kiếm ngừng lại, nghi hoặc nhìn tới chỗ tôi. Tôi cả kinh, rụt nhanh người về sau. Sắc mặt của anh trầm xuống, dường như rất chắc chắn, bước lại phía tôi. Tôi kinh hoàng muốn chạy, nhưng ba mặt phía sau lại là tường. Nếu phải đi ra lúc này, không bằng đánh cuộc xem anh có thật sự thấy tôi hay không.

Một bàn tay to thô lỗ túm tôi ra ngoài. Dưới ánh đèn soi rọi, trong con người Dương Kiếm tràn đầy tức giận, tiếp theo là kinh ngạc, không thể tin, mừng rỡ, hoài nghi, cuối cùng là bình tĩnh và lạnh lùng.

Tôi không ngờ lần trùng phùng của chúng tôi lại lúng túng như vậy. Tôi vừa định nói, anh lại mạnh mẽ kéo tôi đi. Đặt tôi vào trong xe, đóng chặt cửa. Anh dùng sức xoay tay lái, đột nhiên nghiêng người hôn tôi. Tôi cơ hồ không kịp phản ứng đã bị anh đặt ở dưới. Anh gặm cắn da thịt tôi một cách dữ dội, vén vấy dài của tôi lên. Tôi bị đau lui về sau, bị anh giữ chặt lại. Anh phóng thích cho dục vọng của mình, xé rách quần lót của tôi, không có bất kỳ màn dạo đầu nào liền đi thẳng vào trong.

Đây quả thực là một cuộc cường bạo. Tôi lên tiếng kêu đau, bị anh nuốt vào miệng. Anh luật động điên cuồng trong cơ thể tôi, giống như muốn chứng minh hoặc là trốn tránh cái gì đó. Dục vọng của anh cứng như sắt, đốt lên ngọn lửa dục trong cơ thể tôi. Đau đớn nhanh chóng qua đi, thân thể chúng tôi quen thuộc nhau đến vậy. Vừa tiếp xúc, đã biết đối phương cần gì. Lửa dục sôi trào dưới sự dẫn dắt của anh, tôi cắn lên vai anh. Cả người Dương Kiếm run lên, tiến công càng hung mãnh. Cảm thấy anh trong cơ thể tôi ngày càng trưởng lớn, tôi ý thức được điều gì sắp xảy ra, yếu đuối từ chối: “Không...”

Dương Kiếm khóa tay tôi một bên. Dục vọng nóng rực của anh mỗi lần đều chạm tới hoa tâm, tôi không chịu nổi kích thích lớn như vậy, rốt cuộc bật khóc. Dương Kiếm gầm nhẹ một tiếng, động thân, bắn tất cả ái dịch vào sâu trong cơ thể tôi.

Tôi thở hổn hển mặc Dương Kiếm đè trên người, toàn thân mệt mỏi rũ rượi. Dương Kiếm rốt cuộc nâng người dậy, trong mắt tràn ngập đau đớn: “Triều Tịch, anh hận em...”

Không hỏi tôi đi đâu, cũng không hỏi tại sao tôi trở lại. Dương Kiếm trầm mặc ân ái với tôi trong bóng đêm, xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh có thể nhìn thấy cảnh thành phố Tokyo phồn hoa vào ban đêm, cũng có thể trông thấy bóng dáng trần trụi của mình. Hai tay tôi chống lên cửa, Dương Kiếm dùng mãnh tiến công phía sau tôi. Tôi phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, anh cúi người về trước, cắn lên vành tai tôi, đôi tay ôm hông tôi. Hơi thở anh loạn nhịp, thân thể rung động vừa nhanh vừa vội. Tôi biết anh sắp lên đỉnh dục vọng, nhưng anh vẫn không rút ra để phòng ngừa có thai.

“Dương Kiếm...” Tôi yếu đuối muốn lấy chiếc áo mưa anh ném dưới đất. Dương Kiếm nâng tôi đặt lên giường, dùng sức tách hai chân tôi rộng ra, tôi mất khống chế thét chói tai. Sâu như vậy dường như cả cơ thể đều bị xuyên qua.

“Anh muốn toàn bộ của em.” Dương Kiếm oán hận nói bên tai tôi, đột nhiên bất động. Cơ thể tôi tự động co rút lại, tôi muốn đẩy anh ra, nhưng đã bị cuốn vào cao triều, khoái cảm ập đến mãnh liệt. Lúc tôi sắp qua cao triều, Dương Kiếm đột nhiên co rúm, phóng ra trong tiếng thét của tôi.

“Anh điên rồi...” Cả người tôi xụi lơ bị anh đặt trên giường. Sau chốc lát nghỉ ngơi, anh lại nhanh chóng tiến vào. Dương Kiếm nắm mái tóc dài của tôi, cúi người cắn nụ hoa, dục vọng đoạt lấy thân thể tôi lại không nhúc nhích trong sự ma sát, khiến tôi phải nhỏ giọng khóc lóc cầu xin.

“Phải, anh điên rồi. Từ phút chốc nhìn thấy em anh đã điên rồi...” Dương Kiếm khổ sở nhìn tôi: “Triều Tịch, anh sẽ không thả em đi. Vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng hòng biến mất trước mặt anh nữa.”

16. Q.2 - Chương 6

Dương Kiếm lấy đi hộ chiếu, thẻ tín dụng và tất cả những thứ có thể chứng minh thân phận của tôi. Anh mua cho tôi một ngôi nhà ở Tokyo, nói với tôi rằng hãy đợi anh một thời gian, anh sẽ đi cùng tôi đến bất kỳ nơi nào tôi muốn.

Tôi không biết mình muốn đi đâu. Đường như tôi luôn phiêu dạt, không cố định ở chỗ nào. Có lẽ điều tôi muốn nhất, chỉ là một ngôi nhà yên ắng, có người tôi yêu, sống cùng người đàn ông ấy.

Nhưng người kia nhất định không phải là Dương Kiếm.

Chuông cửa cắt ngang suy nghĩ của tôi. Tôi lên tiếng đi ra mở cửa, người đến làm tôi ngạc nhiên, là Mộc Tâm.

Tôi dẫn Mộc Tâm vào nhà, xoay người đi pha cà phê nóng cho cô ấy. Bên ngoài đang có bão tuyết, cô ấy mặc nhiều lớp áo dày, mái tóc nâu thẳng chải thành một búi ưu nhã phía sau đầu. Mấy năm không gặp, trên người cô ấy đã có hương vị của người phụ nữ từng trải.

Tôi cười đặt ly cà phê trước mặt cô. Mộc Tâm hơi khom người nói cảm ơn, dáng vẻ rất lễ phép. Tôi cười cười: “Về Nhật Bản cũng không báo cho em, thật có lỗi quá.”

Mộc Tâm cúi thấp đầu. Khói nóng từ cà phê lượn lơ xung quanh: “Chị, hôm nay em... đến tìm chị, là vì có chuyện muốn nói.”

“Hả?”

Mộc Tâm dường như lấy hết dũng khí, đột nhiên ngắt đầu: “Chị, xin chị hãy rời khỏi Nhật Bản!”

Tôi nhìn Mộc Tâm, mặt không chút biểu cảm. Đột nhiên tôi phát hiện mình rất giống Dương Kiếm, giỏi chôn chặt tình cảm thật sự vào chỗ sâu nhất trong lòng. Tôi nghe thấy âm thanh lạnh lùng của mình hỏi: “Tại sao?”

“Em biết.” Mộc Tâm nhắm mắt lại, kiên quyết nói: “Em biết chị và A Kiếm, không phải quan hệ chị em, mà là quan hệ nam nữ thân mật!”

Cửa chính bị đẩy mạnh ra. Tuyết gió xen lẫn khí lạnh cuộn cuộn tiến vào. Dương Kiếm đứng ở cửa, hai tay nắm thành quyền, tầm mắt di chuyển từ người tôi sang Mộc Tâm: “Cô quên tôi đã nói gì rồi sao?”

Mộc Tâm đứng lên: “Em nhớ. Lại càng không quên, em mới là vợ của anh. Mà cô ta.” Mộc Tâm quay đầu, tôi đọc được sự khinh miệt trong mắt cô ấy: “Là chị ruột của anh!”

Dương Kiếm trầm mặc tiến lên, tôi cảm thấy toàn thân đang rét run. Tôi không muốn làm Mộc Tâm bị tổn thương. Nhưng có lẽ, chỉ riêng sự tồn tại của tôi, cũng đã tạo thành vết thương cho cô ấy rồi.

“Dương Kiếm...”

Tôi nắm lấy tay Dương Kiếm. Mộc Tâm đột nhiên vươn tay đẩy tôi ra, tôi không hề phòng bị ngã ra đất: “Cô có biết liêm sỉ hay không. Hai người là chị em! Làm sao cô có thể...”

Dương Kiếm cắt ngang lời Mộc Tâm, khom lưng ôm lấy tôi: “Y Đằng Kiếm tôi từ đầu chỉ cuối chỉ yêu một người con gái, đó chính là Dương Triều Tịch.” Dương Kiếm nói xong, hơi híp mắt nghiêng người bước tới: “Cô hãy nghe cho kỹ, tôi họ Y Đằng, cô ấy họ Dương. Chúng tôi không hề có bất kỳ mối quan hệ họ tịch nào.”

Mộc Tâm lui về sau một bước: “Không...”

Về mặt Dương Kiếm lạnh lẽo: “Tôi không cho phép bất kỳ ai tổn thương cô ấy. Kể cả cô.”

Mộc Tâm oán hận liếc tôi một cái, xoay người chạy ra ngoài. Dương Kiếm cúi đầu, nhìn về mắt hờn của tôi, nhẹ nói: “Triều Tịch...”

“Anh định sẽ như vậy sao?” Tôi túm lấy tay anh, toàn thân nhất thời lạnh lẽo: “Anh điên rồi!?”

Dương Kiếm nhìn tôi: “Triều Tịch, anh nói rồi, anh sẽ không cho em biến mất trước mặt anh lần nữa. Anh sẽ không từ thủ đoạn giữ em lại.”

“Em không thể kết hôn với anh, cũng không thể... sinh con cho anh.” Tôi cảm thấy khí lạnh đang xuyên vào trong cốt tủy. Tôi chợt hiểu ra tại sao gần đây Dương Kiếm điên cuồng muốn tôi, lúc nguy cấp tôi hoàn toàn thuần phục dưới anh, quên mất phải làm các biện pháp bảo vệ. Tôi đẩy anh ra chạy vọt vào phòng, lấy thuốc tránh thai đổ hết ra bàn, cầm từng viên lên nhìn kỹ, mặt tôi nhất thời không còn giọt máu, toàn bộ điều là vitamin C.

Tôi quay đầu lại, Dương Kiếm tựa vào khung cửa, trầm mặc nhìn tôi. Tôi ngã ngồi trên giường: “Sao anh có thể...”

Dương Kiếm từ từ đi tới, cầm tay tôi áp lên mặt anh, trầm trầm nói: “Bất kể như thế nào, cho dù em hận anh, hoặc bất đắc dĩ phải tổn thương em. Anh cũng phải giữ em lại, Triều Tịch.”

17. Q.2 - Chương 7

Tôi nghiêng người dựa vào tường hành lang trong bệnh viện, cả người mệt mỏi không nói nên lời.

Mộc Tâm tự sát. Cô ấy chọn cách này để giữ Dương Kiếm lại.

Có lẽ thật sự là lỗi của tôi, từ khi vừa mới quen biết ở Roma, hay gặp nhau trên máy bay, đó đã là một chuỗi sai lầm.

Mộc Sâm chạy tới từ cuối hành lang, túm lấy vai tôi: “Mộc Tâm, con bé sao rồi?”

“Không sao. Đang nghỉ ngơi ở bên trong”. Tôi mệt mỏi đẩy tay Mộc Sâm ra. Mộc Sâm bước qua tôi định vào phòng, tôi kéo anh lại: “Người cô ấy muốn gặp bây giờ không phải anh, là Dương Kiếm. Cậu ấy đang chăm sóc ở bên trong, nên cho họ chút không gian riêng.”

Mộc Sâm quay đầu lại, tôi nghiêng đầu: “Cho nên... để họ ở bên nhau đi.”

Ban đêm, Mộc Sâm và tôi vào trong phòng bệnh. Mộc Tâm nằm trên giường, cổ tay băng gạc trắng, sắc mặt tái nhợt, đôi môi không chút huyết sắc, nhưng ánh mắt lại đặc biệt sáng rỡ. Tay cô ấy siết chặt Dương Kiếm, dùng con người tràn ngập hận thù nhìn tôi. Sau đó nhìn sang Mộc Sâm: “Anh trai...”

“Con bé ngốc, có gì mà phải làm như thế này chứ.” Mộc Sâm tiến lên vuốt tóc Mộc Tâm, nghiêng đầu nhìn Dương Kiếm: “Cậu nhất định phải chăm sóc con bé cẩn thận.”

Sắc mặt của tôi và Mộc Tâm tái nhợt như nhau. Mộc Sâm đi lại bên cạnh tôi: “Anh đưa em về”.

Dương Kiếm muốn đứng lên nhưng bị Mộc Tâm kéo lại: “Kiếm, đừng đi. Ở lại với em.” Giọng cô uyển chuyển hàm xúc, đầm đìa lại đáng yêu. Băng trắng trên cổ tay bắt đầu rướm vài tia máu đỏ, có lẽ do vừa mới dùng sức nên vết thương bị hở.

Dương Kiếm nhấn chuông gọi bác sĩ, ngồi xuống, cầm ngược lại tay Mộc Tâm: “Được, anh không đi, em nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tôi cắn môi dưới, nhìn thấy Mộc Tâm hắt hê hắt cảm lạnh lùng nhìn tôi. Lòng tôi không rõ là khó chịu hay ghen tị. Chỉ là cảm giác ghen tràn, giống như quả bóng căng hơi, lại như bị một tảng đá to lớn đè lên, dù thế nào cũng không đẩy ra được, đè nặng trĩu xuống.

“Anh đưa em về nhà.” Mộc Sâm kéo tay tôi ra ngoài, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Đừng nhìn, cũng đừng nghe. Không nghĩ lung tung, đi theo anh là được rồi.”

Cửa phòng bệnh đóng lại sau lưng tôi. Tôi quay đầu, xuyên qua lớp kính thủy tinh trông thấy Dương Kiếm đưa tay vuốt ve trán Mộc Tâm. Không thấy mặt anh, nhưng tôi khẳng định vẻ mặt của anh nhất định rất dịu dàng. Đó mới là gia đình, vợ của anh, người mà anh nên bảo vệ. Người phụ nữ kia có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh. Còn tôi, vĩnh viễn chìm trong bóng tối không thể trông thấy ánh sáng mặt trời.

“Triều Tịch...” Mộc Sâm nắm vai tôi xoay tôi lại nhìn thẳng vào anh: “Anh nói em nghe, người em yêu, em không thể yêu. Đây không phải chỉ là vấn đề của hai người, tình yêu của hai người sẽ thương tổn đến những người xung quanh...”

Đột nhiên có người từ sau lưng đẩy Mộc Sâm ra, đâm mạnh một quyền lên mặt anh. Thần trí của tôi nhất thời tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên chính là chạy lại chỗ Mộc Sâm, nhưng cơ thể bị người kia dùng sức kéo lại.

Toàn thân Dương Kiếm tỏa ra sự lạnh lùng, nắm chặt cổ tay tôi, lạnh lùng nhìn Mộc Sâm ngồi trên đất: “Chúng tôi như thế nào, cậu không có tư cách lên tiếng.”

“Cô ấy là chị ruột của cậu!” Mộc Sâm đứng lên, không hề khách khí đánh trả lại một quyền. Dương Kiếm đẩy tôi ra, tôi lảo đảo lùi lại mấy bước, ngã ngồi trên ghế nhựa.

Dương Kiếm quàng nhau với Mộc Sâm, hai người đều là cao thủ Judo nhưng lúc này họ lại như trẻ con, dính với nhau đánh loạn xạ, người một quyền tôi một cước. Bệnh nhân và y tá trong bệnh viện bị dọa sợ, không ai dám tiến lên bước nào, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Dương Kiếm đánh mạnh vào cằm Mộc Sâm: “Cậu dựa vào cái gì mà chen vào, cô ấy là của tôi...”

“Tôi yêu cô ấy!” Mộc Sâm đánh một quyền vào bụng Dương Kiếm. Dương Kiếm gầm một tiếng, đột nhiên như nổi điên, đẩy mạnh Mộc Sâm ngã xuống đất, nắm chặt quả đấm định đánh xuống. Tôi xông lên ôm lấy cánh tay Dương Kiếm: “Dương Kiếm, dừng...”

Dương Kiếm và Mộc Sâm thở hổn hển. Dương Kiếm từ từ hạ tay xuống, đứng lên kéo tôi, ấn tôi thật chặt vào ngực của mình, lạnh lùng nói với Mộc Sâm: “Tôi cũng yêu cô ấy”. Nói xong liền túm tôi kéo đi. Tôi quay đầu lại, thấy Mộc Sâm ngồi dậy, lau vết máu nơi khóe miệng. Trong khúc quanh, vẻ mặt Mộc Sâm vặn vẹo, nắm chặt tay vịn hành lang, thân thể cô run rẩy, máu tươi thấm ướt băng gạc nhỏ từng giọt xuống đất tựa như huyết liên nở rộ. Ánh mắt của cô lạnh lẽo, nhìn như xuyên thấu qua người tôi. Tôi đọc được trong mắt cô ấy:

Dương Triều Tịch, tôi muốn cô phải trả cái giá thật lớn!

18. Q.2 - Chương 8

Rating: 18+

Ánh mặt trời sáng rỡ rọi xuống từ bầu trời. Tôi vén chiếc váy dài in hoa lên, nở nụ cười ngọt ngào về phía Y Đằng Kiếm đang cầm máy ảnh ở đằng xa. Sau lưng tôi, nhà thờ St. Peter đứng trang nghiêm.

“Giáo đường San Pietro thuộc thành phố Vaticano, đường kính bốn mươi hai mét do Michelangelo thiết kế. Từ trên nhìn xuống có thể quan sát được cả quảng trường St. Peter.” Y Đằng Kiếm đóng máy ảnh lại, đi về phía tôi: “Muốn lên xem không?”

“Sao lại không chứ?”

“Anh thích cảnh đêm của Roma.” Y Đằng Kiếm thở ra một hơi, hưởng thụ cảm giác ánh mặt trời chiếu lên mặt: “Rất đẹp.”

“Tâm nguyện lớn nhất của em là đi tham quan Kim Tự Tháp ở Ai Cập.” Chúng tôi đi lên theo đoàn người: “Hi vọng sau này sẽ có cơ hội”.

Y Đằng Kiếm giơ tay nắm vai tôi, cọ cọ đầu tôi: “Sau này em muốn đi đâu, làm gì, anh cũng sẽ làm với em”.

Tôi cười: “Buổi chiều đi thăm đền Pantheon sao?”

“Để anh xem thử...” Y Đằng Kiềm rút một quyển lịch trình ra từ sau lưng: “... Ừ, buổi chiều trước tiên ghé nhà hát lớn Roma, rồi đi đền Pantheon”.

“Em nghe nói, yêu quá sâu cũng là một loại tội nghiệt”. Tôi cười chỉ chỉ trời cao: “Chư thần trên bầu trời không cho thể gian yêu nhau quá sâu. Yêu quá sâu, thần sẽ ghen ghét”.

Y Đằng Kiềm nhìn tôi, con ngươi u ám như biển: “Anh đã phạm vào cái tội nghiệt này rồi...”

“Triều Tịch...”

Dương Kiềm khóa lấy hai tay tôi. Thân thể ép chặt nhau, dục vọng của đàn ông tranh đấu vào những phút cuối cùng của quá trình. Anh di động sâu trong cơ thể tôi, môi dán chặt trên cổ tôi, cảm nhận nhịp đập trái tim tôi. Dũng đạo co rút nhanh truyền đến khoái cảm khiến người ta mê hồn lan khắp toàn thân, tôi biết mình sắp không chịu nổi nữa. Tôi cắn bả vai Dương Kiềm, nhỏ giọng khóc thút thít: “Dương Kiềm, đừng làm quá như vậy...”

Sự yếu ớt phản kháng của tôi chỉ đổi lại Dương Kiềm đoạt lấy càng sâu hơn. Tốc độ ngày một nhanh, sức lực cũng ngày một mạnh, tôi không chịu được khoái cảm sinh lý, duỗi thẳng hai chân. Tư thế này khiến cho dũng đạo dưới thân co rút càng nhanh, bao lấy anh thật chặt. Dương Kiềm không nhịn được khẽ rên một tiếng. Động tác eo càng dữ dội hơn. Tôi phát ra một tiếng thét chói tai, toàn thân thể co lại, Dương Kiềm nặng nề húc vài cái trong cơ thể, một dòng dịch nóng rực phóng vào hoa tâm của tôi.

Cả người tôi đều đau râm ran, muốn lật người nhưng eo lại bủn rủn vô lực. Chỉ có thể chán nản nằm ngửa trên giường, mặc cho Dương Kiềm ngắm nhìn thân thể trần truồng của mình. Anh khẽ nâng người, ánh mắt mê luyến, bàn tay quyến luyến vuốt ve da thịt tôi: “Lúc này khi ân ái, em nghĩ tới điều gì?”

“Chuyện trước đây”.

Dương Kiềm cúi đầu, dịu dàng gặm nhấm nụ hoa trước ngực tôi, tay lại trượt xuống bắp đùi trơn nhẵn của tôi, vuốt ve qua lại. Ngón cái thỉnh thoảng quét qua nhụy hoa nho nhỏ giữa hai chân tôi, dư âm do vừa mới cao triều khiến cơ thể tôi hết sức nhạy cảm, không thể chịu nổi sự trêu đùa như có như không của anh. Tôi muốn khép hai chân, anh lại dùng sức tách ra. Anh ngồi giữa hai chân tôi, cúi đầu quan sát chăm chú. Mặt tôi đỏ lên: “Dương Kiềm, đừng nhìn em như vậy...”

Đầu ngón tay Dương Kiềm lướt qua bờ môi phía dưới người tôi, nhìn thấy tôi tiết ra ái dịch trong suốt, anh giơ tay vân vê một ít dịch, trong giọng nói có phần hài lòng: “Em muốn anh, Triều Tịch”.

Tôi rên rỉ, vì anh đột nhiên xâm lấn. Sau khi tiến vào, cơ thể anh đè nặng xuống: “Anh muốn em lâu lắm rồi”. Anh hơi rút lui, cọ sát ở lối vào của tôi: “Từ khi em không từ mà biệt ở Roma.” Anh húc mạnh vào cơ thể tôi, tôi dùng sức nắm ga giường, cắn môi dưới. Dương Kiềm cúi đầu hôn khước môi tôi, đầu lưỡi lướt qua đôi môi, đợi đến khi tôi đáp lại sự rút lui của anh, Dương Kiềm chơi trò ba cạ một sáu: “Em nợ anh rất nhiều lời giải thích, Triều Tịch”. Dương Kiềm đứng dậy kéo tôi lên, để hai tay tôi chống trên mép giường: “Nhưng bây giờ cái gì anh cũng không muốn biết. Chỉ cần em ở bên cạnh anh...”

Lời anh lần nữa biến mất ở cảm địa ướt át của tôi, cơ thể tôi vì hưng phấn cực độ nổi lên một tầng màu hồng mỏng, anh đã hoàn toàn cứng rắn trong cơ thể tôi, đụng chạm vào điểm G của tôi. Tôi không chịu nổi ngã xuống giường, thân thể anh nghênh ngang dán chặt lên, lúc tôi run rẩy dưới người anh, Dương Kiềm cúi đầu cắn cổ tôi, buông thả bản thân trong cơ thể tôi: “Anh yêu em, Triều Tịch.”

19. Q.2 - Chương 9

Biệt thự trên núi gọi điện thoại tới báo di bị bệnh cấp tính, bây giờ đã đưa đến bệnh viện ở Kansai. Tôi gọi điện cho Dương Kiềm, nhưng thế nào cũng không liên lạc được. Tôi không thể làm gì khác hơn là để lại lời nhắn, mua vé xe vội vã trở về Osaka.

Ngồi tuyến chính từ Tokyo đến dãy núi mất ba giờ, khi đến nơi trời đã xế chiều khoảng năm giờ. Dựa vào tin nhắn trong điện thoại, tôi tìm được phòng bệnh, đẩy cửa vào. Trong phòng trống rỗng.

Cánh cửa đóng lại sau lưng tôi. Tôi xoay người, Mộc Tâm xoa tóc, mặt không biểu cảm đứng đó. Trong lòng tôi nhất thời trào lên một dự cảm xấu: “Mộc Tâm, đi đâu?”.

“Cô đã biết là tôi lừa cô tới, cần gì phải hỏi nữa?”. Mộc Tâm tiến lên một bước. Tay trái cô nắm chặt thành đầm, tay phải đặt sau lưng. Trực giác cho tôi biết tay phải của cô ấy rất nguy hiểm, lùi về sau một bước, tôi hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”.

“Cô thì có gì tốt?” Mộc Tâm thất thần trong thế giới của mình, cô quan sát tôi thật kỹ. Đôi mắt to mà vô hồn: “Tại sao A Kiếm chỉ thấy mình cô, lại không nhìn thấy tôi?”

Mộc Tâm giơ tay trái vuốt ve gương mặt tôi: “Từ khi cô bỏ trốn ở Narita, A Kiếm ngày nào cũng nửa say nửa tỉnh. Tôi rất đau lòng...” Về mặt cô thoáng hiện lên sự mê mang: “Nhưng anh ấy không cần tôi an ủi”.

“Mộc Tâm...” Tôi nắm tay Mộc Tâm, bị cô dùng sức hất ra.

“Các người thật dơ bẩn”. Mộc Tâm lui về sau một bước: “Cô mở miệng xưng chị với anh ấy, kết quả thì sao?”.

Tôi lùi lại, đi vòng qua chiếc giường bệnh. Mộc Tâm dường như cũng không gấp gáp, chỉ nhìn chăm chú vào tôi: “A Kiếm uống say, anh ấy ôm tôi, tôi rất vui vẻ. Thật sự rất vui, chỉ là...” Trong mắt Mộc Tâm lóe lên tia sáng lạnh lẽo: “Miệng anh ấy gọi tên cô! Cô có biết cảm nhận của tôi lúc đó không? Từ đỉnh của hạnh phúc bị vụt xuống tận vực sâu khổ sở. Đó cũng chính là lúc mà tôi biết được quan hệ bẩn thỉu của hai người!”.

Tôi ngây dại, nhìn Mộc Tâm từng bước một tiến lại trước mặt mình: “Tôi nói với anh ấy rằng mình mang thai, khiến anh ấy không thể không kết hôn với tôi. Sau đó tôi phá bỏ đứa bé”. Trên mặt Mộc Tâm tràn ngập sự chán ghét: “Sao tôi có thể cho phép đứa bé ra đời được trong khi nó là kết quả của sự thể thân!”

“Anh ấy không yêu tôi. Anh ấy không yêu tôi...” Mộc Tâm nhìn tôi, đột nhiên nhào tới: “Tất cả đều tại cô! Tại cô!”

Mộc Tâm giơ cao con dao nhọn trong tay phải, đâm vào tôi. Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên tôi không muốn chạy trốn, có lẽ chết đi cũng là một loại giải thoát.

“Mộc Tâm!” Mộc Sâm đá cửa va vào Mộc Tâm. Mũi dao sượt qua mặt tôi tạo thành một vết máu mờ mờ, leng keng rơi xuống mặt đất. Mộc Tâm giãy dụa gào thét: “Em muốn giết cô ta! Em muốn giết cô ta! Tại sao, trong mắt các người luôn chỉ có cô ta...”

Mộc Tâm dần dần mềm nhũn xuống trong lòng Mộc Sâm, cuối cùng chỉ còn tiếng nức nở nghẹn ngào. Mộc Sâm giao cô ấy cho vị bác sĩ vừa đi vào. Cô như một đứa bé không có ý thức, người khác để cô thế nào, cô liền thuận ý làm như thế.

Mộc Sâm quay đầu nhìn tôi, tiến lên cho tôi một bạt tai, sau khi đánh xong lại ôm chặt tôi vào ngực: “Tại sao em không tránh? Chẳng lẽ em thật sự muốn chết?”.

Tôi ngoan ngoãn mặc cho Mộc Sâm ôm. Bởi vì sợ, cơ thể anh hơi run. Tôi có thể cảm nhận lồng ngực phập phồng, mùi gỗ thông dễ chịu trên người anh. Dương Kiếm khác với anh. Lồng ngực của Dương Kiếm luôn luôn bá đạo, không cho phép bất kỳ sự phản kháng nào. Cơ thể của anh ấy luôn thoang thoảng mùi xạ hương.

Dương Kiếm.

Ánh mắt nhìn xuyên qua cửa thủy tinh, Dương Kiếm đang chạy như điên tới từ đầu kia hành lang. Kinh hoàng, tức giận và sợ.

Anh đang tìm tôi.

Tôi hơi giãy giụa. Mộc Sâm buông tôi ra, đang định nói gì đó, tôi nhón chân hôn lên môi anh. Mộc Sâm sửng sốt, tôi khẽ nâng mắt, nhìn thấy anh đang kinh ngạc nhìn tôi. Tôi rũ mi, nâng tay vòng lên sau ót anh, kiễng cao gót, dùng vùng bụng mềm mại ma sát lên hạ thân anh. Cổ họng Mộc Sâm căng cứng, con

người nhìn tôi đột nhiên trở nên tối tăm. Anh không nghi hoặc nữa, cúi đầu hôn mạnh lên môi tôi. Một tay nâng cằm, không cho tôi trêu chọc dục vọng đã trỗi dậy nữa. Tôi nhẹ thở dài, Mộc Sâm mút lên xương quai xanh, tôi nâng đùi quần lên hông anh, đứng không vững, bị anh thuận thế ép xuống giường bệnh.

Cửa mở. Tôi ngẩng đầu. Dương Kiếm đứng ngay cửa phòng bệnh.

20. Q.2 - Chương 10

“Tại sao anh luôn cố gắng để khiến em yêu anh, em lại không ngừng làm tổn thương lòng anh?”

Ánh mắt Dương Kiếm tối đen. Tay của anh bóp cửa phòng bệnh tới mức biến dạng: “Tại sao?”

Tôi nhìn anh. Muốn nhớ cho kỹ khuôn mặt của anh, lúc vui vẻ, khi tức giận, đau lòng, thất vọng. Trong lòng tôi như có một cái động không đáy to lớn, không ngừng gặm nhấm tôi. Cái loại đau đớn đó khiến tôi muốn giơ tay ôm ngực. Nhưng không thể, bây giờ tôi phải đứng cảm. Trong tình huống này, tôi muốn mình phải cực kỳ bình tĩnh đẩy anh ra vùng nước đục này.

Mộc Sâm nhẹ nhàng nắm tay tôi, dường như muốn cho tôi thêm dũng khí. Tôi cảm thấy mình đứng không vững, cả người đều run rẩy. Nhưng tôi vẫn hít một hơi thật sâu, ôm cổ của Mộc Sâm, nở một nụ cười xinh đẹp với Dương Kiếm: “Bởi vì tôi không yêu anh.”

Tôi hôn nhẹ lên má Mộc Sâm, buông anh ấy ra, từ từ đi tới trước mặt Dương Kiếm. Mỗi một bước, khoảng cách giữa tôi và Dương Kiếm lại cách xa thêm một phần. Xin lỗi, Dương Kiếm. Em chỉ có thể đẩy anh ra, như thế mới có thể cho anh hạnh phúc chân chính được. Làm sao anh có thể ở bên em chứ? Chúng ta vĩnh viễn cũng không thể có một kết cục tốt đẹp. Sao em có thể tiếp tục tổn thương anh, tổn thương những người bên cạnh anh nữa?

Tôi ngẩng đầu lên. Mùi xạ hương nhàn nhạt bên mũi tôi. Tôi rất thích nằm trong vòng tay ấm áp của anh, tinh tế cảm nhận mùi vị cơ thể anh, như thế khiến tôi rất an tâm. Lòng tôi từ đau đớn cực độ đến dần dần cứng rắn lên: “Hay nên nói, tôi chưa từng yêu anh. Tôi có từng nói mình yêu anh sao? Tất cả chỉ là anh đơn phương một mình.”

Tôi quay đầu nhìn Mộc Sâm: “Anh cho rằng mấy năm tôi ở Paris là ở cùng ai?”

Mộc Sâm giang tay với tôi, từ từ đi tới trước. Mặt tôi không chút máu, tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm sâu vào da thịt. Nhưng lại không cảm thấy đau, chỉ có khó thở. Tôi biết lần quyết tuyệt này, sẽ là vĩnh viễn.

Mộc Sâm ôm vai tôi. Lệ đã chảy thành sông, nhưng giọng tôi vẫn lạnh lẽo: “Chị đã chán em rồi, ‘em trai’”

Tôi không dám quay đầu lại, răng cắn mạnh vào môi dưới, máu theo cằm chảy dọc xuống.

“Triều Tịch”. Giọng Dương Kiếm không có chút cảm xúc nào: “Cô đã thành công khiến tôi hận cô.”

Tôi quyết tâm cắn chặt môi, không trả lời. Chịu đựng, tôi tự nói với mình, nhất định phải chịu đựng.

“Tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cô”.

Sau lưng truyền tới tiếng đóng cửa. Cơ thể tôi mềm nhũn, bóng tối ập đến từ bốn phương tám hướng. Thứ cuối cùng nhớ được là ánh mắt đau lòng của Mộc Sâm, tôi nhẹ giọng an ủi: “Em không sao...”

“Em sẽ rời khỏi đây ư?”

Mộc Sâm nhìn tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn về hướng phi trường đang đều đặn truyền đến tiếng động cơ máy bay. Trong sân chờ không đông người nên cũng không có cảm giác ly biệt: “Ừ”.

Tôi quay đầu nhìn Mộc Sâm: “Nhớ tới Paris thăm em đó”.

“Em không trở lại nữa sao?”

“Nếu có thể, em thật sự không muốn trở lại”. Tôi cười cười, không giấu được bi thương trong mắt, tôi cũng chẳng muốn che giấu: “Thời gian cũng được, không gian cũng thế, rốt cuộc đã cắt đứt tình cảm của anh ấy. Em rất ngu ngốc, đúng không?”

“Triều Tịch...” Mộc Sâm nắm tay tôi: “Cảm ơn em đã thành toàn cho Mộc Tâm”.

“Không phải em thành toàn cho cô ấy. Là em đang tự cứu mình. Bây giờ em đã tin, yêu quá sâu cũng là một loại tội nghiệt”. Đối với Dương Kiếm, tôi đã rất cố gắng, nhưng cuối cùng vẫn bất lực: “Chúng em từ khi bắt đầu đã định sẽ có kết cục thế này, không phải sao?”

Mộc Sâm hôn lên trán tôi: “Em nghỉ ngơi cho thật tốt đi. Nhớ, bất luận lúc nào cần anh, anh cũng sẽ đến bên em.”

Tôi cười, vẫy tay bảo Mộc Sâm kiểm tra cánh cửa. Dương Kiếm, em đã dùng cách thức của mình để cho anh hạnh phúc. Phải tránh xa em, anh mới có thể sống tốt được.

21. Q.3 - Chương 1

Tôi cần môi dưới, tìm nặng nề đập. Rốt cuộc tôi sợ anh ta cái gì? Tôi quay đầu lại, bên cây cam đã không còn bóng ai. Nước biển như người tình vuốt ve, dịu dàng ma sát lên mỗi một tắc da thịt. Tiếng sóng biển xào xạc khiến lòng người dễ chịu. Tôi hơi híp mắt, ngược mặt nhìn bầu trời màu xanh cao ở xa trên đầu. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi trên đất, gió biển lùa vào mang hơi thở tanh mặn.

Có lẽ chỉ ở nơi cách xa anh ngàn dặm đường này, tôi mới có thể kềm chế mộng tưởng của mình đối với anh. Đôi mắt tôi thoáng mơ hồ, tôi nhắm mắt lại, hít thở thật sâu. Không khí quanh quần trong lòng ngực, đau đớn như muốn nổ tung. Tôi không khỏi nở một nụ cười khổ, mình, vẫn chưa buông bỏ được.

Tôi đứng lên, cầm chiếc khăn tắm lớn khoác lên người, đi lại phía quán rượu. Trên bờ cát trắng có rất nhiều du khách, đây là khu du lịch Provence rất nổi tiếng. Tôi nhận lời mời đến đây để biểu diễn ột hăng thời trang, các người mẫu đều ngủ lại ở khách sạn ven biển. Ngẩng đầu nhìn về phương xa một cái, nhún nhún vai, Guli Anna đi cùng tôi đang ngồi trước quầy bar bằng gỗ trò chuyện rôm rả với một người đàn ông, xem ra tôi không cần chờ cô ấy rồi.

Tôi quay đầu, huyết dịch trong người nhất thời đông cứng lại. Dưới ánh mặt trời sáng ngời, một người đàn ông cao lớn đang đi lại chỗ tôi, trên người anh ta chỉ có một chiếc quần biển sọc sặc sỡ, chân trần, trên đùi dính rất nhiều cát trắng. Làn da màu đồng, mái tóc rậm nắng mềm mại khê tung bay. Anh ta híp mắt, khóe miệng hơi cong như cười khiến người ta không nhìn thấu được.

Quan trọng nhất, gương mặt giống Dương Kiếm y như đúc.

“Chào”.

“Chào”. Tôi giơ tay che ánh mặt trời, cũng che luôn ánh mắt chấn động của mình. Chỉ là vừa nhìn thấy gương mặt này, hô hấp của tôi liền ngưng trệ. Tôi bất giác cười khổ.

“Tôi... biết em”.

Tôi giương mắt nhìn anh ta, trong khoảng cách gần, lông mi anh ta cũng mang màu rậm nắng, rất dài và cong, ánh mắt sâu thẳm. Trông rất Châu Âu.

“Người lai à?” Tôi hỏi.

Anh ta cười. Giọng nói đậm chất địa phương: “Phải, tôi có một chút huyết thống Mỹ Latinh”.

Tôi nhú mày, lướt qua anh ta, nhìn thấy Guli phía xa xa đang vẫy tay cười với tôi, tay còn lại nắm tay người đàn ông đẹp trai kia.

Tôi cúi đầu, lại ngẩng đầu: “Có thể nhường đường một chút không?”.

Anh ta nhìn tôi, trong mắt thoáng hiện lên một tia mê mang khổ sở. Nhưng còn chưa kịp thấy rõ đã biến mất. Anh ta cười lắc đầu: “Tôi cho rằng người phụ nữ mấy tháng trước ôm tôi đòi tôi yêu cô ấy đang ở đây.”

Mặt của tôi nhất thời đỏ ửng: “Do tôi uống say...”

“Bây giờ em cũng đang say mà.” Anh ta vươn tay với tôi: “Geroge. Em có thể gọi tôi là Gero”.

“... Dương Triều Tịch”. Tôi giơ tay nắm tay anh ta. Không ngờ anh ta chợt dùng sức, ôm tôi vào trong ngực: “Anh đã tìm em rất lâu rồi, Triều Tịch”.

“Đổi người rồi sao?”.

Guli thay tôi kéo khóa phía sau lại, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai tôi: “Anh này đẹp trai, hợp khẩu vị chị lắm”.

“Thích thì chị bắt cóc người ta đi”. Tôi duỗi cổ không nhúc nhích, sợ đồng trang sức nặng nề trên đầu rơi xuống. Gero nghiêng người dựa vào một cây cam lớn, đứng đằng xa nhìn tôi chụp ảnh.

“Em nói đó”. Guli nhẹ nói một câu, mỉm cười bước đi. Tôi nhìn cô ấy uốn a uốn éo đi lại chỗ Gero. Gero cúi đầu nghe cô ấy nói vài câu gì đó, ngẩng đầu nhìn tôi, khẽ mỉm cười, tiến tới nói nhỏ với Guli. Guli nhún vai, bỏ đi.

Gero lần nữa ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt đột nhiên rất âm trầm. Ánh mắt lạnh lùng khiến tôi không dám nhìn anh ta nữa.

Tôi có phần sợ anh ta.

22. Q.3 - Chương 2

“Triều Tịch, hoa của em này”.

Tôi ôm trán, cố gắng không để mình thở dài. Đây đã là bó 999 đóa hoa hồng thứ bảy trong tháng. Trong phòng hóa trang của tôi đã hoa cỏ tràn lan. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ hả hê của Guli qua gương.

“Anh ấy thật tích cực hành động, nhỉ?”

“Gì cơ?”. Tôi xoay người nhìn Guli. Cô ấy nhún vai: “Anh ấy nói muốn cưới em”.

“Cái gì!?” Âm thanh của tôi lên thêm vài quãng.

“Đúng. Anh ấy nói muốn cưới em. Bắt đầu từ tháng này sẽ cầu hôn, cầu cho đến khi nào em đồng ý thì thôi”.

“Quá hoang đường rồi”. Tôi vô lực ngồi trên ghế, nhìn cả phòng đầy hoa hồng: “Tụi này thậm chí... không tính là quen biết”.

“Không phải hai người quen biết từ lâu rồi sao?”. Guli nhún vai theo thói quen, xoay người đi: “Mặc kệ như thế nào, vẫn chúc mừng em.”

Quen biết từ lâu? Tôi cắn môi dưới. Chẳng lẽ chuyện hôm đó cũng tính là “quen biết”? Tôi vừa nghĩ vừa bấm số điện thoại của Gero.

Xe chạy đều trên đường, tôi xuống taxi. Ngẩng đầu nhìn, không ngờ Gero lại sống trong một nơi lãng mạn phong tình thế này. Biệt thự nhỏ ba tầng, kiến trúc xinh đẹp khéo léo như những ngôi nhà trong đồng thoại. Một thác nước nhỏ đổ từ tầng ba xuống, trước nhà là sân cỏ xanh, ở giữa trồng một cây cửu lý hương khổng lồ. Dưới tàng cây đặt hai chiếc ghế nằm, xem ra chủ nhân hay nghỉ ngơi ở đó. Trong lòng tôi hơi chấn động, đây quả thật là ngôi nhà trong mơ của tôi.

(Cửu lý hương: Bàng chả biết nó là cây gì =w=, search GG thì ra cái cây này, Bàng không tìm được cây lớn như Khiêu Dục tã, đành lấy mẫu lá ọi người coi. Ảnh đây.)

Gero đứng trước cửa chỗ hành lang gấp khúc, khoanh tay mỉm cười nhìn tôi: “Em bị mê hoặc, đúng không?”

“Quả thực là...” Tôi bật cười: “Quá đẹp. Trước đây rất lâu rồi tôi từng nói với một người đàn ông, mong rằng mình và anh ấy có thể sống trong một ngôi nhà như vậy”.

“Em nói như thế anh sẽ ghen.” Gero tỏ vẻ đau lòng, sau đó vươn tay với tôi: “Hoan nghênh đến với thế giới đồng thoại. Công chúa nhỏ của anh”.

Lòng tôi rung động mạnh, người trước mắt y như Dương Kiếm lúc tôi mới gặp, cũng vươn tay ra như thế, mời tôi đi tham quan Roma. Tôi không tự chủ nắm lấy bàn tay Gero, anh ta hài lòng cười: “Anh dẫn em đi xem một căn phòng”.

Bước trên cầu thang gỗ, vào phòng. Trong phòng rất thoải mái, cửa sổ lớn sát đất cho phép ánh nắng lan tỏa khắp phòng. Dưới sàn trải thảm Ba Tư vàng nhạt, trong tường lắp lò sưởi.

“Mùa đông ở đây nhất định sẽ rất ấm áp”.

Gero ôm lấy hông tôi từ phía sau. Anh ta nhẹ nhàng tỳ cằm trên vai tôi, thấp giọng hỏi: “Vậy em có đồng ý cùng anh vượt qua mùa đông giá rét ở đây không?”.

Lòng ngực với nhiệt độ quen thuộc. Sự ấm áp từ người anh ta truyền qua tôi khiến đầu tôi choáng váng, cơ thể không còn chút sức lực nào. Hơi thở Gero phả lên cổ, đôi môi nóng rực hữu ý vô tình ma sát lên đó, tựa như thả một quả bom xuống nước, “oành” một tiếng khiến cơ thể tôi nổ tung. Gero xoay người tôi lại, chột hôn lên.

Tôi mềm nhũn hóa trong ngực anh ta. Anh ta thuận thế đè tôi xuống thảm, môi theo bàn tay di chuyển xuống ngực tôi. Trước ngực chột lạnh, sau đó lập tức nóng lên. Cơ thể anh ta rất cường tráng, nhẹ nhàng giam giữ chân tay tôi, để tôi cảm nhận được quyết tâm của anh ta qua ngôn ngữ của cơ thể.

“Sau này em định sống ở đâu?”. Y Đằng Kiếm nheo mắt hỏi tôi. Chúng tôi đang ở trong đền Pantheon. Du khách bên cạnh lướt qua như dẹt cửi.

“Em muốn một ngôi biệt thự nhỏ ba tầng. Tựa như trong đồng thoại ấy. Phải có lò sưởi âm tường, dưới sàn trải thảm Ba Tư. Đúng rồi, trước nhà còn phải có một sân cỏ, giữa sân trồng một cây đại thụ, tốt nhất là tương tự liễu. Sau đó đặt hai chiếc ghế dưới tàng cây, lúc không có chuyện gì làm thì nằm đó phơi nắng, đọc sách... Ha ha.” Tôi đắm chìm trong cảnh tượng mỹ lệ mộng ảo, không nhận được bật cười.

(Tương tự liễu: Bé liễu tương tự thảm nhớ trộm mong nhà ta đây.)

Y Đằng Kiếm lại gần nói nhỏ bên tai tôi câu gì đó. Mặt tôi nhất thời đỏ rực, xoay người đánh loạn vào anh. Anh ngửa đầu cười to, một tay ôm tôi vào trong lòng.

Tôi rên rỉ. Đôi tay Gero đỡ eo tôi, cúi đầu hôn lên vùng đất bí ẩn. Tôi nhẫn nhịn không ngừng kéo tóc anh ta, bị anh ta khóa tay lại, Gero ngẩng đầu lên: “Triều Tịch...”

Trong ánh mắt kia là sự đau đớn thâm lạnh, tôi tuyệt đối không nhìn lầm. Đó là ánh mắt của Dương Kiếm. Cả người tôi lạnh lẽo, tại sao bóng dáng Dương Kiếm lại có thể ở trên một người xa lạ như vậy? Tôi nên cự tuyệt anh ta, chứ không phải cùng anh ta xích lõa nằm trên thảm.

Tôi giả vờ: “Gero. Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc với anh.”

Nỗi đau khổ trong mắt anh ta biến mất. Vẻ mặt Gero dần trở nên kiên quyết, ánh mắt tối tăm: “Có gì nhất định phải nói lúc này?”

“Gero!” Lúc anh ta lần nữa hôn xuống, tôi kêu lên. Gero thở dài một cái, đứng lên, đưa tay kéo tôi: “Em thật biết cách phá hỏng không khí”.

Tôi cúi đầu chỉnh sửa quần áo lại. Gero xoay người rót ỉnh một ly rượu: “Nói đi”.

“Tôi... không biết vì sao anh lại muốn kết hôn với tôi. Đùa cũng được, nghiêm túc cũng được, tôi hy vọng anh đừng như thế nữa.”

“Ý em là từ chối anh sao?” Gero lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi hít một hơi, cảm giác sợ hãi lại tràn ngập trong lòng: “Phải!”.

Gero lắc lắc ly rượu trong tay: “Tại sao?”.

“Bởi vì tôi yêu một người đàn ông khác”.

Về mặt Gero trở nên giễu cợt: “Vậy sao? Nhưng em yêu anh ta cũng đâu có ảnh hưởng gì tới việc chúng ta ân ái, đúng không?” Gero dùng ly rượu chỉ tôi: “Nhớ không? Là em chủ động yêu cầu”.

“Tôi cho rằng anh là anh ấy”. Tôi bình tĩnh trả lời, cố gắng nén cơn giận trong lòng: “Có lẽ anh không tin, nhưng các anh, thật sự giống nhau như đúc. Tôi uống rượu nên nhận lầm”.

Gero nhìn tôi, mặt không chút thay đổi. Môi anh ta mím chặt, lửa giận trong mắt dần biến mất, cái đau khổ ngấm ngầm kia lại xuất hiện.

“Anh biết không?” Tôi ôm trán: “Hai người thật sự rất giống, bây giờ tôi cảm thấy... anh đang đứng trước mặt tôi là anh ấy. Xin lỗi, tôi không thể tiếp nhận anh. Anh vĩnh viễn chỉ là thể thân của anh ấy”. Tôi nói xong, tông cửa chạy đi. Không ngờ bị một lực mạnh từ phía sau túm lại, siết chặt tôi vào ngực. Gero cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, hồi lâu sau, chậm rãi mở miệng: “Gả cho anh, Triều Tịch. Anh cam nguyện làm thể thân của anh ta”.

23. Q.3 - Chương 3

Tôi tựa đầu lên cửa sổ thủy tinh, nhìn cảnh quan bên ngoài. Bầu trời xanh xám, mưa lất phất rơi. Trên giọt nước phản chiếu ánh đèn neon, người đi đường bắt đầu mặc thêm áo khoác ngoài. Mùa đông dần đến rồi.

Tôi ngửa đầu thở dài một hơi. Sau hôm Gero cầu hôn ấy, anh cho tôi một tuần suy nghĩ. Thời gian đã qua phân nửa, nhưng trong đầu tôi vẫn chỉ là một mớ hỗn độn, không rõ ràng.

Có lẽ trời cao thương xót tôi, để tôi gặp được một người y như anh ấy. Có lẽ đã sai rồi, những tình cảm xưa giờ vốn phải dành cho Gero mới đúng. Nhưng chừ thần nhận lầm người, mới khiến tôi và Dương Kiếm có chuyện như thế. Bây giờ là một khởi đầu mới? Hay là một cơ hội sửa chữa sai lầm đây?

Tôi khép hờ mắt cười khổ. Cả hai suy nghĩ này đều có khuynh hướng gả cho Gero. Thừa nhận đi, Dương Triều Tịch. Thật ra mày chỉ muốn đem anh ấy nhìn thành Dương Kiếm, sau đó yên tâm thoải mái mà sống.

Tôi nhìn đường cái, hoàng hôn đã bao phủ cả thành phố. Ánh sáng đèn xe hơi chiếu sáng một mảng phía trước, đột nhiên tôi trông thấy một bóng dáng quen thuộc ở phố đối diện. Tôi bật ngồi dậy, không tin vào mắt mình. Tầng lầu quá cao, không thể thấy rõ. Tim tôi đập điên cuồng, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh đứng nơi đó. Ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ chỗ tôi. Tôi không mở đèn, trong phòng tối đen, nên hẳn anh không thể nhìn thấy tôi. Anh mặc áo khoác ngoài màu đen, đôi tay đút túi, khăn quàng cổ rủ xuống trước ngực, tóc đen, vóc người cao lớn.

Là Dương Kiếm.

Trước khi lý trí kịp lên tiếng, tôi đã chạy nhanh khỏi cửa phòng. Thang máy giống như một bệnh nhân bị ho suyễn, chậm rì rì di chuyển. Lòng tôi gấp đến độ muốn phát điên, đẩy nhanh cửa sắt của thang máy, chạy điên cuồng ra ngoài trước bao ánh mắt ngạc nhiên. Mưa to mãnh liệt rơi xuống đất, trời đen kịt, ánh đèn soi sáng hạt mưa trắng. Cuối thu lạnh thấu xương, người tôi nhanh chóng ướt đầm. Tôi tựa như người thần kinh tìm trong các ngõ ngách của con đường. Không có. Không có!

Tôi đứng lại, tìm được thì sao? Mày đã thề vĩnh viễn không gặp lại anh ấy nữa. Nước mắt không thể không chế lẫn dài xuống, hòa với giọt mưa, chảy dài trên khuôn mặt. Tim tôi đau nhói, đây là phản ứng khi bị bỏ rơi. Lúc còn bên nhau không biết quý trọng, để rồi thất vọng mới biết rằng, người đã vĩnh viễn ra đi.

Tôi bị cảm.

Guli hết sức vui mừng khi được nhân nhả ngồi cạnh giường tôi. Xem tôi thử nhiệt kế. Cô ấy nói bộ dáng khi bệnh của tôi rất đáng yêu, nhu nhược như một con cún bị người ta vứt bỏ. Mặt đỏ au, mắt long lanh gọi tình. Tôi rất muốn nói cho cô ấy biết đó là do nóng sốt, có điều không có hơi sức để nói.

Cửa phòng bệnh mở ra. Một bó bách hợp xuất hiện, sau đó là Gero. Guli nháy mắt với tôi, rồi viện cớ đi khỏi.

Gero cắm hoa vào bình ở cạnh cửa sổ. Nhìn cô y tá lấy nhiệt kế cho tôi. Miệng tôi rất khô, đôi môi như muốn rách ra. Gero rót một ly nước, đưa cho tôi: “Anh có thể hiểu rằng, em vì đào hôn mà giả bệnh không?”

Tôi bật cười một tiếng. Bờ môi nứt toác ra vài đường, chảy một ít máu. Tôi nhẹ giọng kêu đau: “A”.

Trước mặt bỗng tối sầm, đôi môi ướt át mềm mại. Gero cúi đầu từ từ hôn vết thương trên môi tôi. Vốn nhiệt độ đã cao rồi, bây giờ tim tôi dường như có một ngọn lửa bất diệt, thiêu thân thể tôi cháy khô.

Tôi hơi nghiêng đầu tránh môi Gero. Anh dùng trán tựa vào đầu tôi, nhẹ nhàng hỏi: “Gả cho anh được không? Triều Tịch? Đừng từ chối anh”.

“Tôi...” Tôi mở miệng, phát hiện âm thanh mình rất nhỏ, hơn nữa còn có mùi tình dục. Tôi mất tự nhiên hắng giọng một cái, vừa định nói chuyện lại bị Gero hôn nữa. Một bàn tay anh đỡ sau đầu tôi, môi triển miên thì thào: “Triều Tịch. Em cũng muốn anh mà. Hãy thuận theo tâm tính của mình, đừng tổn thương anh, được không?”.

Đừng tổn thương anh, được không?

Cự ly quá gần, tôi có thể thấy rõ sự đau khổ trong mắt anh, không hề che giấu. Anh hình như rất sợ hãi đáp án của tôi. Tôi giơ tay lên, từ từ vuốt ve gương mặt anh.

Dương Kiếm. Dương Kiếm. Là anh đang yêu cầu em, đừng tổn thương anh nữa, đúng không?

Em làm sao có thể tàn nhẫn tổn thương anh?

Em làm sao có thể tổn thương anh?

“Triều Tịch...” Âm thanh của anh hơi run rẩy. Anh đang quỳ một chân trước giường bệnh của tôi, lấy ra từ túi một cái hộp nhỏ hình hoa hồng. Tôi biết bên trong chứa cái gì. Đôi mắt tôi nhuốm sương mù, tâm cũng mông lung mơ hồ theo.

“Gả cho anh, Triều Tịch”. Anh nắm tay tôi, từ từ đeo nhẫn vào ngón tay. Tôi không từ chối. Bị thương gần như muốn giết chết tôi, nhưng cái loại hạnh phúc khổng lồ này, không thể ngờ đã đem tôi hoàn toàn nhấn chìm. Đeo nhẫn xong, anh ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi nắm tay thành quyền, nghe chính mình nhẹ nhàng nói một tiếng: “Được”.

24. Q.3 - Chương 4

Ratting: 17+

Đóa bách hợp bên cửa sổ đã nở hoa, đây không biết là bó thứ mấy Gero đưa đến rồi. Anh nói với tôi, mọi thứ liên quan tới hôn lễ tôi không cần quan tâm. Anh sẽ lo liệu chu toàn, tôi chỉ cần làm một cô dâu vui vẻ hạnh phúc là được.

Tôi kinh ngạc nhìn đóa bách hợp. Trong phòng ngào ngạt hương thơm, tôi rất thích bách hợp. Từ khi tôi ngã bệnh, Gero không hề tặng hoa hồng nữa. Có lẽ là Guli nói cho anh ấy biết, ai biết được?

Một tập ảnh khổng lồ xuất hiện trước mắt tôi. Gero ôm lấy tôi từ phía sau, nghiêng đầu hôn lên mặt tôi một cái: “Nơi du lịch trăng mật”.

Tôi cười cười, mở tập ảnh ra. Nhất thời mắt mở to, trong tập tranh là một màu vàng vô tận của sa mạc, ánh mặt trời vàng rực ban chiều, cơn gió thổi qua Kim Tự Tháp, còn có dòng sông Nile màu lục bích. Là Ai Cập.

“Làm sao anh... sao anh biết...”

Gero ngồi xuống bên cạnh tôi: “Thích không?”

“Thích”. Tôi ngẩng đầu lên, thành thật trả lời. Lần đầu tiên thật tâm cảm thấy vui sau lời cầu hôn của anh: “Đây là nơi em muốn đi nhất”.

“Giấc mộng được thỏa mãn rồi nhé?”

“Cảm ơn anh”. Tôi dùng ngón tay dịu dàng vuốt ve sa mạc trong tập ảnh.

Gero hôn vai tôi một cái: “Em vui là được rồi.”

“Gero”, tôi nhìn chằm chằm tập ảnh, băng quơ hỏi: “Anh làm nghề gì vậy?”.

“Lo anh không nuôi nổi em sao?” Gero trầm trầm cười. Tôi mỉm cười quay đầu liếc anh một cái: “Ừm, hình như việc em đồng ý lời cầu hôn của anh có phần quá mạo hiểm thì phải?”.

Gero nghiêng đầu hôn lên khóe môi tôi: “Anh thừa kế một số tài sản. Bao gồm căn biệt thự nhỏ ở đây, toàn bộ đều của anh”.

“Ừm”. Tôi đáp một tiếng, mắt khép hờ. Môi Gero hướng sang một bên, anh dùng tay mở rộng cổ áo, từ từ hôn lên đầu vai tôi.

Trong lòng tôi trào lên một chút kháng cự. Tôi biết mình nên tiếp nhận anh, nhưng sâu trong lòng tôi vẫn không chấp nhận được. Tôi hơi nghiêng người tránh, Gero gương mặt nhìn tôi: “Sao vậy?”.

“Xin lỗi”. Tôi cúi đầu.

Gero thở dài một hơi, rất nhẹ. Anh giang tay ôm tôi vào lòng: “Em rất thích anh, có đúng không? Cho nên em không cách nào tiếp nhận người khác được?”.

Tôi tựa đầu lên ngực anh, nghe nhịp tim, cảm nhận nhiệt độ của anh. Đầu óc có phần mơ hồ, nhưng lời vừa rồi của anh vẫn truyền vào tai tôi rất rõ. Đột nhiên tôi chợt hiểu ra gì đó từ trong câu nói kia, đẩy anh ra, khiếp sợ nhìn anh.

Ánh lửa trong lò sưởi âm tường thấp thoáng, làn da màu đồng của anh hơi tối đi. Mái tóc màu râm nắng ánh đỏ, con ngươi dưới hàng lông mi đồng màu phản chiếu màu sắc của ngọn lửa. Anh híp mắt, mặt không biểu cảm đối diện với vẻ mặt khiếp sợ và sự quan sát của tôi.

Là Gero.

Tôi cố gắng khống chế lại nhịp tim, mở miệng, nhưng giọng nói vẫn không khỏi run rẩy: “Đừng đùa như vậy”.

“Anh tình nguyện để em xem anh thành anh ta”. Gero đưa tay vuốt ve gương mặt tôi: “Chỉ cần em có thể tiếp nhận anh, không kháng cự anh là được”.

“Anh đừng nói như thế”. Tôi thở dài, rốt cuộc giọng nói đã bình tĩnh lại: “Anh là anh. Anh ấy là anh ấy”.

“Vậy tình cảm của em thì sao? Của anh là của anh, của anh ta là của anh ta sao?”

Tôi ngẩng đầu. Đôi mắt Gero tràn đầy sự thương tổn. Trên con ngươi đen nhánh kia là gương mặt đang mê mang của tôi.

“Anh thật sự rất ghen tỵ với anh ta”. Gero nhẹ nhàng nói: “Nhưng anh lại rất hạnh phúc, bởi vì anh có được em”. Gero nắm tay tôi, hôn xuống chiếc nhẫn, sau đó từ từ hôn lên từng ngón tay: “Anh muốn mang lại hạnh phúc cho em, Triều Tịch”.

Lần này tôi không cự tuyệt Gero. Sự nóng bỏng trong nụ hôn ấy quen thuộc một cách kỳ lạ. Quanh quẩn mũi tôi là mùi xạ hương khiến đầu óc người ta choáng váng. Bàn tay anh dò đến cảm địa của tôi. Tôi cảm thấy lý trí đang rời xa mình, cơ thể bất giác mềm nhũn xuống. Gero tìm được chỗ nhạy cảm nhất của tôi, chậm rãi vân vê. Tôi hít sâu một hơi, kẹp chặt hai chân.

“Nói rằng em muốn anh, Triều Tịch”. Gero nhỏ giọng nói. Anh cũng đang chịu sự dày vò của tình dục. Tôi nhìn anh, đưa tay vuốt ve cổ anh. Toàn thân anh chợt căng thẳng, cười khổ nói: “Triều Tịch, từ từ thôi. Anh không nhịn được cường bạo em mất”.

Đầu tôi loạn như dòng nước xoáy. Chỉ có thể lúc chìm lúc nổi trong bể dục. Gero hơi khép mắt, chăm chú nhìn mỗi một phản ứng đau khổ vì tình dục của tôi.

“Tại sao...?” Tôi thấp giọng khóc. Không hiểu tại sao anh lại không dùng cơ thể yêu tôi, chỉ nhìn tôi chăm chú như thế, dùng cách thức này khiến tôi lên tới đỉnh của tận cùng. Gero cúi người đè tôi xuống, cơ thể anh nóng lên, cơ hồ khiến tôi bị bỏng. Anh ngồi giữa hai chân tôi, váy dài bị vén lên, dục vọng của anh cách một lớp quần đầm mạnh vào nơi mềm mại của tôi. Tôi phát ra một tiếng thở dốc thật thấp.

“Nói rằng em muốn anh, Triều Tịch”. Gero lặp lại lần nữa bên tai tôi. Bàn tay đưa xuống hạ thân tôi, nâng mông của tôi lên, khiến cho dục vọng kia hăm càng sâu vào trong. Anh thở dốc nặng nề, hết sức cố gắng đè nén khát vọng trong lòng.

Tôi cảm thấy trời đất tựa như quay cuồng, cong người, túm chặt áo khoác của anh.

Gero hôn tôi dữ dội, môi tôi cơ hồ bị cắn nát. Đột nhiên anh buông tôi ra, chạy vào phòng tắm, “rầm” một tiếng đóng cửa lại. Bên trong truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Tôi từ từ ngồi dậy, co người ôm gối, mờ mịt nhìn xung quanh. Trong bóng đêm, không thể tìm thấy đường ra.

Tôi không tìm được lối thoát.

25. Q.3 - Chương 5

Ánh nắng soi rọi rõ ngoài cửa sổ. Tôi lẳng lặng ngồi trên ghế sa lông, những tiếng ồn ào náo động ngoài kia không hề lọt được vào tai. Lụa mỏng mềm mại như mây bao phủ cơ thể tôi, thế giới bên ngoài dường như cũng mỏng lung lung mỹ lệ lạ thường.

Toàn bộ lễ đường đều trang trí bằng hoa bách hợp. Tôi nâng má, nhìn cổng vòm bằng hoa ngoài vườn. Một lát nữa thôi, dưới sự chứng kiến của chư thần, tôi sẽ trở thành vợ của người đàn ông kia. Sau đó sẽ tương thân tương ái, không xa rời nhau.

Trong lòng tôi mơ hồ lo lắng. Có lẽ, chỉ là có lẽ, Dương Kiếm sẽ xuất hiện ở nấc thang quang trọng trong cuộc đời này của tôi, mang tôi đi. Tôi khép hờ mắt, thầm thở một hơi thật dài. Tôi hi vọng được đưa đi, rời khỏi đây, rồi biến mất vĩnh viễn.

Gero đi vào, mỉm cười hôn lên trán tôi một cái: “Khẩn trương à?”

Tôi cười cười. Gero nắm tay tôi, cách một màn bao tay mỏng vuốt ve đùa nghịch các ngón tay tôi: “Tin tưởng anh, anh còn khẩn trương hơn em cả vạn lần ấy”.

Tôi cười: “Anh sợ cái gì?”.

Gero yên lặng nhìn tôi: “Anh sợ em biến mất trước mắt anh, rời khỏi cuộc sống của anh, không thể tìm thấy em nữa”.

Nụ cười dần biến mất trên mặt tôi. Tôi thầm may mắn anh không thể nhìn rõ mặt tôi vì tấm màn che rũ xuống từ trên đầu: “Không đâu”.

Gero trấn an vỗ vỗ mu bàn tay tôi: “Đúng, không đâu”.

Tôi theo bản năng vuốt ngón tay trống không của mình, lát nữa nó sẽ bị một chiếc nhẫn ràng buộc cả đời.

“Triều Tịch...”

“Vâng?”.

“Hứa với anh, nếu như anh làm sai chuyện gì, hoặc là trái với lương tâm mình lừa dối em... em cũng sẽ tha thứ cho anh. Không rời xa anh”.

“Em hứa với anh”.

“Triều Tịch”. Gero siết tay tôi đến đau: “Không nên tùy tiện hứa hẹn, hãy lấy danh nghĩa của chư thần mà thề”.

Tôi cầm ngược lại tay của Gero, không biết vì sao, lòng tôi không nén được khổ sở: “Tôi, Dương Triều Tịch, lấy danh nghĩa chư thần ra thề, sau này nếu chồng tôi làm sai chuyện gì, hoặc trái với lương tâm lừa dối tôi... tôi cũng sẽ tha thứ cho anh ấy. Sẽ không rời xa anh ấy.”

Trong đôi mắt Gero hiện lên một chút ánh sáng rực rỡ: “Triều Tịch...”

“Cô dâu chú rể sao lại bỏ trốn khỏi lễ đường thế này?” Guli vận một thân màu hồng bước vào nói: “Đừng có bỏ quên tân khách và cha xứ chứ!”.

Gero cười lớn kéo tôi: “Đi, chúng ta kết hôn”.

“Gero, con có đồng ý lấy Dương Triều Tịch làm vợ, từ nay về sau, chăm sóc lẫn nhau, luôn có nhau, bất kể là tốt hay xấu, giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh cũng quý trọng yêu nhau, cho đến khi chết mới kết thúc không?”.

Gero quay đầu nhìn tôi, cơn gió dịu dàng thổi qua gương mặt, vài sợi tóc nhẹ nhàng bay trên trán anh: “Con đồng ý”.

“Dương Triều Tịch, con có đồng ý gả cho Gero, từ nay về sau, chăm sóc lẫn nhau, luôn có nhau, bất kể là tốt hay xấu, giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh cũng quý trọng yêu nhau, cho đến khi chết mới kết thúc không?”.

Đầu tôi kịch liệt quay cuồng. Tất cả như một giấc mơ, hồ hồ ảo ảo. Nhưng ánh mặt trời sáng rõ giữa trưa, cơn gió dịu dàng man mát, cây cối lý hương tươi tốt xanh ươm, đường phố huyền ảo ngoài kia, còn có ánh mắt tha thiết xen lẫn khổ sở của Gero đang nhìn tôi, đây là thật.

Tôi lui về sau một bước. Cho dù cách một cái khăn che mặt cũng có thể trông thấy sắc mặt Gero đang thay đổi. Anh giơ tay siết chặt cổ tay tôi, đột nhiên nói nhỏ một câu tiếng Trung: “Nói con đồng ý, Triều Tịch”.

Từ khi quen biết Gero đến giờ, chúng tôi vẫn luôn nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng Pháp. Nhưng không ngờ anh đột nhiên lại sử dụng tiếng mẹ đẻ của tôi. Đây không phải là nguyên nhân tôi khiếp sợ, điều khiến tôi sợ hãi, chính là cách phát âm tiếng Trung mà tôi đã quen đến nỗi không bao giờ nhận lầm người kia.

Dương Kiếm.

Cơ thể tôi không thể thôi run rẩy. Quan lễ tân khách dường như phát hiện cô dâu chú rể có gì đó kỳ lạ, mỗi một người ai cũng duỗi dài cổ chờ câu trả lời của tôi. Gero càng siết chặt cổ tay tôi hơn, âm thanh vừa căng thẳng vừa khẩn trương, giọng của anh đã có thêm sự cương chế bắt buộc: “Nói con đồng ý, Triều Tịch”.

Tiếng phanh xe và sự xô xát hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Một chiếc Ferrari màu xám bạc đâm vào hàng rào vườn hoa. Cửa xe mở ra, hai người đàn ông đi xuống. Là Mộc Sâm.

Và Dương Kiếm.

Tôi mờ mịt quay đầu lại. Thế giới hỗn loạn cả lên. Tôi vô cùng khẳng định người đàn ông bên cạnh mình là Dương Kiếm, thế nhưng giờ anh ấy lại xuất hiện một cách vô cùng chân thật trước mặt tôi. Chân thật đến mức khiến tôi hoảng sợ. Đột nhiên Gero đưa tay ôm chặt tôi vào ngực, lôi tôi đi. Mộc Sâm ở phía sau hét lớn gì đó, Dương Kiếm chạy đuổi theo. Gero kéo mạnh tôi đi qua một căn phòng, vòng qua hành lang, mở cửa đẩy tôi vào chiếc xe sau vườn, nắm tay lái chạy như bay ra ngoài. Lễ đường rối loạn cả lên, khách khứa bị hai người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia với đôi cô dâu chú rể bỗng dưng bỏ trốn dọa cho ngây người. Tôi nhìn về sau, Mộc Sâm đang cực kỳ tức giận, Dương Kiếm im lặng đứng sau anh ấy. Dùng ánh mắt đen nhánh nhìn tôi. Ánh mặt trời nhạt màu, xe chạy xa dần, bóng dáng của họ biến mất không thể thấy nữa.

26. Q.3 - Chương 6

Chiếc xe điên cuồng chạy đến phi trường Orly. Gero mím chặt môi, một tay dùng sức siết tay tôi, tay còn lại nắm tay lái. Anh nhìn chăm chú về phía trước, không hề nghiêng đầu liếc tôi lấy một cái.

Cho đến khi xe dừng lại ở bãi đậu của phi trường, tôi mới khẽ giãi giụa: “Gero, đau...”

Đột nhiên Gero xoay người hôn mạnh lên môi tôi. Bề tay tôi ra phía sau, khiến tôi không thể động đậy nằm gọn trong lòng anh. Cánh tay khác vòng ra sau áo tôi, phát hiện áo cưới không có khóa kéo liền dùng sức ấn tôi ngã sâu xuống ghế, soạt một tiếng xé rách áo cưới trong tiếng hô hoảng sợ của tôi, nửa người trên của tôi hoàn toàn trần trụi trong không khí.

“Gero...”

Lời tôi biến mất trong nụ hôn mãnh liệt của anh. Tay Gero từ chỗ rách của áo cưới lần vào, men theo đường cong cơ thể đi thẳng xuống phía dưới, nắm lấy quần lót ren, xé nát. Tôi định dùng đầu gối chống trả, lại bị anh nắm cả hai chân kéo vòng qua đùi anh, cả người bị anh ôm khít vào lòng.

Môi Gero hạ xuống cổ, hôn mút động mạch tôi, một tay giữ chặt cổ tôi từ phía sau để tôi không thể vùng vẫy, một tay vuốt ve qua lại bắp đùi của tôi. Đầu óc tôi kêu gào, dường như tất cả máu huyết đều bị hút khô, đại não trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì. Gero cắn mạnh lên xương quai xanh, rớt cuộc khiến tôi không thể kiềm chế rên ra tiếng.

“Cơ thể của em, anh còn hiểu rõ hơn cả em”. Gero dán sát vào tai tôi nói thật nhỏ: “Mỗi buổi tối, anh đều muốn âu yếm lại tất cả mọi chỗ...”. Anh ngâm vành tai tôi trong miệng, dùng răng cắn nhẹ: “Mẫn cảm của em”. Hơi thở anh gần trong gang tấc, anh ôm lấy eo tôi kéo lên người mình, để da thịt trần truồng của tôi ma sát với thân dưới cương cứng của anh. Đường vân trên quần tây khiến tôi hơi tê dại, cọ vào da thịt, như đang kêu gào báo rằng nó có bao nhiêu nguy hiểm. Gero cắn xuống cổ tôi, cổ họng khẽ than nhẹ một tiếng trầm đục không rõ nghĩa.

Vòng tay của anh.

Tôi bất đắc dĩ phải ôm lấy cổ anh. Hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ trên người anh khiến tôi bị mê hoặc đến mức muốn ngất xỉu. Giống như rời xa nhau thật lâu, rồi tìm kiếm thật lâu, sau đó đột nhiên tìm về được. Tôi nhẹ nhàng vuốt dọc theo đuôi mắt Gero, nhìn đôi chân mày, khoe mắt quen thuộc của anh. Nếu như không phải Dương Kiếm vừa đột ngột xuất hiện trước mắt tôi, tôi cơ hồ dám khẳng định trăm phần trăm người trước mặt chính là Dương Kiếm. Nhưng bây giờ, tôi không phân rõ được.

Gero dừng lại hành động tấn công thú tính của mình. Mặc cho tôi xoa mặt anh, để ngón tay lạnh lạnh tìm kiếm từng đường nét trên gò má của mình.

Tay tôi trượt đến bên môi Gero: “Anh ấy tới tìm em, để em đi đi”.

“Em hao hết tâm tư né tránh anh ta. Tại sao bây giờ lại muốn về bên cạnh anh ta?”

Tôi cười thê lương. Có phần bất lực: “Không phải, Gero, em sai rồi. Hiện tại thì em thừa nhận mình không thể thoát khỏi anh ấy. Em không cách nào xóa bỏ anh ấy ra khỏi đầu được, dù chỉ là một chút. Em muốn xem anh thành anh ấy, gả cho anh sau đó yên tâm mà sống. Nhưng hôm nay em đã hiểu, anh là anh, anh ấy là anh ấy. Tình yêu của em chưa từng thay đổi, em sẽ không ở cạnh anh. Hơn nữa vì một lý do không thể vượt qua, em vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại bên anh ấy”.

Gero im lặng nhìn tôi. Nhắm mắt lại, mở ra: “Anh ta sẽ tìm được em”.

Tôi cười khổ cười: “Có lẽ qua một thời gian dài, anh ấy sẽ mệt mỏi. Hoặc sẽ gặp được những người khác, từ từ quên mất em”.

Bàn tay Gero chậm rãi vuốt ve gò má tôi, dường như đang suy nghĩ gì đó: “Triều Tịch. Em dứt bỏ quá khứ, mong đợi ở một cuộc sống mới. Sau đó hoảng hốt nhận ra thì ra mình chưa bao giờ đoạn tuyệt được với quá khứ. Tại sao em phải trốn tránh vấn đề, không thử đi giải quyết xem?”.

“Em có thể giải quyết thế nào?” Tôi cười khổ: “Có một số người nhất định không thể ở bên nhau. Em làm sao giải quyết chứ?”.

Gero nhìn tôi hồi lâu, cúi người khẽ hôn khoe miệng tôi: “Anh muốn mãi bên cạnh em. Không rời xa anh được đâu, Triều Tịch”.

Tinh thần tôi hoảng hốt. Thân nhiệt nóng bỏng của Gero truyền sang cơ thể tôi, khiến tôi hơi hỗn loạn. Câu này cạy ra vết thương trong trí nhớ của tôi, tôi nhắm mắt, ép mình không nghĩ gì nữa.

“Chúng ta đi Ai Cập thôi, Triều Tịch”. Gero nhẹ nhàng xoa chóp mũi tôi: “Cứ cho là trốn tránh cũng được, du lịch cũng được. Đi đi, có vấn đề gì, khi về hẵng nói”.

27. Q.3 - Chương 7

Tựa vào lan can, ngắm ánh mặt trời vàng cam trời chiều. Phủ một màu vỏ quýt lên toàn thân không mảnh vải của tôi. Tôi xõa tóc, mặc cho những sợi tóc dài nhẹ bay sau lưng. Khẽ nâng tay che hờ hai mắt, tôi muốn nhìn rõ quả cầu lửa màu hoàng kim ở đường chân trời đằng kia, lại bị ngăn cản từ phía sau, bịt mắt tôi lại: “Đừng nhìn thẳng vào, cho dù chỉ là ánh trời chiều nhưng vẫn có thể khiến mắt em bị thương”.

Tôi quay đầu lại. Gero mặc một chiếc áo sơ mi trắng dẹt từ đây. Tôi nở nụ cười nhạt nhòa. Có lẽ Gero nói đúng, mỗi khi đối mặt với vấn đề tôi chỉ biết trốn tránh, cho nên đã cùng anh đi đến Ai Cập.

Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

“Vui lên nào, chúng ta đang đi du lịch đấy”. Gero vỗ vỗ đầu tôi. Tôi khép hờ mắt, cùng anh ngắm nhìn sông Nile với sóng xanh tinh khiết phía xa. Tiếng hát của người phụ nữ Ai Cập từ bờ sông theo làn gió mơ hồ truyền đến, ở nơi khí hậu oi bức này, tạo nên một khung cảnh phong tình ngoại quốc.

Phòng tôi và Gero kề nhau. Bày trí rất truyền thống. Trong phòng, giường lớn màu sắc tươi sáng, trên đỉnh giường treo một chiếc màn che hình tròn bằng lụa mỏng. Ngay trước giường là một bồn tắm bằng đá cẩm thạch khảm dưới sàn nhà. Nhân viên của khách sạn rải rất nhiều cánh hoa tươi vào đó, hương thơm nhẹ tỏa trong không khí.

“Loại hương này chuyên chuẩn bị cho vợ chồng mới cưới, có tác dụng trợ tình”. Thấy tôi đi vào phòng, Gero phóng khoáng đi theo: “Trong bồn tắm cũng có pha tinh dầu với tác dụng tương tự”.

Tôi bèn đẩy cửa thông gió màu trắng ra. Gero cười, xoay người ngồi xuống sofa: “Nếu em muốn, buổi tối anh có thể dẫn em dạo chợ cổ Khan al Khalili một chút”.

(Chợ cổ Khan al Khalili: Em nó đây, đây và đây).

“Ngồi máy bay lâu như vậy, em mệt lắm”. Tôi đứng cạnh cửa sổ. Phía xa xôi tận cùng, chân trời hư vô kia dường như hơi rung động. Mặt trời từ từ khuất bóng.

Ánh sáng trong phòng yếu đi. Nắng nóng giảm một ít. Gero cũng như mặt trời khuất trong góc tối yên lặng nhìn tôi.

“Thôi chúng ta đi dạo chợ cổ đi”. Tôi quay đầu lại, phá bỏ bầu không khí ngày càng quý dị khẩn trương này. Gero không trả lời. Lúc tôi cho rằng anh sẽ không đáp lại mình thì anh bỗng đứng lên: “Đi thôi”.

Chợ cổ Khan al Khalili do hơn mười con hẻm nhỏ cắt chéo nhau mà thành, trong đó có hơn một ngàn các cửa hàng nhỏ khắp chợ. Chỗ này du khách đông như kiến, tôi và Gero xen lẫn trong đó, nghe các du khách trả giá với chủ hàng bằng thứ tiếng Ai Cập không được rành rỏi hoặc là tiếng Anh.

Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

“Mảnh đất này trước đây là lăng mộ của hậu duệ Fatimid triều đại thứ ba, thế kỷ 14 Công Nguyên bộ tộc nào thống trị Ai Cập? Jaharkas al-Khalili đã lấy lý do Fatimid là kẻ phản giáo không có quyền xây lăng mộ để hạ lệnh phá hủy lăng mộ, đồng thời bỏ vốn xây dựng một khu chợ tại nơi đây. Bây giờ, nó đã trở thành một biểu tượng của nền văn hóa Ai Cập cổ và Hồi giáo bây giờ, thu hút rất nhiều du khách khắp nơi trên thế giới”. Gero đứng bên cạnh tôi không nhanh không chậm giải thích.

“Nói cách khác, những thứ trong các cửa hàng nhỏ này có thể là đồ cổ từ thế kỷ 14 sau Công Nguyên?” Tôi dừng lại trước cánh cửa thạch điêu của một cửa hàng. Cửa hàng này rộng không đến hai mét, đặt mấy khung gỗ bên đường, bày da thú màu đen lên, trên da thú trưng bày rất nhiều tượng khắc đá với đủ loại tư thái khác nhau. Một người già da ngâm ngồi kế bên như một bức tượng đá, không thể che giấu được sự tang thương cổ lão của mình.

“Ừ. Chỗ này chủ yếu kinh doanh đồ trang sức, tượng đá, hàng da và những thứ hàng thủ công truyền thống”.

“Anh cứ như một ông hướng dẫn viên du lịch chuyên lừa gạt dụ dỗ em mua đồ vậy”. Tôi cười. Nhưng dưới ánh mắt nóng bỏng được tiếp thêm ánh đèn sáng ngời của Gero, tôi nghiêng đầu. Gero cúi đầu trầm mặc: “Cạnh chợ cổ là nhà thờ Al-Azhar Mosque và nhà thờ Al-Hussein của Hồi giáo. Mặc dù không thể vào, nhưng có thể đến quảng trường trước nhà thờ, có muốn đi xem không?”.

(Nhà thờ Hồi giáo Al-Azhar Mosque: Ảnh đây).

(Nhà thờ Hồi giáo Al-Hussein: Bằng không tìm được tấm nào ra hồn cả --).

“Muốn”. Tôi không quay đầu bước nhanh về phía trước. Bị anh túm lại: “Tiểu thư à, ngược đường rồi”.

Mặt tôi thoáng chốc đỏ bừng, rớt cuộc Gero cũng cười.

Nhà thờ Hussein Hồi giáo ở sát bên chợ cổ Khalili. Giữa Al-Azhar Mosque và Hussein không hề có tòa nhà nào, chỉ có một công viên lớn, cảnh sắc rất đẹp. Hai ngôi nhà thờ to lớn cổ kính của Hồi giáo, ánh đèn chiếu rọi trông hết sức trang nghiêm.

“Nhà thờ Hussein lúc trước không mở cửa, bây giờ thì mở rồi”. Chúng tôi nhìn lớp lớp già trẻ thanh niên đi vào cúng bái. Nhà thờ Hussein náo nhiệt hơn nhiều so với Al-Azhar Mosque, rất nhiều người đứng trước cửa Hussein vung nước thánh, hoa tươi, giang hai tay bày tỏ lòng thành, còn có người ngồi trên chiếu, cầm kinh Koran lầm bầm.

Đột nhiên Gero quay đầu nhìn tôi: “Triều Tịch, nếu như nhà tiên tri Hussein có thể thực hiện cho em một điều ước, em sẽ ước gì?”.

Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

Tôi cười: “Có lẽ là vĩnh viễn trẻ đẹp, vĩnh viễn vui vẻ, vĩnh viễn khỏe mạnh”.

“Anh chỉ có một nguyện vọng mà thôi”. Gero nhìn tề đàn phía xa xa, không vội nói với tôi điều ước của anh là gì.

Tôi cắn cắn môi. Trong lòng của tôi, cũng chỉ có một nguyện vọng. Tôi ngấm bóng lưng giống Dương Kiếm y như đức kia. Nhưng thế giới này không có nhà tiên tri, càng không có thần. Nguyện vọng của chúng tôi vĩnh viễn chỉ là một giấc mơ vui vẻ hào huyền mà thôi. Thứ phải đối mặt, vẫn là hiện thực tàn ác.

28. Q.3 - Chương 8

Trở lại khách sạn đã là nửa đêm. Tôi nghe thấy khu chợ cổ ngày càng yên lặng. Gió sông mát mẻ lùa vào từ cửa sổ đang mở, chứa cảm giác ương ướng và hương thơm của bùn đất. Tôi không ngủ được, chân trần đi xuống đất. Chân trần tiếp xúc với sàn bằng đá nham thạch, sự lạnh lẽo thấm thấu tới tận tim.

Tâm vẫn loạn như ma.

Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

Ở bên Gero nhiều hơn một ngày, suy nghĩ của tôi loạn thêm một chút. Tôi không thể thoát được, giống như khi tôi ở bên Dương Kiếm. Lòng tôi dường như có một cái động đen tối, mỗi khi màn đêm tịch mịch đến sẽ từ từ gặm nhấm tôi, khiến tôi khổ sở, không thể hô hấp nổi.

Tôi mở cửa phòng, muốn ra ngoài để phát tiết những suy nghĩ cuồng loạn của mình. Nhưng, tôi ngần ngại người. Gero như một pho tượng sừng sững đứng ngoài cửa phòng tôi, không biết anh đã đứng bao lâu nữa. Sương đêm làm tóc anh hơi ướt, Gero cũng không ngờ tôi lại đột nhiên mở cửa. Sau phút kinh ngạc ngẩn ngui, anh tựa như đã quyết định gì đó, tiến lên một bước. Trước mặt tôi, đóng cánh cửa sau lưng anh lại.

Chúng tôi cơ hồ không thể nhìn thấy đối phương. Nhưng tôi biết anh đang quan sát tôi từ trong bóng tối. Gero ôm ngang tôi thả xuống giường lớn. Bàn tay anh lạnh lẽo, khiến tôi bất giác rùng mình.

“Triều Tịch...” Gero gần như thở dài mà kêu tên tôi, cởi đi váy dài dưới sự run rẩy của tôi. Thân thể chúng tôi lập tức lỏa lồ trong không khí đêm khuya. Gero vuốt ve từ cổ tôi xuống, hình như đang tỉ mỉ thưởng thức đường cong cơ thể tôi. Môi anh in xuống cổ tôi, đầu vai, trước ngực. Tôi cảm thấy bắp thịt của mình dần căng cứng sau mỗi chiếc hôn của anh. Hình như, chỉ cần tiếp xúc như thế thôi, anh đã không thể tự chủ được nữa.

Gero chống tay, trong bóng tối, tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh. Tia sáng lúc mờ lúc tỏ ngoài cửa sổ thỉnh thoảng chiếu lên cơ thể cường tráng của anh. Gero vừa dùng ngón cái dịu dàng vuốt ve môi tôi, vừa dùng sức áp chặt thân thể tôi xuống.

“Anh sớm nên làm thế này”. Dường như muốn đổi chủ đề, anh nhỏ giọng rên rỉ một câu. Ngay sau đó cúi người, làn da không chút ngại ngùng mà sát lẫn nhau. Gero giơ tay nâng hông tôi, vuốt ve qua lại ở lối vào của tôi, tựa như khi vuốt ve đôi môi vậy. Tôi bắt đầu rên rỉ đứt quãng. Tay tôi khoắc lên cánh tay của Gero, có thể cảm nhận anh đang điên cuồng đến cực điểm.

Gero buông môi tôi ra, từ sau cổ nắm mái tóc tôi thật chặt, anh chui vào hõm vai tôi, một tắc một tắc tiến tới chiếm lấy cơ thể tôi. Dem sự giãy dụa, phản ứng, tiếng rên rỉ vỡ vụn của tôi bao lấy trong động tác kiên định của mình. Tôi cắn mạnh vào đầu vai anh, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Diễn Đan - Lê - Quý Đôn

Có những thứ có thể đánh lừa, có thứ lại không thể. Rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao Gero lại đè nén bản thân không đoạt lấy tôi, tại sao tôi lại nhận lầm anh thành Dương Kiếm, cũng như mấy câu tiếng Trung hôm hôn lễ.

Trốn tránh qua lại cuối cùng vẫn rơi vào lòng bàn tay của anh. Lòng tôi nhận ra anh, thân thể cũng vậy.

Thân thể có lý trí của chính nó, theo từng động tác của anh mà nổi cuồng. Anh không nói một lời, chỉ chui ở bên gáy tôi, sử dụng cơ thể mình đoạt lấy toàn bộ của tôi.

Lúc này tôi đã không còn biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung tâm tình của mình. Bị lừa gạt, bị khuất nhục và sự vui sướng khổng lồ. Không cách nào kiềm chế được tình yêu sâu đậm của mình, không cách nào chạy khỏi sự bi thương thâm cùng ấy. Khó có thể ức chế khoái cảm mãnh liệt này, từ sâu trong tận đáy lòng dâng lên cảm giác tội lỗi. Dày vò tôi đến chết.

“Nói rằng em yêu anh”.

Lúc dục vọng lên đỉnh, anh đột nhiên dừng lại. Tôi có thể cảm nhận sự cứng rắn của anh trong cơ thể mình. Lúc tôi giãy dụa đòi hỏi dưới cơ thể anh, trán anh cũng đang lấm tấm mồ hôi vì nhấn nhịn. Anh nặng nề thở dốc, bàn tay nắm lấy cơ thể tôi dùng sức cơ hồ đem tôi bóp chết, âm thanh xen lẫn sự thống khổ to lớn, vẫn tiếp tục đè nén: “Triều Tịch, nói rằng em yêu anh...”.

Diễn Đan - Lê - Quý Đôn

Tôi nghe thấy tiếng khóc thút thít trong trẻo của mình vang vọng trong phòng. Dục vọng như một ngọn lửa nóng bỏng điên cuồng thiêu đốt cơ thể tôi, lòng tôi bị sự khổ sở xuyên thấu, đau đến không thể hô hấp. Hai loại cảm giác cực đoan khiến tôi sống không bằng chết.

Anh bắt đầu dĩ thử dài. Dùng lực ôm chặt tôi. Tôi nhắm mắt lại, mặc cho ý chí của mình rơi vào huyền cảnh do anh tạo ra.

Coi như hết.

Lòng tôi thôi giãy dụa.

29. Q.3 - Chương 9

Tia nắng mặt trời đầu tiên của bình minh xuyên qua màn tơ chiếu lên da thịt tôi. Tôi từ từ mở mắt. Lưng dán vào lồng ngực anh, bị anh ôm thật chặt. Tôi cúi đầu nhìn cách tay trước ngực mình, tựa như tuyên thệ, bá đạo chiếm lấy.

Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

Tôi dùng ngón tay chạm nhẹ vào tay anh. Nghe sau lưng truyền tới tiếng thở dài nhỏ đến cơ hồ không có: “Hôm nay muốn đi đâu?”.

Tôi không trả lời. Tôi vẫn chưa kịp điều khiển được tâm tình của mình, không biết nên dùng thái độ gì để đối với anh. Nhưng anh không cho tôi thời gian suy nghĩ, lật cơ thể tôi qua để tôi đối mặt với anh: “Anh biết em nhận ra”.

Câu này giống như khẩu lệnh khiến tôi nâng mắt.

Dương Kiếm không nhịn được cười khở: “Nếu hoan ái đến vậy mà em còn không nhận ra anh. Thật không biết anh nên vui mừng hay nên tự sát nữa”.

Dương Kiếm buông tôi ra, đi xuống giường. Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, mắt của anh lại trở thành màu đen tôi quen thuộc. Giữa ngón tay anh có hai chiếc kính áp tròng mỏng tang. Tôi nhắm mắt lại, không đủ khả năng đón nhận ánh mắt của anh. Kéo chăn che đi thân thể mình. Trong lòng tôi hiểu rõ, bị anh lừa là một chuyện. Trơ mắt nhìn anh bỏ đi lớp nguy trang bao lâu nay lại là chuyện khác.

“Triều Tịch”. Dương Kiếm đi lại buộc tôi phải nhìn thẳng vào anh: “Đừng chạy trốn nữa, đối mặt với vấn đề giữa chúng ta đi”.

“Anh muốn em phải đối mặt thế nào?”. Tôi bị ép phải mở mắt nhìn anh.

“Đừng giả rằng em không yêu anh nữa”. Dương Kiếm hít sâu một hơi: “Trải qua nhiều chuyện như vậy, hao biết bao tâm cơ mới có thể nghe em thẳng thắn thừa nhận tình cảm đối với “người khác”. Khóe môi anh hơi nhếch lên: “Sau này anh không muốn nghe thấy những lời nói dối kia nữa”.

Tôi im lặng. Dương Kiếm xoa xoa tóc tôi: “Chúng ta không thể trở về. Nhật Bản, Trung Quốc, Paris, đều không thể trở về”.

Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

“Tại sao?”. Tôi lên tiếng: “Người đuổi theo hôm hôn lễ...”

“Y Đằng Triết”. Sắc mặt Dương Kiếm trầm xuống, nhưng rất nhanh lại dịu dàng cười: “Anh ta và Mộc Sâm tra ra được chuyện anh giả mạo người khác kết hôn với em. Lập tức chạy đến ngăn cản, nên anh chỉ có thể dẫn em chạy trốn”.

Tôi không biết nên nói gì. Dương Kiếm nắm tay tôi: “Chúng ta tìm một quốc gia ở Bắc Âu định cư. Chỉ cần ở cùng em, Triều Tịch, anh có thể vì em buông bỏ tất cả. Ruồng bỏ cả thế giới. Lần này, đừng rời khỏi anh nữa, Triều Tịch. Thừa nhận tình cảm em đối với anh, vui vẻ ở bên anh. Có được không?”.

Tôi nhìn anh chăm chú. Nỗi khổ sở của anh, sự kiên trì của anh, tình yêu của anh.

Em muốn ở bên anh. Nhưng em lại một mực không ngừng rời khỏi anh. Sự thật thì sao? Hành hạ đi hành hạ lại, rốt em vẫn phải trở lại cạnh anh. Cái này có thể xem là định mệnh không?

Tôi bất đắc dĩ nhìn con người đen nhánh của Dương Kiếm. Đã bao lâu rồi? Tôi không ở gần như vậy, thân mật nhìn anh chăm chú như vậy. Tôi giơ tay nhẹ nhàng sờ tóc anh, sợi tóc lưu luyến quấn quanh ngón tay tôi, mái tóc màu nâu đã lừa gạt tôi: “Màu này rất hợp với anh. Không ngờ người cổ hủ như anh cũng nhuộm tóc”.

Dương Kiếm nhếch môi cười: “Trong lòng em anh rất cổ hủ sao?”.

“Ăn nói cẩn thận, nghiêm chỉnh đạo mạo. Mặt mũi không có chút cảm xúc nào...”.

“Anh cho rằng anh đủ dịu dàng với em”. Dương Kiếm bật cười.

“Anh rất “dịu dàng”. Em đang nói lúc anh tức giận với em ấy.”

Dương Kiềm cúi người hôn tôi: “Triều Tịch, có phải em rất giận anh không?”

Tôi lắc đầu: “Em lấy tư cách gì giận anh đây? Em thương tổn anh như vậy, nói nhiều lời tuyệt tình như vậy”.

Dương Kiềm đưa tay ôm tôi vào ngực: “Anh có cảm giác đã trút được gánh nặng. Triều Tịch của anh rốt cuộc trở lại rồi”.

Tôi từ từ gột tay ôm lấy Dương Kiềm. Dán vào cơ thể anh, cảm nhận hơi thở của anh. Sự giao thoa cơ thể này khiến người ta bất giác cảm thấy động lòng. Trên người anh tỏa ra một sức hút khổng lồ làm tôi không cách nào kháng lại.

Diễn Đan - Lê - Quý Đôn

Nếu như đây là tội lỗi, cuối cùng rồi sẽ bị trừng phạt. Vậy trong thời gian còn lại em sẽ yêu anh thật nhiều. Tôi ôm Dương Kiềm thật chặt. Bỏ qua sự ôm ấp trước mắt, tôi bỗng có dự cảm không lành.

Em sẽ dùng hết khả năng để yêu anh. Chỉ một lần, là cả đời này.

30. Q.3 - Chương 10

“Lúc ở Paris, có một hôm em nhìn thấy anh ngoài cửa sổ”.

Chuyến bay vào ban đêm. Xuyên qua cửa sổ trên thân máy bay, bên ngoài là bầu trời tối om. Nửa đêm, đa số khách trong buồng máy đã mang bị mắt đi ngủ. Dương Kiềm ngồi kế bên nhìn quan sát từng cử động của tôi. Một bàn tay đan xen với tay tôi, tay còn lại gõ gõ có tiết tấu bên tay vịn.

“Em thấy nhất định là mình nhớ anh tới phát điên luôn rồi. Em chạy xuống lầu, đứng dưới trời mưa to, không thể tìm thấy anh, nó tựa như một cơn ác mộng vậy”.

“Anh đứng trong góc đường nhìn em”.

Tôi nghe vậy kinh ngạc quay đầu. Dương Kiềm ngửa đầu dựa vào lưng ghế: “Lần đầu tiên anh thấy em không che giấu sự đau khổ của mình như vậy. Nhưng anh không dám chắc, nếu lần đó anh xuất hiện, liệu em có kích động rồi lại trốn tránh hay không. Đối mặt với em, anh quyết định phải kiên trì”.

“Có phải do thái độ của em đã kích lệ anh không?”.

“Em không biết phải không, Triều Tịch?”. Dương Kiềm tự phụ cười: “Em, từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài, đều viết rằng “Y Đằng Kiềm, em yêu anh””.

Tôi không nhịn được bật cười.

Tôi nhìn dáng vẻ trút được gánh nặng của Dương Kiềm, âm thầm dùng sức nắm chặt tay anh. Tại sao cho dù yêu anh bằng cách nào, tâm tôi cũng đau đến như vậy? Tại sao thời gian lại trôi qua nhanh như vậy? Tôi thấy mình điên rồi. Tôi muốn giữ thật chặt mỗi một giây phút khi ở bên anh. Muốn anh khắc sâu vào sinh mệnh của tôi.

Dương Kiềm cúi đầu nhìn tôi. Ánh mắt trầm xuống, anh nhẹ nhàng nâng đầu tôi lên, rồi nhẹ nhàng hôn xuống môi tôi.

Nụ hôn này tràn đầy dịu dàng, lâu thật lâu mới khẽ buông ra, mang theo sự lệ thuộc và tình yêu say đắm. Sự ấm áp của anh quyến rũ tôi, chỉ dựa vào một chiếc hôn, cơ thể tôi lại trào lên bao nhiêu là sóng gió cuộn cuộn.

Mặt tôi vô cùng hồng, hỏn hỏn vui đùa vào ngực anh. Dương Kiềm như có như không vuốt ve mái tóc dài của tôi, nhỏ giọng bên tai tôi: “Triều Tịch, anh muốn em.”

Tôi càng chui sâu vào ngực anh hơn. Không muốn anh thấy nét mặt bây giờ của mình. Tôi thích vóc người cao lớn, bờ vai rộng, nhiệt độ nóng bỏng, cặp mắt đen nhánh, sợi tóc mềm mại, gương mặt với nét kiên nghị của anh. Đôi môi mím chặt, má lúm đồng tiền. Sự dịu dàng của anh, ấm áp của anh. Thậm chí thích sự lạnh lùng của anh khi đối với người ngoài.

Dương Kiếm ôm tôi sát vào ngực: “Triều Tịch, đồng ý với anh một chuyện”.

“Hà?”

“Quên hết tất cả những người từng liên quan đến chúng ta trong quá khứ”.

“Ừ.”

“Bọn họ sẽ đi tìm chúng ta”. Dương Kiếm nghiêng đầu nhìn màn đêm bên ngoài: “Anh ta nhất định sẽ tìm ra chúng ta”.

“Anh ta?”.

Tôi ngẩng đầu. Dương Kiếm không trả lời câu hỏi của tôi. Qua lớp kính trên cửa sổ, tôi thấy trong cái bóng phản chiếu của anh, đôi mắt kia mơ hồ hiện lên lửa giận. Cơ thể anh cũng bắt giắc căng cứng lên.

“Anh ta” là ai? Tại sao sự trầm mặc của Dương Kiếm lại khiến tôi cảm thấy tương lai lênh đênh bất định như vậy? Tôi thấy mình không nắm được hạnh phúc của bản thân trong tay.

Có lẽ, bởi vì cho tới nay hạnh phúc chưa từng ở trong tay tôi.

“Kiếm...”.

Tôi kéo áo Dương Kiếm. Tôi sợ. Anh cúi đầu thấy sự sợ hãi trong mắt tôi, dịu dàng hôn tôi một cái: “Ngủ đi, Triều Tịch. Anh ở bên cạnh em”.

Tôi nghe lời nhắm hai mắt lại. Nhưng trong lòng vẫn lo âu. Anh ta là ai? Tại sao nhất định sẽ tìm thấy chúng tôi? Mộc Tâm sao? Tôi nhớ lại cô gái đã cầm dao đâm mình, không khỏi nắm chặt quyền. Dương Kiếm phát hiện tôi hoảng loạn, mở các ngón tay tôi ra, mười ngón đan xen với tôi: “Triều Tịch, anh yêu em”.

31. Q.4 - Chương 1

Nước biển cuốn bọt trắng vỗ vào bờ. Tiếng sóng dịu dàng và âm thanh thanh lãnh của hải âu vang vọng trên bầu trời, đan vào gió biển mẫn mẫn, bờ cát xinh đẹp, an ủi cả thân lẫn tâm của tôi. Dương Kiếm cỡi trần lười biếng nằm bên cạnh tôi, thấy tôi nghiêng đầu nhìn mình, anh nở một nụ cười tươi với tôi: “Sa Lặc Dã hẹn anh ngày mai đi lặn. Em đi không?”.

“Ừm”. Tôi gật đầu. Cảm giác mới lạ từ lần lặn trước còn chưa vơi đi. Nước biển ở đảo Canary này đặc biệt trong quanh năm, có thể như một chú cá không có phiền muộn gì bơi lặn dưới nước trong, tựa như thoát khỏi trần thế, tái sinh mà sống. Kỳ ảo đến không giống như đang sống trên thế giới này.

(Đảo Canary: Là một quần đảo, ảnh đây.)

Dương Kiếm nhìn thấy sự kỳ vọng trong mắt tôi, không nhịn được cười, cúi người khẽ hôn trán tôi: “Triều Tịch...”.

“Hà?” Tôi tiếp nhận nụ hôn, đôi tay không tự chủ ôm cổ anh, kéo anh càng nghiêng về hướng mình. Dương Kiếm không trả lời tôi. Bàn tay dính đầy cát của anh rất không đứng đắn luồn vào lớp áo bông, từ từ vuốt ve bầu ngực đầy đặn của tôi.

“Em có yêu anh không?”

Tôi mở đôi mắt khép hờ của mình, đón nhận ánh mắt đen láy của anh. Tôi thấy trong mắt anh là khuôn mặt mờ mịt của mình: “Tại sao lại hỏi em như thế?”

Dương Kiếm thở dài, vô lực buông tôi ra, nằm ngửa trên bờ cát: “Ồ đây với em đã nửa năm rồi, em vẫn chưa nói câu “em yêu anh”. Không đúng, là chưa từng nói bao giờ”.

Tôi cười, lật người nằm lên người anh: “Rất quan trọng sao? Không phải anh đã biết đáp án rồi sao?”

“Biết là một chuyện, chính miệng em nói lại là chuyện khác”. Dương Kiếm nhắm mắt buồn buồn trả lời.

“Vậy thì được”. Tôi tiến lại gần tai anh: “Em nói”.

“Ừ”. Bàn tay Dương Kiếm giơ lên, đặt lên lưng tôi.

“Em nói đó”.

“Ừ”.

“Em... yêu anh”.

Tôi nói nhỏ ở bên tai Dương Kiếm. Không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Mặt hồng như quả gấc. Dương Kiếm chợt xoay đầu hôn tôi, nghiêng người đè tôi dưới thân: “Anh cũng yêu em, Triều Tịch”.

Tôi thẫn thờ dài một tiếng trong lòng, rộng mở con tim, nhu nhược như nước thừa nhận hoan ái của anh. Tôi hơi mở mắt, nhìn thấy anh chống nửa người, cúi đầu, tỉ mỉ hôn xuống trước ngực tôi. Tôi thở dốc một tiếng: “Kiếm, không nên làm ở đây...”

Dương Kiếm ấn tay tôi xuống bờ cát. Đầu của anh chôn giữa hai chân tôi. Cảm nhận xúc cảm từ môi lưỡi ấm áp của anh, cơ thể tôi căng thẳng cong lên. Tôi muốn kẹp hai chân lại, đè nén sự xấu hổ của mình với trời xanh trên kia. Cơ thể cường tráng của anh đè lên tôi, áp tôi thật chặt, khiến tôi không thể không cảm thụ những tiếp xúc nhỏ vun kích tình kia.

Ánh mắt tôi dưới sự trêu chọc của anh từ từ mê loạn, ngón tay bắt giắc túm chặt lấy tóc anh. Tựa như muốn đẩy ra, lại như muốn ấn chặt anh vào. Cơ thể tôi đã căng cứng đến cực hạn, khoái cảm trong cơ thể làm ý thức trở nên mơ hồ, tôi khẽ khóc: “Kiếm...”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn những biểu cảm chìm trong cao triều của tôi. Lúc tôi đang nhìn theo đám mây chậm rãi trôi xa, thứ nóng bỏng của anh đột nhiên xuyên qua, tạo nên một đợt sóng điên cuồng trong tôi.

“Em hết biết em là ai luôn rồi”. Tôi miễn cưỡng mở miệng, mặc cho Dương Kiếm ôm mình, đi về phía ngôi nhà: “Em mệt quá”.

Dương Kiếm cúi đầu hôn lên trán tôi một cái: “Mệt thì ôm cổ anh ngủ đi”.

Tôi tìm một vị trí thoải mái trong ngực anh, tiếp xúc với làn da của anh, nhắm hai mắt lại.

“Gero, Tidy, vừa về à?”

“Ừm”. Tôi cảm nhận sự rung động của lồng ngực anh khi anh trả lời, biết rằng các hàng xóm lại đang dùng ánh mắt hiền hòa, hâm mộ nhìn chúng tôi. Trên hòn đảo này, mọi người chỉ biết chúng tôi là một đôi tình nhân yêu nhau say đắm. Không có quá khứ. Không có những yêu hận dây dưa. Chúng tôi chỉ đơn thuần là một đôi nam nữ, không muốn rời xa nhau, vô cùng hạnh phúc.

Dương Kiếm nhẹ nhàng đặt tôi lên giường. Tôi lật người, im lặng ngủ. Tôi biết anh ở cạnh bên mình, quyền luyến, lặng lẽ nhìn tôi chăm chú.

32. Q.4 - Chương 2

“Không phải biển cạn mới lặn được sao?”

Tôi ngồi bên cạnh mép thuyền, lo âu nhìn mấy người đàn ông đang nhanh nhẹn mặc đồ lặn, kiểm tra thiết bị lẫn nhau.

“Đây là dụng cụ lặn chuyên nghiệp chúng tôi khó lắm mới mượn được của công ty đào quặng cát Tây Ban Nha. Mấy người này đều là thợ lặn của công ty họ, không sao đâu”. Sa Lực Dã vừa đeo màng chân, vừa nghiêng đầu nói chuyện với tôi. Dương Kiếm mỉm cười ngồi chồm hổm xuống trước mặt tôi: “Không cần lo, anh đã từng được huấn luyện lặn dưới nước”.

Bên cạnh có mấy người đàn ông Tây Ban Nha huýt sáo với chúng tôi: “Cặp đôi này ân ái quá đi!”.

Tôi lo lắng ngẩng đầu nhìn bầu trời, xanh trong, không có mây. Dưới ánh mặt trời, nước biển mang màu xanh thẫm, dịu dàng nhấp nhô như tơ lụa.

“Đàn ông rất thích những hoạt động chứa tính mạo hiểm”. Gina ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai tôi. Cô là bạn gái của Sa Lực Dã, hàng xóm của chúng tôi. Sau khi đến đảo Canary này, chúng tôi từ từ quen biết, thường xuyên cùng nhau ra ngoài đi chơi.

“Hải vực ở đây nổi tiếng an toàn, em đừng lo lắng”. Một người Tây Ban Nha cao lớn đứng lên, quay đầu nói với tôi một câu, nhất chân, nhảy phịch xuống biển: “Mọi người mau xuống đây đi!”

Dương Kiếm hôn tôi một cái: “Chờ anh về”. Rồi cũng đứng lên, nhảy theo.

Tôi đứng dậy, nhìn xuống. Mấy người đàn ông rồi rít xuống nước, Dương Kiếm xoay người khoát tay với tôi, ngậm ống dưỡng khí, sau đó chìm xuống.

“Không cần lo lắng. Nửa giờ sau họ sẽ về thôi”. Người thân của thợ lặn mỉm cười nói với tôi: “Mỗi tuần họ đều lặn tự do dưới nước. Ở Tây Ban Nha, có giấy phép lặn không quá năm người. Chồng chị Ried là một trong số đó, anh ấy sẽ chăm sóc bọn họ ổn thôi”.

“Nói không chừng nửa giờ sau chúng ta sẽ có hải sản tươi ngon để ăn đấy”. Vị phu nhân béo mặc váy hoa bên cạnh cười trêu.

Tôi miễn cưỡng cười cười, ngồi xuống. Không biết vì sao, cảm giác lo lắng trong lòng tôi ngày càng mãnh liệt. Tôi nhìn mặt biển nhấp nhô chầm chầm, ánh mặt trời sáng chói chiếu lên tạo ra ánh kim trên làn sóng lăn tăn. Nhìn một lát lại cảm thấy choáng váng, tôi vùi đầu vào cánh tay.

Là bởi vì sâu trong lòng biết rằng chúng tôi ở bên nhau rồi sẽ bị trời cao trừng phạt, nên mới lo lắng đến vậy sao? Tôi cắn ngón tay mình, cơ thể hơi run rẩy. Tôi đang sợ hãi cái gì?

Tôi sợ cái gì chứ?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Mấy người phụ nữ uống nước trái cây trên thuyền, dùng tiếng Tây Ban Nha lưu loát cười nói. Tôi nghe không hiểu họ đang nói gì, cũng không có hứng thú gia nhập với các cô ấy. Tôi chỉ dựa vào mép thuyền, chờ Dương Kiếm trở về.

“Chị chưa từng thấy cặp đôi yêu nhau đến vậy”. Gina đi tới, ngồi xuống cạnh tôi: “Tidy, hai người thật khiến chị hâm mộ”.

“Thần nói, yêu quá sâu cũng là một loại tội nghiệt”. Tôi quay đầu lại, không biết tại sao mình lại trả lời Gina như thế.

“Ha ha, chị và Sa Lực Dã không yêu đối phương sâu như vậy. Anh ấy là một miếng bánh mì, chị là miếng còn lại, phần bơ kẹp giữa tụi chị chính là tình yêu. Bôi lên tụi chị, gắn kết tụi chị lại với nhau”. Gina nói xong, cắn sandwich trên tay, nháy nháy mắt với tôi.

Tôi cười.

Mặt biển thuyền đến tiếng dội nước. Tôi cơ hồ nổi điên mà quay đầu. Nhìn từng người đàn ông bước lên từ nước. Những người phụ nữ chạy tới bên thành thuyền, cười đùa lớn tiếng hỏi có thu hoạch gì không.

Tôi lo lắng nhìn từng khuôn mặt của bọn họ, không có Dương Kiếm.

“Dương Kiếm đâu?”. Tôi khản trương đến khàn giọng. Ngón tay nắm chặt thành thuyền bằng thép, nhô nửa người ra, lớn tiếng hỏi.

Những người đàn ông nhìn nhau: “Gero không có lên bờ à? Ried, vừa rồi không phải Gero đi phía sau cậu sao?”.

Lòng tôi trầm xuống. Nhìn mấy người đàn ông rối rít lấy bình ô xy lặn xuống lần nữa. Các phụ nữ trên thuyền tôi nhìn cô, cô nhìn tôi: “Tidy, Gero có thể hơi chậm thôi, đừng lo”. Gina giơ tay đặt lên vai tôi.

Thời gian chậm rãi trôi. Trời dần tối. Những người đàn ông một lần rồi một lần đi lên. Tim tôi từng chút từng chút hóa thành tro bụi. Tôi cứ chờ như thế, chờ mãi cái kết cục sau cùng. Lúc bất ngờ nhất, khi người ta chưa kịp chuẩn bị, kết cục rốt cục cũng tới.

Thuê du thuyền thì không thể đi ngược lại. Những người trên thuyền báo cảnh sát. Sa Lạc Dã và Gina vẫn luôn kề bên tôi, ngồi trên bờ cát, chờ đợi cứu nạn tìm kiếm. Máy bay trực thăng khổng lồ pha đèn soi rọi mặt biển tối om, tiếng xe cảnh sát ồn ào phá vỡ sự yên tĩnh của khu trấn nhỏ. Hàng xóm nhóm ba nhóm hai khoác áo đứng trước sân nhà mình, từ trên cao nhìn xuống tình hình bên bờ cát.

Nửa đêm gió biển cực kỳ mạnh, thổi tóc tôi rối thành một đoàn. Gió mát lùa vào quần áo, da thịt tôi nhanh chóng trở nên lạnh lẽo. Tôi ôm sát mình, cả người chết lặng, hoàn toàn không cảm nhận được gì.

Tôi không khóc, một giọt nước mắt cũng không. Mặc dù cảm giác muốn khóc tựa như mặt biển, sóng sau dữ dội hơn sóng trước, nhưng tôi lại không khóc nổi. Đau đớn như dao cắt lên cơ thể, tôi không khóc nổi.

“Tidy, chúng ta về nhà chờ nhé?”. Gina ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên đầu gối tôi, ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi nhìn về phương xa, mặt biển đen nhánh, dùng hết sức thị lực của mình: “Không. Anh ấy nói với em, muốn em chờ anh ấy về. Em muốn chờ ở đây, muốn là người đầu tiên trông thấy anh ấy”.

Dương Kiếm. Dương Kiếm. Chúng ta trốn không thoát sự trừng phạt của trời xanh. Thế nhưng kết quả, tại sao không để em chịu đựng? Nếu như anh đi, vậy sinh mệnh của em, cũng đến hồi kết thúc.

33. Q.4 - Chương 3

Tôi mở mắt. Đập vào mắt là trần nhà trắng xóa. Mệt quá. Cơ thể như bị xé rách. Ý thức của tôi hỗn độn, thân thể hết sức nặng nề.

Đây là đâu, chuyện gì xảy ra.

Tôi từ từ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài trời ánh nắng rực rỡ. Gió nhẹ thổi qua cành liễu tương tư, không khí thoang thoảng hương hoa.

Sau phút tĩnh mịch yên bình trong ánh mặt trời ngấn gối, một tiếng nổ vang trong đầu tôi. Du thuyền ra biển, mặt biển như ngọc bích. Dương Kiếm đứng trước mặt nói với tôi: “Đợi anh về”. Trí nhớ như thủy triều chen chúc lấn vào đầu tôi, tôi chợt ngồi dậy nôn mửa kịch liệt.

Tôi nhớ ra rồi. Dương Kiếm. Lặn xuống nước. Mất tích. Phòng tắm. Khí nóng bốc hừng hực. Lưỡi dao sắc bén. Làn sương trên nước tràn ra máu tươi.

Đột nhiên có người đẩy cửa xông vào: “Bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi!”.

Tôi bị cưỡng chế nằm trên giường bệnh, ngơ ngác nhìn trần nhà, mặc cho người ta vây quanh cơ thể mình. Tại sao lại cứu cái cơ thể này? Tại sao lại để tôi cảm nhận sự cô tịch vô tận, một mình đơn độc trên thế gian này nữa?

“Triều Tịch...” Có người nắm tay tôi, quỳ xuống bên giường bệnh: “Kiên cường một chút...”

Dương Kiếm hôn tôi một cái: “Đợi anh về”. Môi của anh hơi khô, nhưng rất ấm áp, có một chút mùi thơm của rượu. Con người anh không chút che giấu tình yêu đối với tôi. Là bởi vì ngay lần đầu tiên gặp gỡ tôi đã thấy được tình yêu trong mắt anh, cho nên mới phải dây dưa thế này sao? Cơ thể cao lớn của anh đứng yên, rồi quay lưng đi, nhảy xuống biển. Tiếng phá nước kia vang ầm ầm, cơ hồ đâm rách màng nhĩ của tôi. Tất cả trở nên chậm rãi, trước mặt tôi lại xuất hiện cảnh anh rời đi kia. Chờ anh về, chờ anh về.

Tôi ôm ngực trái, cơ thể co rút. Con đau bên nhón kia muốn đem tôi xé thành từng mảnh.

“Triều Tịch!” Tôi bị ôm vào một lồng ngực ấm áp: “Đừng như vậy, Triều Tịch, kiên cường một chút”.

Tôi không biết hình dung cảm giác mất mát to lớn này thế nào. Hốc mắt chan chất, tôi muốn khóc. Cơ thể tôi hình như không còn chút dưỡng khí nào, trong lòng có một ngọn lửa thiêu đốt, thiêu tôi đến vô cùng đau đớn khổ sở.

“Triều Tịch, thả lỏng cơ thể, thả lỏng...”

Không còn. Không còn nhìn thấy nổi khổ trong mắt anh nữa. Không còn cảm nhận được cơ thể anh, cảm nhận sự ấm áp của anh. Không còn nghe thấy giọng anh gọi tên tôi như thở dài ở bên tai nữa. Không còn.

Không còn.

Tất cả hơi sức trong cơ thể tôi rút đi. Trong lúc mơ hồ nghe thấy có người lớn tiếng điên cuồng gọi bác sĩ. Đừng cứu tôi. Để tôi được đến bên lồng ngực của anh ấy đi. Chỉ cần có anh ấy, địa ngục cũng là thiên đường.

Tiếng động có quy luật từ từ xoa tái giác ngủ của tôi. Nước thuốc treo trên đầu tích tích nhỏ giọt. Dây ống dẫn thuốc quanh quanh co co quấn cánh tay, truyền nước vào người tôi, vào lẫn trong máu. Cơ thể hơi căng cứng. Tôi quay đầu, một người đàn ông nắm tay tôi vùi đầu bên giường. Tóc màu nâu.

Miệng tôi hơi đắng, môi khô nứt. Muốn cử động, nhưng không chỗ nào trên cơ thể chịu nghe đợi náo sai bảo. Chỉ là, động tác nho nhỏ của tôi đã khiến người bên cạnh tỉnh. Anh ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy niềm vui: “Triều Tịch, em tỉnh rồi?”

Tôi nhìn gương mặt Mộc Sâm, gầy gò, xốc xếch râu, cặp mắt vằn vện tia máu, hết sức tiều tụy, âu phục cũng không khá bao nhiêu. Trong ấn tượng của tôi anh luôn có bộ dáng vui vẻ hào sảng. Khi nào lại y như dân chạy nạn thế này?

“Em mất quá nhiều máu, đừng động”. Mộc Sâm nhẹ nhàng đè tôi lại. Tôi muốn ngồi dậy, nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Triều Tịch”. Mộc Sâm nắm tay tôi: “Y Đằng Kiềm không sao”.

Tôi từ từ quay đầu, ngơ ngác nhìn Mộc Sâm: “Cái gì?”.

“Cậu ấy không sao”. Mộc Sâm thở dài: “Lúc cậu ấy lặn xuống nước bị hải tảo quấn lấy. May mắn là lúc cậu ấy không chịu nổi nữa thì được một du khách cứu. Vài ngày sau đội tìm kiếm cứu nạn lấy được thông tin liên lạc từ bệnh viện, xác định người được du khách cứu chính là cậu ấy”.

“Anh ấy đâu rồi?”. Cổ họng tôi khô khan, vừa mở miệng là y như bị đao cắt. Tôi nắm ngược lại tay của Mộc Sâm. Đây có phải là mơ không? Giống như những lần kia, trong mộng đều thấy anh bình an vô sự, một khi tỉnh dậy, lại chỉ có mình tôi cô đơn.

Mộc Sâm khổ sở nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

“Anh ấy sao vậy?”

“Cậu ấy...” Mộc Sâm cúi đầu, lại ngẩng lên: “Triều Tịch. A Kiềm... hôn mê rất nhiều ngày. Đợi em khá hơn một chút thì tự mình đi thăm cậu ấy đi. Cậu ấy đã chuyển viện về Nhật Bản, bây giờ, Mộc Tâm đang ở bên cậu ấy”

34. Q.4 - Chương 4

Biệt thự vào mùa thu, hoa cỏ xanh mướt khắp nơi. Xung quanh không còn tiếng ve kêu, gió thổi qua cành lá xào xạc như tiếng sóng biển. Tôi xuống xe, hít thở bầu không khí vừa xa lạ vừa quen thuộc này. Dì đã qua đời được một thời gian rồi. Không ngờ biệt thự vẫn không có gì thay đổi. Hàng rào ngay ngắn chỉnh tề, ống trúc xanh nghiêng nghiêng dẫn nước suối chảy vào ao đá.

Bước lên mặt đất lót đá xanh lần nữa, tựa như đã là chuyện của kiếp trước. Cứ tưởng rằng sẽ sống một cuộc sống quên hết quá khứ với Dương Kiếm. Tôi cúi đầu, cười khổ.

Chú Đạt Xuyên dẫn người đem hành lý sau xe của Mộc Sâm ra. Xoay người đưa lưng về phía chúng tôi, khom lưng: “Y Đằng tiên sinh, Mộc Sâm tiên sinh và Dương tiểu thư đến ạ”.

Tôi ngẩng đầu. Một người đàn ông đứng trong sân, khễ nâng cằm, từ trên cao quan sát tôi. Đôi mắt hẹp dài đen thẫm. Tôi nhìn khuôn mặt luôn xuất hiện trong mơ, lòng đau dữ dội, vừa định cất bước, Mộc Sâm mặt không biến sắc bước lên trước một bước: “Triết, chúng tôi về rồi”.

Y Đằng Triết lạnh lùng nhìn tôi. Không hề để ý đến Mộc Sâm, cũng không hề định lên tiếng. Tôi lấy dũng khí nghênh đón ánh mắt của anh ta. Đúng rồi, tôi đã thấy anh ta vào hôm hôn lễ. Tôi đương nhiên biết anh ta, anh ta chính là anh cả của ba anh em sinh ba chúng tôi, Dương Triết.

Y Đằng Triết đột nhiên xoay người trở về phòng. Mộc Sâm nắm tay tôi, khễ mỉm cười: “Không sao đâu”. Tôi từ từ rút tay mình về. Ánh mắt Mộc Sâm thoáng buồn, rồi lại lập tức phản chấn lên: “Chúng ta vào đi”.

Mở cửa đi vào. Dương Kiếm mặc áo choàng tắm ngồi trên ghế sofa lớn, bên tay đặt một ly cà phê nóng. Mộc Sâm nửa quỳ bên chân anh trên tấm thảm lông dày, mềm mại kê đầu lên gối anh. Một tay Dương Kiếm đang chậm rãi vuốt ve mái tóc nâu dài của cô ấy, nghe thấy tiếng động, bọn họ đồng thời ngẩng đầu lên.

Tôi không biết diễn tả tâm tình của mình lúc này thế nào. Tất cả ngôn từ và hành động đều ngưng đọng khi chứng kiến hình ảnh này. Ánh mặt trời giữa trưa lười biếng chiếu lên người họ, tạo nên một khung cảnh hài hòa và vô cùng hạnh phúc. Đúng vậy, tôi đọc được niềm hạnh phúc từ trên mặt của Mộc Sâm.

Dương Kiếm đứng lên, từ phía xa nhìn tôi. Trong nháy mắt, đôi mắt của anh hiện lên vẻ mơ hồ. Mộc Sâm từ từ đứng dậy, khoác tay Dương Kiếm: “Quên rồi sao? Em đã nhắc anh hôm nay chị Triều Tịch và anh trai em sẽ cùng trở về”.

“Chị... Triều Tịch?”.

Giọng của Dương Kiếm có vài phần mê mang. Mộc Sâm khẩn trương nhìn gò má của anh. Mấy giây sau, Dương Kiếm vừa lễ độ vừa khách khí gạt đầu với tôi: “Hoan nghênh mọi người, chị”.

“Cậu ấy không nhớ gì cả”. Mộc Sâm lo lắng nhìn tôi. Tôi lẳng lặng nhìn ly trà trước mặt, lá trà màu xanh giã nhỏ trong nước. Tôi cười: “Đã quên, thì quên đi”.

Mộc Sâm nhìn tôi: “Triều Tịch...”.

Tôi lắc đầu một cái: “Mộc Sâm, em luôn có cảm giác, rằng mình sẽ không ở bên cạnh anh ấy được lâu”. Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em làm sao có thể mãi ở bên cạnh anh ấy được? Chúng em... chỉ là chưa đi đến kết cục mà thôi”.

Mộc Sâm quay đầu nhìn xuống theo ánh mắt của tôi. Mộc Sâm đang cẩn thận chăm sóc cho Dương Kiếm, tản bộ với anh: “Tình trạng của Mộc Sâm, mặc dù có tiến triển tốt, nhưng cho tới nay, lần đầu tiên anh nhìn thấy con bé vui đến vậy”.

Tôi nhìn Mộc Sâm, từ trong ra ngoài cô ấy đều tỏa ra sự vui vẻ. Cô ấy kể tai Dương Kiếm không biết đang nói gì. Tôi thấy Dương Kiếm quay đầu, nhẹ nhàng, hôn lên mặt cô ấy.

Tôi nhắm mắt lại. Lòng đau nhói: “Phải, tất cả đã trở về quỹ đạo bình thường, đúng không? Đây chính là điều lúc đầu em mong muốn. Cho nên, có phải em nên cảm thấy vui không?”.

“Triều Tịch”. Mộc Sâm nhìn tôi chăm chăm: “Buông tay đi”.

Buông tay. Tôi ôm ngực, không muốn để lộ sự yếu ớt trước mặt Mộc Sâm. Vậy mà tôi lại không có cách nào che giấu được, một chút cũng không.

“Đau không? Đau xong rồi, thì kiên cường lên”.

Không biết Y Đằng Triết đã đi đến sau lưng chúng tôi từ lúc nào, mặt không biểu cảm nhìn về phía Dương Kiếm và Mộc Tâm: “Hai người phải biết, đây là kết cục tốt nhất”.

35. Q.4 - Chương 5

Cửa đóng lại, bên ngoài vang lên tiếng khởi động của xe hơi. Mộc Sâm tiến bác sĩ tới cửa đứng nhìn người ta về. Tôi rút cánh tay này giờ đặt trên lớp vải bông trắng lại, vừa định xả ống tay áo xuống, không ngờ lại bị người bên cạnh túm lấy.

Y Đằng Triết nhìn chăm chăm vết thương trên cổ tay tôi. Gò má của anh ta gần như thế, cơ hồ tôi có thể nghe thấy tiếng hô hấp của anh ta. Da tay anh ta có màu đồng khỏe mạnh, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve qua lại vết thương nhìn mà ghê người của tôi. Mặc dù đã kết vảy, nhưng phần da thịt trồi lên mang một màu đỏ sẫm, nói lên rằng chỗ này đã từng bị thương.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của tôi, anh ta nghiêng đầu, thiếu điều hôn phải tôi. Hô hấp của tôi ngưng trệ, thấy rõ bản thân đang hốt hoảng trong mắt anh ta: “Anh hai...”.

Y Đằng Triết lui về sau một chút. Trong mắt có gì đó lóe lên, nhanh đến mức tôi không nhìn rõ. Anh ta nhếch miệng, giễu cợt cười: “Thế nào, có phải anh rất giống nó không?”.

Mặt tôi nhanh chóng trắng bệch. Y Đằng Triết từ từ dùng đầu ngón tay vuốt ve cổ tay tôi: “Là vết thương hay lòng đau hơn?”.

Dương Kiếm và Mộc Tâm vào phòng. Tôi theo phản xạ rút mạnh tay, muốn hạ ống tay áo xuống để che vết sẹo xấu xí kia. Y Đằng Triết lại không buông ra, ngược lại còn siết mạnh miệng vết thương của tôi. Tôi cắn môi dưới, nắm chặt quả đấm.

“Anh hai... làm gì vậy?”. Mộc Tâm nhìn thấu sự quái dị giữa chúng tôi. Khi nhìn tới tôi, đôi mắt cô ấy lộ ra một tia lạnh lẽo khó giấu, sau đó nhìn về phía Y Đằng Triết.

“Giúp em ấy bôi thuốc”. Y Đằng Triết khẽ mỉm cười, giọng nói êm ái: “Không ngờ em ấy lớn như vậy rồi mà còn sợ đau như trẻ con”.

Tôi ngẩng đầu nhìn Dương Kiếm. Tay Y Đằng Triết siết mạnh thêm vài phần, tôi đau đến quay đầu, chỉ nhìn thấy anh ta lạnh lùng, cảnh cáo nhìn tôi.

“Chị sao rồi?”. Dương Kiếm tiến lên một bước: “Vết thương vẫn chưa lành sao?”.

“Đã... khỏi rồi”. Tôi quay đầu đi, không dám nhìn anh. Tay Y Đằng Triết thả lỏng một chút: “Mộc Tâm, em chăm sóc Kiếm cho tốt. Tụi anh ra ngoài trước. Thật là, đã là người lớn rồi mà còn sợ bôi thuốc như thế”.

Tôi cơ hồ bị lôi ra khỏi phòng. Trong nháy mắt cánh cửa phía sau chúng tôi đóng lại, Y Đằng Triết kéo mạnh tôi đến trước ngực anh ta, thấp giọng cảnh cáo bên tai tôi: “Em nghe rõ cho anh, cách xa Y Đằng Kiếm một chút”.

Tôi để bình thuốc xuống. Vết thương quả nhiên lại bị vỡ ra. Trừ vết thương ấy ra, cánh tay tôi toàn xanh và tím, tất cả đều là dấu tay của Y Đằng Triết. Thầm nghĩ anh ta chắc chắn rất hận tôi. Tôi nhớ lại đôi mắt lạnh lùng lúc chiều của anh ta, ánh nhìn đó tựa như đang nhìn một món đồ vật.

Có lẽ tôi nên rời khỏi đây. Dù sao... dù sao anh vẫn còn sống, tôi nên thỏa mãn với kết quả này. Ở lại đây, chỉ có thể mãi hăm sâu vào xoáy nước đục này. Tôi vốn chính là một người xa lạ, chúng tôi chỉ là những người cùng huyết thống xa lạ mà thôi.

Cửa bị kéo ra. Tôi quay đầu lại, ngây dại. Dương Kiếm đứng trước cửa, tóc của anh ướt nhẹp, dính bệch vào trán. Đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi cơ hồ theo bản năng giấu cánh tay ra sau lưng. Miễn cưỡng cười: “Có chuyện gì à?”.

“Em đến xem chị thế nào”. Dương Kiếm bước vào, chân trần đi lên tatami: “Buổi chiều hình như rất nghiêm trọng”.

(Tatami: , một loại đệm truyền thống của Nhật Bản, ảnh đây).

“Không sao”. Tôi lui về sau hai bước, kéo dài khoảng cách giữa mình và anh: “Chị không sao cả”.

“Chị...”. Dương Kiếm đứng lại, trầm mặc thật lâu, đột nhiên mở miệng hỏi tôi: “Trước kia có phải... tình cảm giữa chúng ta rất tốt hay không?”.

Tôi quay lưng lại, nhắm chặt mắt. Tôi không cách nào hô hấp được, chỉ có thể cố gắng không chế mình. Đã chấm dứt rồi, chấm dứt rồi. Tôi xoay người trở lại, hơi cười cười: “Em là em trai ruột của chị. Mặc dù... thời gian chúng ta biết nhau không phải rất lâu, nhưng tình cảm luôn luôn rất tốt”.

“Vậy tại sao, tại sao bây giờ chị lại trốn tránh em?”. Dương Kiếm tiến lên một bước. Vươn lại, khựng lại giữa không trung, ánh mắt mê mang.

Lòng tôi điên cuồng quặn đau, lại lùi về sau một bước. Cơ hồ sắp không gượng cười nổi nữa. Thứ gì đó va vào chân tôi, tôi quay đầu, thì ra đã lui đến bên cạnh bàn để thuốc.

Tầm mắt Dương Kiếm di chuyển theo mắt tôi. Đột nhiên con người sầm xuống. Anh chợt tiến lên một bước túm lấy tay tôi, vết thương không bị thứ gì ngăn cản lộ ra trước mắt anh: “Tại sao?”.

Trong mắt của anh hiện lên vẻ khổ sở không nói lên lời: “Tại sao phải làm nên chuyện ngu ngốc như vậy?”.

Tôi ngơ ngác nhìn anh. Gần như thế, gần đến tôi không kịp che giấu tâm sự và vẻ mặt của mình. Đôi mắt Dương Kiếm ngày một tối tăm, sáng ngằm giữa chúng tôi càng thêm mãnh liệt.

“Muộn rồi. Em về nghỉ đi”. Tôi rút tay về, xoay người: “Đây là chuyện riêng của chị, ‘em trai’”.

Hồi lâu sau, nghe thấy tiếng anh bỏ đi. Tôi không cảm cự nổi nữa mà ngã ngồi xuống đất. Đừng hành hạ lòng tôi như vậy, phải kiên cường lên. Triều Tịch. Tôi ôm chặt lấy mình. Rời xa anh ấy. Đi thật xa. Đến nơi mà tôi không còn gặp anh nữa. Sẽ không còn như vậy, mỗi lần gặp nhau, là mỗi lần trầm luân. Đi thôi.

36. Q.4 - Chương 6

Tôi kéo valy, định âm thầm vòng qua hành lang trước. Trong biệt thự không có ai. Hôm nay Mộc Sâm và Mộc Tâm sáng sớm đã dẫn Dương Kiếm sang Mộc gia. Không nhìn thấy Y Đằng Triết, chỉ có mấy thợ làm vườn ngồi bên hàng rào tỷ mỉ chỉnh sửa.

“Em muốn đi đâu?”.

Tôi cả kinh xoay người. Y Đằng Triết mặc một chiếc áo len màu đen cao cổ, đứng ngay chỗ rẽ của hành lang. Anh ta hơi nhú mày, nhìn valy trong tay tôi.

“Thời gian này đã phiền ngài chăm sóc, tôi muốn về Trung Quốc”. Gặp được cũng tốt, đỡ hơn đi mà không từ biệt.

Y Đằng Triết cau mày, từ từ đi lại chỗ tôi, cúi đầu nhìn tôi: “Giữa chúng ta, phải lạnh nhạt, dùng kính ngữ như vậy sao? ‘Em gái’?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn Y Đằng Triết. Không hiểu thái độ của anh ta.

“Trên thế người này em chỉ có hai chúng ta là người thân. Đây chính là nhà của em. Về nước? Em muốn trở về đâu hả?”. Y Đằng Triết lạnh lùng cười một tiếng: “Anh đang định nhập hộ tịch của em vào nhà Y Đằng đây, em gái”.

Mặt tôi thoát cái trắng bệch. Tôi hiểu dụng ý khi làm vậy của Y Đằng Triết. Như thế, vĩnh viễn tôi và Dương Kiếm sẽ không còn con đường nào nữa. Tôi còn nghĩ nhiều như thế làm gì? Tôi nghiêng đầu nhìn chăm chăm mặt đất lốt xá xanh: “Cảm ơn ý tốt của ngài, Y Đằng tiên sinh. Tôi muốn về nước”.

“Y Đằng tiên sinh?”. Y Đằng Triết giễu cợt nhìn tôi. Anh ta từ từ tiến lên một bước, dồn tôi tới góc tường: “Đối với anh, em nhất định phải lạnh nhạt vậy sao?”.

Trước vườn truyền đến tiếng phanh xe. Tôi còn chưa kịp quay đầu, Y Đằng Triết đã ôm lấy tôi và valy kéo tới khúc quanh hành lang. Một tay anh ta bịt miệng tôi, một tay khác siết chặt hông tôi khiến tôi không thể cử động được.

“Em nhìn xem”. Y Đằng Triết cúi đầu nói bên tai tôi: “Nhìn cho rõ vào”.

Cửa sân mở ra. Một chiếc Chevrolet màu bạc chạy nhanh vào. Người lái xe là Mộc Tâm. Cô ấy kích động đi xuống xe, gọi mấy người giúp mình chuyển hành lý phía sau xe xuống. Dương Kiếm chống cằm ngồi bên ghế phụ lái, dường như đang nghĩ gì đó. Mộc Tâm chỉ đạo xong quay đầu lại, không kiềm chế được vẻ đố ửng trên mặt: “Kiếm, chúng ta vào thôi”.

(Chevrolet: Một mẫu xe màu bạc của hãng này, mọi người xem chơi nhé, ảnh đây).

“Ừ”. Dương Kiếm xuống xe, mặc cho Mộc Tâm khoát tay mình, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán Mộc Tâm: “Có mệt không?”.

“Không mệt”. Mặt Mộc Tâm càng đỏ ửng hơn. Tựa sát vào ngực Dương Kiếm. Dương Kiếm cứng chiu xoa xoa đầu cô ấy.

“Nhìn rõ chưa?”. Y Đằng Triết nói thật nhỏ bên tai tôi: “Bọn họ không hề ly hôn. Sau khi Kiếm tỉnh lại, chỉ biết rằng Mộc Tâm chính là vợ của nó. Em là cái gì? Hả?”.

Tôi nhắm chặt mắt. Tựa như làm thế sẽ có thể khép chặt tim mình, không để cho đau đớn tràn ra ngoài. Mộc Tâm và Dương Kiếm đi lên lầu. Người trong sân cũng tản đi. Y Đằng Triết vẫn ôm chặt lấy tôi: “Anh sẽ không để cho em đi, Triều Tịch. Anh muốn em ở đây, nhìn bọn họ hạnh phúc như thế nào”.

“Tại sao?”. Bàn tay che miệng tôi của Y Đằng Triết dời đi, trượt xuống cổ tôi. Ngón tay thon dài lạnh lẽo lại toát lên sự uy hiếp vuốt ve cổ tôi. Tôi khẽ quay đầu lại, mặt anh ta không chút thay đổi, con ngươi lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào tôi.

Y Đằng Triết mấp máy môi mỏng, cười: “Anh chỉ là muốn nhốt em ở bên mình. Không cho em bỏ đi, một bước cũng không được”.

“Tại sao?”. Tôi cảm thấy sợ hãi. Hơi thở tản mát từ người Y Đằng Triết khiến tôi sợ hãi. Giống như dã thú khát máu gặp được con mồi, tính toán làm sao để cho nó một kích trí mạng.

“Tại sao? Anh là anh trai của em. Đương nhiên phải bảo vệ em thật tốt”. Bàn tay Y Đằng Triết tiếp tục trượt, mập mờ như có như không ve vuốt trước ngực tôi. Anh ta vòng tay ôm lấy tôi, tựa đầu lên vai tôi: “Em không đi được đâu, Triều Tịch”.

Tóc gáy toàn thân tôi dựng đứng lên. Anh ta là có ý gì? Tại sao phải đối xử với tôi như vậy? Hận sao? Sức lực bên hông ngày một mạnh khiến tôi hít thở không nổi. Anh ta muốn làm gì? Lúc ý thức biến mất, tôi cố quay đầu, chỉ nhìn thấy con ngươi lạnh lùng của Y Đằng Triết từ từ biến mất trong bóng tối.

37. Q.4 - Chương 7

“Triều Tịch, em phải chăm sóc bản thân thật tốt... Đừng để hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng”.

Mộc Sâm tự tin nhìn Dương Kiếm và Mộc Tâm đứng ở bên kia. Tôi nằm nghiêng người trên ghế salon. Nhìn bác sĩ cất ống nghe bệnh, quay đầu nói với Y Đằng Triết: “Dương tiểu thư không sao. Chỉ là do cơ thể yếu ớt, cần tịnh dưỡng cẩn thận”.

Tôi quay đầu đi, không muốn nhìn bất cứ ai trong phòng.

“Sao vô duyên vô cớ lại ngắt xiu?”. Mộc Tâm ngồi xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhàng nắm tay tôi, ngẩng đầu lên: “Chị, nghe anh hai nói đi, chị phải tự lo cho bản thân thật tốt”.

Tôi nhìn Mộc Tâm. Giọng nói của cô ấy dịu dàng, nhưng nét mặt lại vô cảm khiến tôi không khỏi lạnh gáy.

Mộc Sâm kéo Mộc Tâm ra. Cô ấy vừa quay đầu lại, vừa cười dịu dàng: “Kiếm, anh cũng chưa khỏi hẳn. Chúng ta về nghỉ ngơi thôi”.

“Anh... Muốn ở lại đây với chị”. Dương Kiếm nói xong, ngồi xuống bên cạnh tôi, lòng tôi đau xót.

“Hai người đều là bệnh nhân. Đều cần nghỉ ngơi thật tốt. Kiếm, cậu và Mộc Tâm ra ngoài đi”. Mộc Sâm nhìn Mộc Tâm một lát, trên mặt cô xuất hiện một tia vụn vẹo khó phát hiện.

“Các người ai cũng ra ngoài đi. Mộc Sâm, phiền cậu tiễn bác sĩ xuống núi. Triều Tịch để tôi chăm sóc là được rồi”. Y Đằng Triết vỗ vai Dương Kiếm: “Đi đi”.

Dương Kiếm trầm mặc nhìn chăm chú vào tôi. Không chịu nổi ánh mắt của anh, tôi miễn cưỡng cười nói: “Tôi rất buồn ngủ, muốn ngủ một lát. Mọi người đều ra ngoài đi”.

“Em muốn ở lại với chị”. Dương Kiếm nhàn nhạt mở miệng.

Sau lưng anh Mộc Tâm đang nắm chặt lấy ngón tay của mình. Mộc Sâm giữ cô ấy lại, lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói: “Cô ấy là chị em”.

Mộc Tâm từ từ bình tĩnh lại: “ Nhưng...”.

“Em và Mộc Sâm đưa bác sĩ xuống núi đi. Nhân tiện mua một ít thông ngào đường mà em thích ăn về”. Dương Kiếm quay đầu cười cười với Mộc Tâm: “Anh ở đây chờ em”.

Mộc Tâm hạnh phúc cười, nhìn tôi: “Dạ”.

Y Đằng Triết ngồi trên sofa lớn bên kia, lẳng lặng nhìn mọi chuyện. Trong mắt không giấu được vẻ giễu cợt.

Rốt cuộc trong phòng chỉ còn lại ba người chúng tôi. Tôi nhìn hai người giống nhau như đúc trước mặt mình, không khác gì một người lắm.

“Có phải em cũng không phân biệt được, đúng không?”. Y Đằng Triết nhàn nhạt mở miệng.

Tôi nhìn Dương Kiếm một chút: “Vâng”.

Tôi làm sao không thể phân biệt hai người chứ. Chỉ cần nhìn ánh mắt của Dương Kiếm, tôi đã không thể nhận lầm. Đừng nhìn em như vậy nữa, tôi cúi đầu. Lòng ngực tôi đau đến không thể hô hấp, những hình ảnh đứt quãng lướt qua trong đầu và giọng Dương Kiếm trầm trầm gọi: “Triều Tịch, Triều Tịch...”.

“Chị, chị... rất thích người đàn ông kia sao? Không tiếc vì anh ta mà tự sát?”. Dương Kiếm nhìn tôi.

Tôi cười khổ: “Ừ, chị đã từng... rất yêu anh ấy”.

Con người Dương Kiếm ảm đạm: “Anh ta không biết quý trọng chị”.

“Không, anh ấy rất quý trọng chị”. Tôi nhìn Dương Kiếm. Trên hải đảo, Dương Kiếm cởi trần, nhắc tôi lên cao, hô to tên tôi xen kẽ với tiếng hét chói tai vì sợ của tôi. Khi bóng đêm đến, Dương Kiếm tỷ mỷ hôn lên toàn thân tôi. Cơ thể ấm áp của anh chứa chan tình yêu mãnh liệt. Mỗi khi thức dậy, nhìn thấy ánh mắt đen nhánh của anh, dịu dàng, quyến luyến nhìn tôi chăm chú, khiến tim tôi tan chảy trong đôi mắt đó: “Chúng ta chia tay, là vì bất đắc dĩ”.

“Nguyên nhân là gì?”.

Tôi mỉm cười, nước mắt từ từ lăn trên má: “Bởi vì...”. Tôi cười khổ sở.

“Đau lòng sao? Triều Tịch?”. Y Đằng Triết lạnh nhạt nhìn tôi: “Có thể nói cho nó nghe nguyên nhân không?”.

Bởi vì anh quên em nhớ. Tôi nhìn Dương Kiếm. Bởi vì chúng ta có cùng huyết thống, thế nào cũng không thay đổi dòng máu này được. Nhưng tôi cái gì cũng không nói ra được, làm sao em có thể nói với anh, nguyên nhân chính là vì anh.

Dương Kiếm khẽ nghiêng người, thay tôi lau nước mắt trên mặt. Tay anh dừng trên mặt tôi, cảm nhận xúc cảm của da tôi. Trong mắt anh lại hiện lên vẻ mờ mịt: “Tại sao... em cảm thấy...”.

Y Đằng Triết đứng lên, lạnh lùng nhìn tôi. Tôi quay đầu, tránh tay Dương Kiếm, cắn chặt môi dưới.

“Rất khổ sở à?”. Y Đằng Triết nhìn bóng dáng đi khuất của Dương Kiếm: “Gặp nhau lại không thể nhận nhau. Biết rõ người mình yêu đang đứng trước mắt, lại không thể nói cho người đó biết. Có phải đau đến tê tâm liệt phế không?”.

“Anh muốn nói gì?”. Tôi nhìn Y Đằng Triết: “Tại sao phải nói những câu ẩn dụ thế này. Đừng tưởng rằng tôi không nhớ là anh siết tôi đến ngắt. Rồi cuộc anh muốn thế nào hả?”.

Y Đằng Triết từ từ lấy hộ chiếu, thế căn cước của tôi ra từ ngực, trước vẻ mặt mơ hồ của tôi, lạnh lùng nói: “Vậy em nên nhớ rằng, anh từng nói sẽ không cho em bỏ đi. Dương Triều Tịch”.

38. Q.4 - Chương 8

Hơi nước mờ ảo. Tôi mơ hồ nhìn thấy cơ thể của mình trong gương. Phần thịt hồng hồng kia trái ngược với sự trắng noãn ở các nơi khác. Tôi thầm than một tiếng, chỉ sợ sau này phải luôn mang một chiếc vòng tay thật lớn để sống qua ngày rồi. Vết thương như vậy, không biết có thể che kín được hay không nữa.

Tôi nhắc thùng gỗ đặt bên cạnh suối. Chạm rãi đi vào suối nước nóng. Đợi đến khi nước gần ngập đến vai, tôi lấy khăn lông ngâm nước lạnh trong thùng gỗ ra, vắt khô một nửa rồi khoác lên trán.

Tôi thở phào một cái. Cảm giác ấm áp của nước chạm rãi vuốt ve lên da thịt, làm cơ thể tôi ấm lên.

Y Đằng Triết phải xuống núi mấy ngày. Tôi thầm nghĩ, không có hộ chiếu, không thể chứng minh thân phận cũng không sao. Nhân lúc Y Đằng Triết đi vắng tôi sẽ liên lạc với Mộc Sâm, đến Lãnh Sự Quán của Trung Quốc. Nếu muốn bỏ đi, sẽ luôn luôn có cách.

(Lãnh Sự Quán: Là những tổ chức đặt trụ sở ở nước khác có quyền lực cao nhất và chịu trách nhiệm bảo vệ công dân của nước mình trên nước đó. Vd: LSQ Việt Nam ở Pháp sẽ chịu trách nhiệm và bảo vệ công dân Việt Nam ở Pháp).

Nhớ tới thái độ của Y Đằng Triết đối với tôi, trong lòng lại một hồi khổ sở. Bởi vì quan hệ của tôi và Dương Kiếm mà chúng tôi vĩnh viễn không thể nào như một đôi anh em bình thường được. Không thể thỏa hiệp được, càng nói chỉ thân tình. Nhưng tại sao anh ta lại hận tôi đến như vậy?

Tôi dùng gáo gỗ múc một bầu nước, đổ từ trên đầu xuống.

Tôi mở to mắt, ngây dại. Đối diện suối nước, Dương Kiếm đang cởi trần, bên hông buộc một chiếc khăn tắm màu trắng, yên lặng đứng đó nhìn tôi.

Sương mù mờ mịt lượn lờ giữa chúng tôi. Tôi nhìn thấy bàn tay của anh lúc nắm rồi lại thả, thả rồi lại nắm.

Tôi nghiêng đầu nhìn, áo choàng nằm ngay tấm gương trước mặt tôi. Tôi thật sự không ngờ, đêm khuya mười một giờ vẫn còn có người đến phòng tắm suối nước nóng phía sau núi này. Nếu tôi đứng lên lấy áo choàng, vậy chắc chắn phải phơi bày thân thể trước anh. Nhưng ngâm trong nước suối trong vắt, cũng có che được đâu?

Tôi cúi đầu ôm lấy cơ thể. Tận lực lui về sau, lưng tôi dán thật chặt lên vách suối.

Im lặng. Dương Kiếm vòng qua bên hồ, đi đến đứng trước gương. Cầm áo choàng đưa cho tôi: “... Chị, xin lỗi”.

Tôi nhận ấy áo choàng tấm, ngẩng đầu lên. Dương Kiếm quay lưng đi, đôi tay nắm thật chặt, cơ thể vô cùng căng thẳng. Tôi đứng lên, mặc áo vào thật nhanh. Không biết là do khí nóng hay nguyên nhân nào đó, mặt tôi đỏ lựng. Về điểm lệ này từ hai má hồng lan ra khắp cơ thể.

“Chị”.

Lúc tôi vòng qua anh để ra ngoài, Dương Kiếm gọi tôi lại. Tôi rất muốn bỏ đi, nhưng cơ thể phản bội mệnh lệnh của đại não. Bước chân của tôi bất giác dừng lại.

“... Em...”.

Anh muốn nói lại thôi. Tôi nắm vạt áo trước cửa áo choàng, không dám quay đầu lại nhìn anh. Tôi là đang mong đợi cái gì? Anh là đang nhìn nhin điều gì?

“Chị. Có một chuyện em luôn muốn hỏi chị”. Dường như Dương Kiếm đã hạ quyết tâm. Giọng nói cũng kiên định hơn nhiều: “Tại sao em cảm thấy, quan hệ giữa em và chị không hề đơn giản như vậy?”.

“... Em có ý gì?”.

“Chị hẳn là nên hiểu ý em”.

“Chị không hiểu”. Tôi cắn môi, cất bước tiến lên, lại bị anh kéo về phía sau.

“Không. Chị hiểu. Lời nói của chị gạt được em, nhưng ánh mắt thì không thể”.

“Chị không hiểu em đang nói gì”. Tôi muốn rút tay về, nhưng anh nắm rất chặt.

“Tại sao?”. Dương Kiếm kéo tôi đến trước ngực anh, bắt tôi phải ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh: “Tại sao buổi tối vừa nhắm mắt, tất cả đều là hình bóng của chị? Tại sao em cảm thấy mùi hương trên cơ thể chị quen thuộc như vậy? Tại sao... Tại sao lúc em ôm Mộc Tâm, trong đầu cũng chỉ có chị? Tại sao mỗi lần nhìn thấy chị, em lại đau lòng vô cùng?”. Dương Kiếm khổ sở nhìn tôi: “Chị có thể nói cho em biết không. Giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì?”.

Tôi nhìn anh, rất muốn mềm yếu mà lao vào lòng anh, rất muốn khóc thật to. Nhưng từ khi gặp lại anh tôi đã biết, những đặc quyền này đã không còn thuộc về tôi. Tôi lạnh nhạt, mở miệng nói rõ ràng: “Giữa hai ta, chưa từng xảy ra gì cả”.

“Chị lừa em”.

Tôi còn định mở miệng, bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân. Ánh mắt Dương Kiếm lạnh lẽo, ôm tôi trốn vào trong góc hờn giả sơn. Anh dựa vào tường, ôm tôi thật chặt vào ngực. Nhiệt độ của anh cách áo choàng truyền sang tôi, tôi cảm thấy đầu óc mình ngày một mê mị.

Không được. Tôi phải tỉnh táo.

Y Đằng Triết vận áo quần nghiêm chỉnh đi vào, anh ta đứng ở cửa phòng sưởi nước nóng. Híp mắt nhìn qua màn sương mờ, hình như đang tìm gì đó. Dương Kiếm kề sát tai tôi, nhỏ giọng hỏi: “Anh ấy tìm chị?”.

Hơi thở nóng bỏng của anh phun bên cổ tôi, khiến cơ thể tôi mềm nhũn ra, cơ hồ đứng không vững. Nỗi nhớ nhung và đè nén thời gian qua, đều bị chiếc ôm của anh phá nát. Tôi miễn cưỡng duy trì thần trí của mình, khẩn trương nhìn Y Đằng Triết.

Dường như đã xác định trong phòng không có ai, anh ta xoay người khóa cửa lại. Tôi vừa mới thở phào một cái, cơ thể lập tức căng thẳng. Mối Dương Kiếm như có như không trêu chọc bên cổ tôi, âm thanh khăn khăn vang lên từ phía sau: “Tại sao em lại quen thuộc với cơ thể chị như vậy hả? Triều Tịch?”.

39. Q.4 - Chương 9

Rating: 18+

Môi Dương Kiem phớt qua gáy tôi, hôn đến bờ vai. Bàn tay to lớn của anh từ phía sau cởi dây áo choàng tắm của tôi, dọc theo bụng vuốt ve lên trên. Nhiệt độ nóng rực của bàn tay anh khiến cả người tôi như phát sốt.

Tôi nên đẩy anh ra, nhưng cả người lại vô lực. Dương Kiem thật thấp nói, trong âm thanh tràn đầy sự dè nén: “Tại sao không phản kháng? Nếu giữa chúng ta không có gì cả, thế tại sao cơ thể em đáp lại anh?”.

Cả người tôi run lên. Có lẽ anh chỉ đang thử dò xét tôi, tình huống bây giờ hẳn là đã vượt khỏi tầm khống chế của anh rồi.

“Anh cuối cùng đã gặp được người trong mộng của mình. Hình ảnh như thế này sớm đã hành hạ anh phát điên...”. Dương Kiem xoay người tôi qua để tôi đối mặt với anh. Anh cúi đầu xuống, nói thật nhỏ bên tai tôi. Một bàn tay anh đỡ lưng tôi, tay còn lại nâng mông tôi lên, ghì tôi vào hôn giả sơn: “Nói cho anh biết đi Triều Tịch. Tại sao?”.

Cơ thể trần trụi dưới lớp áo tắm của chúng tôi, trải qua lần ma sát này, áo choàng tắm của tôi đã sớm mở rộng, lộ ra cơ thể anh quen thuộc đến không thể hơn được nữa. Anh lột áo choàng tắm của mình xuống, da thịt kề sát với tôi.

“Anh... Có biết mình đang làm gì hay không?”. Tôi run rẩy, anh cúi đầu hôn lên hai núm hồng trước ngực tôi.

“Anh không biết”. Dương Kiem ôm chặt lấy tôi, một tay nâng đùi tôi lên, để phân thân cứng rắn của anh chạm vào tôi: “Anh chỉ biết rằng anh muốn em, muốn đến điên rồi”.

Mặt tôi đỏ bừng. Tôi không có năng lực chống cự anh, bản thân tôi cũng đã nhớ anh tới nỗi điên rồi ấy chứ.

Tôi nhắm mắt lại. Cảm nhận sức nóng của anh đang đặt ở lối vào của mình. Tôi không khống chế được nâng hai chân lên, bám chặt vào hông anh. Dương Kiem gầm nhẹ một tiếng trong cổ họng, tiến quân thần tốc.

Trong nháy mắt anh xâm lấn, cơ thể tôi vô cùng căng thẳng. Anh nóng như thế, chặt như thế, lấp đầy tôi, khiến tôi cảm thấy vui sướng lại đồng thời đau khổ. Tôi bầu vào vai anh, im lặng cầu xin anh đoạt lấy.

Dương Kiem vùi đầu vào ngực tôi, say sưa vận động. Kích thích bằng cách nguyên thủy nhất tựa như pháo hoa nổ rộ, ý thức của tôi cũng bị cuốn chìm trong biển kích thích tình ngập trời ấy. Lúc này không có ‘nên’ hay ‘không’, cũng không có sau này thế nào. Tôi chỉ biết Dương Kiem ở trong cơ thể tôi, sử dụng cơ thể mình yêu tôi. Tôi run rẩy, nức nở, than nhẹ dưới cơ thể anh, Dương Kiem dường như cũng không nở rời khỏi tôi, trướng lớn và chạm mạnh vào.

“Triều Tịch...”.

Tôi nghe thấy anh khò sở rên, hơi mở mắt. Anh trong cơ thể tôi căng lớn đầy nguy hiểm, động tác càng không thể khống chế: “Triều Tịch...”.

“A...”. Tôi cong người lên. Trong nháy mắt lên đỉnh, khoái cảm dờn non lấp bể trào đến, bắt tôi không “leo đến đỉnh núi” cũng khó.

Dương Kiem lấp chặt tôi, phóng ra trong khi tôi nức nở.

Anh ôm lấy tôi, chìm vào trong nước. Tôi im lặng để anh tắm ỉnh. Lúc tay to của anh dò xuống giữa hai chân tôi, tôi không nhịn được co rúm lại một chút. Dương Kiem ngẩng đầu lên: “Đau không?”.

Tôi lắc đầu một cái. Ngón tay thon dài của anh trong nước vuốt ve nơi tư mật của tôi, dường như đang nghĩ gì đó, nhìn tôi: “Giữa chúng ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Tôi khép hờ mắt. Dương Kiem cầm cổ tay tôi lên: “Tự sát, là vì anh, đúng không?”.

“Em...” Tôi không biết nên nói từ đâu cho phải.

Dương Kiem ôm tôi vào ngực, hôn tóc tôi: “Sau khi anh tỉnh lại. Bọn họ nói cho anh biết, Mộc Tâm là vợ hợp pháp của anh. Nhưng lần đầu gặp em ở biệt thự, anh biết ngay rằng điều đó không đúng. Trong đầu anh toàn là hình ảnh ngất quăng liên quan tới em”. Dương Kiem nghiêng đầu quyến luyến hôn má tôi: “Anh không có cách nào chứng thực được. Em là... chị của anh, anh làm sao có thể hỏi em chứ”.

Tôi để mặc anh hôn từ má qua khóe miệng, con người Dương Kiếm lại trở nên tối tăm: “Cho đến khi anh vô tình nhìn thấy cơ thể em, trực giác nói cho anh biết nó thuộc về anh”. Hai tay ôm tôi siết chặt lại: “Em là của anh”. Dương Kiếm hôn dọc xuống cổ tôi: “Tất cả, đều là của anh...”.

40. Q.4 - Chương 10

Tôi khép cửa phòng. Bỗng một luồng sức mạnh túm lấy tôi, ném mạnh tôi xuống tatami. Tôi còn chưa kịp mở đèn, nhưng dù ở trong bóng tối, tôi vẫn có thể cảm nhận được Y Đằng Triết đang đùng đùng tức giận.

Anh ta tóm lấy vai tôi: “Em chung một chỗ với nó!?”.

Không tìm thấy tôi ở suối nước nóng, anh ta đương nhiên sẽ chờ trong phòng tôi. Từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống, tất nhiên có thể nhìn thấy tôi và Dương Kiếm cùng nhau đi về từ sau vườn.

“Nó mất trí nhớ mà vẫn lưu luyến em?”. Y Đằng Triết cười lạnh: “Tình yêu của hai người thật khiến người ta xúc động”.

Tôi nhìn Y Đằng Triết. Ánh mắt của anh ta lóe sáng trong bóng tối, có tức giận, không cam lòng và... oán hận.

“Tại sao lại hận tôi như vậy?”. Tôi đón nhận ánh mắt của Y Đằng Triết: “Tại sao?”.

Y Đằng Triết tựa như bị rắn độc cắn phải, lập tức buông tôi ra. Anh ta lui đến góc phòng, không để tôi nhìn thấy thái độ của mình.

“Em không biết phải không? Triều Tịch?”.

Y Đằng Triết lạnh lùng mở miệng.

“Biết cái gì?”.

Y Đằng Triết im lặng.

“Biết cái gì?”. Thái độ mờ ảo này khiến tôi cảm thấy lo lắng.

Y Đằng Triết chậm rãi đi ra từ bóng tối. Trăng khuyết ngoài cửa sổ, ánh sáng màu bạc lạnh lùng mà thanh khiết rơi lên khuôn mặt lạnh lùng của anh ta. Lòng tôi trầm xuống. Vào giờ phút này, không ngờ tôi lại chẳng cách nào phân biệt anh ta và Dương Kiếm. Ánh mắt anh ta nhìn tôi chứa đầy sự khổ sở và vẻ nhẫn nại y như Dương Kiếm.

Tại sao lại nhìn tôi như vậy?

“Là thật sự yêu nhau? Hay là thân tình máu mủ?”. Y Đằng Triết đột nhiên trở nên dịu dàng, đưa tay vén lọn tóc xoắn xếch của tôi ra sau tai: “Có một số việc khi xảy ra rồi, thì nhất định phải cùng nhau hãm vào đó sao?”.

“Anh đang nói gì vậy?”. Tim tôi đập thành thịch. Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Y Đằng Triết hận tôi trong thời gian qua?

Tôi nhìn anh ta. Trên người anh ta tỏa ra hơi thở lạnh lùng, mặc dù lạnh, nhưng lần đầu tiên tôi cảm thấy anh ta không hề lạnh lẽo như thế. Tựa như nhìn xuyên qua màn chắn, con người chân thật của anh ta bắt ngờ hiện ra trước mắt tôi.

Anh ta giơ tay lên, ngón tay thon dài vuốt ve qua lại cổ tôi. Đầu ngón tay ngừng một chút ở điểm mẫn cảm của tôi rồi lại đi xuống. Đầu ngón tay lại ngừng ở ngực tôi một lát, anh ta chăm chú nhìn tôi. Mỗi khi tay anh ta đến một chỗ, đều ngừng lại một cái. Lòng tôi cuồng loạn, mỗi nơi anh ta dừng lại, đều là nơi mẫn cảm của cơ thể tôi. Người đàn ông này, tại sao lại quen thuộc cơ thể tôi đến như vậy?

“Tình yêu thật khiến người ta phải động lòng, đúng không?”. Y Đằng Triết thu tay lại. Trên mặt đầy vẻ châm chọc: “Nhưng đáng tiếc, có rất nhiều chuyện không hề đơn giản như mặt ngoài của nó. Cho dù là người em yêu sâu đậm, cũng sẽ có gì đó giấu giếm em. Lộ bỏ lớp mặt nạ ra, sự thật đầy máu tươi sẽ bại lộ. Em muốn biết sự thật sao? Triều Tịch?”.

“Tôi... không hiểu...”. Cả người tôi rét run. Từ trong ra ngoài đều lạnh lẽo.

Y Đằng Triết đứng lên, cơ thể cao lớn hoàn toàn chặn mất ánh sáng: “Hộ tịch của em, anh đã làm xong rồi. Sau này em sẽ không còn là Dương Triều Tịch nữa, mà mang họ Y Đằng.”

“Cái gì?”.

“Ở Nhật Bản, trừ trường hợp phụ nữ mang họ của gia tộc mình, còn có một nguyên nhân khác có thể mang họ của đàn ông”.

Tôi ngẩng đầu nhìn Y Đằng Triết.

“Nếu đã hăm vào, vậy thì hăm cho sâu vậy”. Giọng nói Y Đằng Triết lạnh lùng.

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”.

“Mặc dù đăng ký ở Pháp, nhưng hôn nhân dù sao vẫn có hiệu lực. Từ đầu chí cuối Kiếm không hề ly hôn với Mộc Tâm. Vậy người đàn ông kết hôn với em, là ai đây?”.

Tôi cảm thấy trước mặt có một cái đầm không đáy, sợ hãi đến không nói nên lời: “Anh...”.

“Có biết tên tiếng Anh trên hộ chiếu của anh là gì không?”. Y Đằng Triết nhàn nhạt mở miệng: “Anh nói rồi. Anh sẽ không để em dễ dàng rời khỏi anh. Người em gả là Geroge, không phải Y Đằng Kiếm”.

41. Q.5 - Chương 1

Đầu đau quá... Tôi đỡ đầu, từ từ ngồi dậy. Trong phòng có tiếng động, không phải Dương Kiếm nói hôm nay phải bay qua Sahara bên bờ kia của đại dương đầm phán sao? Thế nào lại ở nhà?

Tôi đi đến bên cửa, đỡ tường đứng lại. Dương Kiếm mặc một chiếc áo len cao cổ màu đen, xoắn tay áo, đang cầm mấy mảnh bụi gai vào bình.

“Sao anh lại ở nhà?”.

Dương Kiếm đổ đầy nước vào bình, ngẩng đầu mỉm cười với tôi: “Nhìn thấy anh không vui sao?”.

“Vui”. Tôi tiến tới sát ngực anh: “Anh hái trên núi à?”.

“Ừ”. Dưới ánh sáng mặt trời, bình hoa thủy tinh sáng lấp lánh, sắc hoa bụi gai càng thêm đỏ tươi: “Lúc lái xe lên núi với Sa Lực Dã nhìn thấy một mảng bụi gai rất lớn. Lúc ấy anh nghĩ, nhất định em sẽ rất thích”.

Tôi cười cười nhìn anh. Nhìn anh rũ mi, cúi người nhẹ nhàng hôn tôi: “Triều Tịch...”.

“Hà?”.

“Anh thật sự rất sợ em sẽ biến mất khỏi sinh mệnh của anh”.

Lòng tôi đau xót. Tại sao anh và em, càng gần nhau lại càng cảm thấy đã mất nhau? Là dự cảm sao?

“Chàng ngốc”. Tôi nhéo mũi Dương Kiếm một cái: “Không phải em đang ở trong lòng anh sao?”.

Dương Kiếm nhìn tôi hồi lâu, đưa tay ôm tôi vào lòng: “Chỉ có ôm em như vậy, mới thấy mùi thơm của cơ thể em, cảm nhận da thịt em, anh mới thấy rằng mình còn sống...”.

Tôi nghĩ thấy mùi hương của cơ thể anh. Đây là loại cảm giác gì vậy? Ấm áp? Say sưa? Tôi cũng không biết. Tôi tựa đầu lên vai anh: “Gần đây không biết tại sao nữa, em rất buồn ngủ. Mỗi lần ngủ dậy đều cảm thấy mơ mơ hồ hồ...”

Bàn tay Dương Kiếm đang ôm tôi càng siết chặt, trầm trầm cười: “Có phải là do ngủ quá nhiều không, con heo nhỏ lười biếng?”

Tôi cũng cười theo: “Chuyến bay hôm nay hủy sao?”

Dương Kiếm khê buông tôi ra, cúi đầu chống lên trán tôi: “Phải đi”.

“Ừm”. Tôi hơi thất vọng.

“Đừng làm ra dáng vẻ này”. Dương Kiếm nghiêng đầu hôn đôi môi của tôi: “Anh không có nhà, em phải tự chăm sóc mình cho tốt. Anh sẽ mau về thôi, có được không?”

“Vâng”.

Tôi đến bên cửa, đưa mắt nhìn Dương Kiếm rời đi. Anh xoay người nhìn tôi một cái, trong mắt đầy vẻ quyến luyến, khổ sở. Có phải anh đã từng muốn rời khỏi em không?

Vậy em sẽ ở đây chờ anh trở lại.

“Triều Tịch...”.

Cảm giác cứ như rơi tự do, tôi mở mắt. Bất tri bất giác ngủ thiếp đi dưới cây liễu tương tự trong vườn. Vốn định đọc sách một lát, không ngờ bây giờ sao cũng đã giăng đầy trời rồi.

“Buổi tối sương nhiều. Em nhìn em đi, áo choàng ướt cả rồi”.

“Ừm...” Tôi giơ tay che mắt, đầu đau quá: “Sao anh về nhanh vậy?”

“Nhớ em”. Dương Kiếm ôm tôi ngồi trên hành lang dài, ngửi tóc tôi: “Cho nên về”.

Tôi miễn cưỡng ôm cổ anh: “Em cũng nhớ anh”.

“Hôm nay em ở nhà suốt à?”

“Ừm”.

“Có ai đến gặp em không?”

“Buổi chiều có Gina đến, bảo em dạy cô ấy vẽ tranh lên đá”.

“Vẽ tranh lên đá?”. Dương Kiếm bật cười: “Triều Tịch của chúng ta trở thành nhà điêu khắc tượng từ khi nào vậy?”

“Anh quên à?”. Tôi tìm một tư thế thoải mái ấm áp hơn trong ngực anh: “Lần trước em có đưa anh xem đó...”.

Dương Kiếm cau mày suy nghĩ một lát: “Quên rồi”.

“... Lần sau sẽ đưa anh xem lại”. Tôi hơi ngẩng đầu lên tiếp nhận nụ hôn của anh. Ánh sao lạnh lạnh, phản chiếu bóng của hai chúng tôi thật dài trên đất.

42. Q.5 - Chương 2

“Gần đây cô cảm thấy đặc biệt mệt mỏi là do dùng thuốc ngủ quá liều”. Andrick, ông bác sĩ người Đức duy nhất trên đảo nhìn tôi nhún vai: “Nếu như giấc ngủ không tốt thì phải chú ý điều chỉnh, đừng quá lệ thuộc vào thuốc”.

“Thuốc ngủ?”. Tôi không hề có thói quen uống thuốc ngủ: “Vâng, nhưng gần đây tôi không có uống thuốc...”.

“Thuốc ngủ cũng đâu phải là thuốc cấm, lo lắng như thế làm gì?” Andrick vuốt vuốt chòm râu quai nón hai màu trắng đen: “Có phải gần đây thấy bức rức lắm không? Nếu như là vấn đề tâm lý, uống thuốc ngủ

không có tác dụng đâu. Nếu cô đồng ý, tôi có thể giới thiệu một bác sĩ tâm lý Tây Ban Nha rất nổi tiếng cho cô”.

“Cảm ơn ông, Andrick”. Tôi không biết nên khóc hay nên cười. Bác sĩ nghĩ rằng tôi bị trầm uất sao?

“Có phải do gần đây uống quá nhiều thuốc cảm không? Trong thuốc cảm cũng có rất nhiều thành phần giúp dễ ngủ. Thể chất của em lại yếu”. Dương Kiềm yêu thương ôm tôi vào ngực, xoa xoa tóc tôi.

“... Vâng, có thể lắm”.

“Em không biết thương bản thân gì cả”. Dương Kiềm giữ áo choàng khoác thêm cho tôi: “Đã nói em nên mặc ấm một chút, vậy mà em toàn mặc có một chiếc váy bông mỏng”.

“Lần sau sẽ nhớ mà...”. “Tôi lắc lắc cánh tay anh. Dương Kiềm thở dài một tiếng, hiển nhiên là hết cách với tôi rồi.

“Hôm nay rảnh, có muốn đi đâu không?”.

“Ừm... Chúng ta lái xe lên núi chơi đi. Gina nói giữa núi có một đồng hoa dại vàng rực, vô cùng xinh đẹp. Cô ấy hẹn em Chủ Nhật lên đây dã ngoại”.

“Trên núi gió lớn. Em vừa hết cảm, lần sau đi”. Dương Kiềm lái xe ra ngoài: “Anh muốn dẫn em đến một chỗ, hôm nay đi luôn đi”.

“Năm phút mà thôi, gần lắm...”. Còn tưởng xa thế nào, cơ hồ xe vừa khởi động là đã ngừng lại. Chỗ này vô cùng gần nhà Andrick. Cách một rừng chuối lá xanh mơn mớn nghiêng nghiêng theo gió, có thể nhìn thấy mái nhà màu đỏ của Andrick.

Đây là một giáo đường cổ xưa. Rất cũ kỹ, có phong cách kiến trúc tông giáo của Tây Ban Nha thế kỷ mười bảy. Nặng nề lên cửa sổ lưu ly ánh lên sự cổ xưa lâu năm.

“Kiềm...”. Tôi bị cảnh nắng chiều này làm rung động, quay đầu nhìn Dương Kiềm. Dưới ánh mặt trời, anh đi đến bên cạnh tôi: “Hôn lễ lần trước không thành, chắc chứ thần cũng không chịu kết hợp cho đôi ta. Vậy chúng ta chỉ đành đứng ngoài lễ đường, làm chứng cho lẫn nhau...”.

“Không phải anh nói quên rồi sao. Đây là cái gì hả?”. Tôi cầm lấy viên đá mình đã bỏ cả ngày để vẽ từ trên tay Dương Kiềm, ngồi vào lòng anh.

“Ai nói anh không nhớ”. Dương Kiềm ôm eo tôi, nhìn mặt biển xa xa.

“Lúc trong sân sau đó”. Tôi cẩn thận đặt viên đá lên lan can gỗ của hành lang dài: “Đang nghĩ gì vậy?”.

“Nhớ em”. Dương Kiềm cúi đầu nhìn tôi.

“Mỗi lần em hỏi như thế anh đều trả lời câu này, đáp án này qua loa quá, đừng trả lời vậy nữa”. Tôi nhăn mũi.

“Triều Tịch...”.

“Hả?”.

Dương Kiềm nhìn chăm chăm vào môi tôi. Chậm rãi kề sát lại: “Anh có thể yêu em đúng không? Triều Tịch?”.

Tại sao đầu tôi lại trống rỗng thế này? Ý thức dập dềnh như đang trôi trên mặt biển, tôi không thể tập trung được: “... Vâng”.

Dương Kiềm hôn lên cổ tôi. Cơ thể anh đột nhiên cứng đờ.

“Anh sao vậy?”. Cảm thấy sự lạnh lẽo của anh, tôi mê mang mở mắt ra. Ngón tay Dương Kiềm từ từ vuốt ve xương quai xanh của tôi: “Là do anh làm à?”.

Mặt tôi đỏ lên, biết rằng anh đang nói vết hôn trên người tôi. Đây là dấu vết của trận kịch tình ngày hôm qua.

Dương Kiềm nheo mắt lại: “Có phải anh đã để lại dấu hôn trên toàn thân em không?”.

Tôi xấu hổ gật đầu: “Không phải anh định nói đây là bằng chứng em là của anh đấy chứ?”.

Dương Kiếm siết chặt lấy tôi. Mặt âm trầm vùi đầu vào cổ tôi.

“Anh sao thế?”. Tôi giơ tay ôm lại anh, thái độ của anh thật kỳ quái.

“... Anh không vui”. Anh cúi đầu, buồn buồn trả lời.

“Anh, ôi...”. Tôi đau đến kêu lên tiếng. Dương Kiếm cách một lớp áo cắn lên ngực tôi, làm tôi đau đến cả người rụt lại.

“Em là của anh, Triều Tịch”. Dương Kiếm ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng tôi không hiểu. Rồi lại bất chợt hôn mạnh lên môi tôi.

Tôi nhắm mắt lại, thầm thở dài trong lòng. Thái độ tuyệt vọng này của anh, là tại sao chứ?

43. Q.5 - Chương 3

“Đang làm gì vậy?”. Không biết Dương Kiếm vào phòng từ khi nào, ngồi sau lưng tôi, ôm tôi vào lòng. Tôi thuận thế ngã ra sau, ngẩng đầu nhìn anh: “Nhớ anh”.

Dương Kiếm cười. Kéo mạnh tôi một cái, cả hai cùng ngã xuống miếng đệm trên mặt đất trong tiếng hô của tôi. Anh thân mật cọ cọ mũi tôi, có thể nghe thấy tiếng hô hấp trong gang tấc. Đây là sự hấp dẫn đến cỡ nào chứ?

“Em cảm thấy được...”

“Cái gì?”. Dương Kiếm thấp giọng hỏi tôi, môi vẫn lưu luyến trên mặt tôi.

“Em cảm thấy được nhiệt độ của anh, chính là nhiệt độ của em. Hô hấp của anh, chính là hô hấp của em”. Tôi nhắm mắt lại, lẳng lặng nói. Dương Kiếm dừng lại, chống nửa người lên nhìn tôi: “Triều Tịch...”.

Tôi mở mắt, nhìn thấy nét mặt đầy đau đớn của anh: “Sao vậy?”.

“Tại sao chúng ta lại là... chị em chứ?”. Dương Kiếm giơ tay khê vuốt ve gương mặt tôi: “Anh không biết nên yêu em như thế nào cho phải. Mỗi lần nhìn thấy em xoay người, đều có cảm giác giày tiếp theo em sẽ biến mất. Triều Tịch, nói cho anh biết. Anh nên làm gì mới có thể giữ chặt lấy em?”.

Tôi kéo tay Dương Kiếm, áp vào tim tôi: “Vậy em trao đổi với anh. Em đem tim mình đưa cho anh, anh cũng lấy tim anh đặt vào cơ thể em. Như vậy, cho dù sau này chúng ta có chia lìa vì nguyên nhân nào đó, hoặc không thể gặp nhau được nữa. Chúng ta cũng sẽ không quên đối phương. Chỉ cần ở gần nhau, là có thể cảm nhận trái tim của mình trong cơ thể đối phương”.

“Triều tịch...”. Dương Kiếm thở dài một tiếng.

Em biết anh đau lòng, nhưng đâu phải em không đau như anh? Mười ngón tay tôi nắm chặt mái tóc mềm mại của Dương Kiếm. Cho nên, Dương Kiếm. Yêu em đi, để em biết được, mình còn sống...

“Rầm” một tiếng, cửa bị đẩy ra. Tôi giật mình xoay người, Dương Kiếm mặt mày sa sầm đứng trước cửa, lạnh lùng nhìn tôi.

“Sao vậy?” Tôi không để ý đến đai an toàn trên váy còn chưa kéo, chạy tới ôm anh: “Không phải anh nói anh và Sa Lực Dã đi đến công ty quảng tính luyện sao? Sao lại về sớm như vậy?”.

Dương Kiếm không lên tiếng. Từ từ giơ tay vuốt ve bờ vai lỏng lẻo của tôi.

“Sao vậy? Kiếm?”. Tôi nghi hoặc nhìn anh. Đầu ngón tay anh dọc theo đường cong mượt mà của tôi đi xuống ngực, rồi bỗng nhiên ôm ngang tôi đi vào phòng.

“Kiếm...”.

Dương Kiêm đặt tôi lên cái bàn tròn trong phòng, dùng sức quét qua, mấy thứ trên bàn rào rào rơi xuống đất. Anh cúi người hôn cắn lên xương quai xanh của tôi, một tay xé váy dài, nâng bắp đùi tôi lên đặt bên hông mình.

Tôi níu lấy tóc Dương Kiêm. Cơ thể cong lên. Anh hôn từ trên xuống, cắn mạnh một cái ở giữa hai đùi tôi.

Đau đớn hòa lẫn với lửa dục thiêu đốt toàn thân tôi. Dương Kiêm cầm chai rượu rót dưới đất lên, dùng sức mở nắp bình, đổ xuống người tôi. Rượu lạnh như băng khiến người tôi run lên. Dương Kiêm vứt chai rượu, cúi thấp người, hôn theo dòng chảy của rượu.

“Kiêm... Cho em...”.

Không chịu nổi xúc cảm điên cuồng từ môi lưỡi của anh, tôi giãy dựa cơ thể mềm mại dưới thân anh.

“Nhìn anh...”. Giọng anh khàn khàn. Tôi nghe lời mở hờ mắt nhìn gương mặt khổ sở của anh: “Nhìn anh cho thật rõ...”.

Dương Kiêm ôm tôi đẩy lên tường, khiến tôi không thể không giơ cao chân kẹp chặt hông anh. Tại sao đầu lại choáng như vậy? Khuôn mặt của anh dần dần như bóng hình dưới nước, lập lờ chao đảo. Buồn ngủ quá... Tôi rên lên một tiếng vì đột nhiên bị chiếm lấy.

Kiêm, đừng mang cái bộ dạng này... Tại sao anh, lại tuyệt vọng như vậy...

44. Q.5 - Chương 4

Tôi mở mắt. Đau đầu quá... Trong lòng hơi lo lắng, Kiêm sao rồi?

Tôi đi ra đại sảnh, Dương Kiêm và Sa Lực Dã đang dọn dẹp đồ đạc với một nhóm đàn ông lực lưỡng khác. Thấy tôi ra, anh ngẩng đầu cười với tôi: “Bảo em ở nhà đợi anh, em lại ngủ quên mất. Con heo nhỏ lưỡi biếng”.

Cảm giác của tôi sai rồi sao? Tôi cắn môi. Dè nén sự nghi hoặc xuống đáy lòng.

“Đi thôi. Hôm nay sẽ đi lận”. Dương Kiêm cầm chiếc túi lớn đã sắp xếp xong, vươn tay về phía tôi: “Nghỉ ngơi khỏe chưa? Mỹ nhân ham ngủ?”.

Tôi tiến lên để anh nắm lấy tay tôi. Nhiệt độ ấm áp từ tay anh an ủi nhịp tim đập hỗn loạn của tôi. Ra đến trước cửa, tôi quay đầu lại, trong đại sảnh không còn gì cả. Mặt đất cũng rất sạch sẽ, trịnh hoan ái trong tuyệt vọng kia, là mơ sao?

Biển xanh nắng gắt. Tôi nhìn đường chân trời ngoài khơi, cách bao nhiêu mới là xa? Gần thế nào mới được xem là cận kề? Tôi lắc lắc đầu, xua tan suy nghĩ không giải thích được trong đầu. Tại sao... lại cảm thấy Kiêm lúc xa lúc gần? Do tôi suy nghĩ nhiều sao?

Tôi căng cứng người, sau đó lại thả lỏng. Đúng vậy, không cần quay đầu lại tôi cũng biết người sau lưng mình là ai. Trên thế giới này, chỉ có một người khi đến gần lại khiến lòng ngực tôi đau xót đến thế.

“Em sao vậy?” Dương Kiêm đưa tay ôm tôi vào ngực mình: “Say tàu à?”.

Tôi lắc đầu một cái, xoay người. Tại sao tôi lại lo lắng như thế? Tôi giơ tay vuốt ve má của Dương Kiêm, bị anh bắt lấy, hôn lên từng đầu ngón tay: “Triều Tịch, cảm ơn em”.

“Hà?”.

“Cảm ơn em hôm qua đã nói em yêu anh”.

Tôi nhìn đau đớn hiện rõ trong đáy mắt Dương Kiêm. Lòng co thắt, nhón chân nhẹ nhàng hôn anh: “Kiêm, em...”.

“Ra là trốn tới đây để thân mật!”. Bên cạnh truyền đến tiếng cười của một đám người. Tôi quay đầu, nhìn thấy Sa Lực Dã đang ranh mãnh nháy mắt với chúng tôi, mấy người đàn ông cao lớn kia thì huyết sáo.

Dương Kiếm cười nhẹ. Cúi đầu hôn lên má tôi: “Ra biển rồi thì phải chơi cho vui. Đừng nghĩ nhiều quá”. Dương Kiếm vừa cười vừa xoa đầu tôi: “Dưới đáy thuyền này có một chỗ lót bằng thủy tinh, có thể nhìn thấy quang cảnh dưới biển. Đi xem nào, không chừng có thể nhìn thấy mỹ nhân ngư đó?”.

“Thấy mới lạ”. Tôi cười, nắm tay Dương Kiếm thật chặt, nén nỗi lo trong lòng xuống.

“Triều Tịch...”. Dương Kiếm khép hờ mắt, con ngươi dần tối đi: “Đừng nắm chặt như thế... anh sẽ nghĩ bậy bạ đó...”.

Mặt tôi lúc đỏ lúc xanh. Giơ tay dấm, bị Dương Kiếm ôm chặt trong tiếng cười của anh.

“Không phải biển cạn mới lặn được sao?”

Tôi ngồi bên cạnh mép thuyền, lo âu nhìn mấy người đàn ông đang nhanh nhẹn mặc đồ lặn, kiểm tra thiết bị lẫn nhau.

“Đây là dụng cụ lặn chuyên nghiệp chúng tôi khó lắm mới mượn được của công ty đào quặng cát Tây Ban Nha. Mấy người này đều là thợ lặn của công ty họ, không sao đâu”. Sa Lực Dã vừa đeo màng chân, vừa nghiêng đầu nói chuyện với tôi. Dương Kiếm mỉm cười ngồi chồm hổm xuống trước mặt tôi: “Không cần lo, anh đã từng được huấn luyện lặn dưới nước”.

Bên cạnh có mấy người đàn ông Tây Ban Nha huyết sáo với chúng tôi: “Cặp đôi này ân ái quá đi!”.

Tôi lo lắng ngẩng đầu nhìn bầu trời, xanh trong, không có mây. Dưới ánh mặt trời, nước biển mang màu xanh thẫm, dịu dàng nhấp nhô như tơ lụa.

“Đàn ông rất thích những hoạt động chứa tính mạo hiểm”. Gina ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai tôi.

“Hải vực ở đây nổi tiếng an toàn, em đừng lo lắng”. Một người Tây Ban Nha cao lớn đứng lên, quay đầu nói với tôi một câu, nhất chân, nhảy phịch xuống biển: “Mọi người mau xuống đây đi!”

Dương Kiếm hôn tôi một cái: “Chờ anh về”. Rồi cũng đứng lên, nhảy theo.

45. Q.5 - Chương 5

Bánh xe chệch khỏi đường ray từ lúc nào? Tôi lấy tay che hai mắt mình. Tự nói với bản thân không được suy nghĩ nữa, nhưng những điều đó vẫn như một đầu tàu hỏa điên cuồng hiện về. Không phải như vậy, tôi nắm chặt vạt áo của mình. Không phải.

“Muốn trốn tránh à?”. Thanh âm lạnh lạnh của Y Đằng Triết lại vang bên tai tôi, anh ta tiến tới ôm lấy tôi: “Có phải đang cảm thấy tội lỗi không? Em yêu nó sao? Ngay cả người mình yêu là ai em cũng không biết!”.

“Đủ rồi... đừng nói nữa”. Tôi che chặt lỗ tai. Đêm khuya, không khí lạnh lẽo như gió lốc tạt vào lồng ngực tôi, đau đến mức không thể hô hấp.

“Triều Tịch”. Y Đằng Triết trầm trầm gọi tôi, tựa như ma chú: “Anh tin tưởng, người em yêu là anh...”.

“Tôi nói đủ rồi!”. Tôi đẩy Y Đằng Triết ra, run rẩy nhìn anh ta. Vẻ mặt của anh ta trong bóng tối dần lạnh lùng hơn. Một chút dịu dàng vừa nảy biến mất không còn tăm tích. Tôi lại bị anh ta đẩy vào bóng tối, không thấy được điều gì trên mặt anh ta nữa.

Y Đằng Triết đi tới bên cửa, hơi mở ra. Ánh đèn ngoài hành lang ập vào: “Anh muốn lấy lại thứ thuộc về anh. Anh tuyệt không buông tay, Triều Tịch à”.

Cửa đóng lại. Trong phòng lần nữa rơi vào vô tận hắc ám. Tôi run rẩy che mắt. Tại sao... tại sao lại không nhận ra? Bả vai kia, bờ môi kia, nhiệt độ và cả xúc cảm da thịt. Tại sao tôi lại không nhận ra chứ? Nước mắt từng giọt từng giọt chảy qua kẽ tay, rơi xuống sàn.

Tôi là một người phụ nữ như thế nào? Tôi vô lực nằm im trên sàn nhà lạnh như băng. Ai có thể nói cho tôi biết, tôi phải làm gì...

“Triều Tịch... Em sao vậy?”

Dương Kiếm đẩy cửa ra, nhìn thấy tôi như một cái xác rỗng nằm im trên sàn.

“Triều Tịch...”

Tôi chuyển động con người, nhìn anh đang sốt ruột. Có lẽ giữa chúng ta, người hạnh phúc nhất chính là anh. Cái gì cũng không biết, điều gì cũng không nhớ.

Anh là ai? Là người tôi yêu đó sao?

Ý nghĩ đó làm tôi nản lòng. Tôi hất tay Dương Kiếm ra: “Đi ra ngoài”.

“Em sao vậy?!” Dương Kiếm nắm chặt vai tôi, ngón tay cơ hồ muốn đâm vào trong thịt. Tôi chỉ thấy tâm mình chết lặng, sau đó thân thể cũng chết lặng, không còn cảm thấy đau đớn gì nữa.

“Tôi không muốn nhìn thấy anh”.

Dương Kiếm hôn mạnh lên môi tôi, dường như muốn tôi tỉnh táo lại. Tôi nhắm mắt, cảm thấy bờ môi ấm áp của anh trần trọc trên môi mình. Có sự hốt hoảng, có sự sợ hãi. Đây là nụ hôn của anh sao? Dương Kiếm? Đây là nụ hôn trong trí nhớ của em sao? Tại sao, em cảm thấy mình không thể phán đoán được nữa, tại sao không cách nào ghép nó cùng với mớ trí nhớ hỗn độn của mình? Những thứ đã từng động lòng, khoái cảm không ức chế được, tất cả sự riêng tư thân mật giữa chúng ta, chẳng lẽ, thật sự đã bị chia sẻ với một người đàn ông khác?

Nỗi đau đớn khổ sở lan tràn khắp cơ thể. Tôi dùng hết sức đẩy Dương Kiếm ra: “Đừng... đủ rồi...”.

Dương Kiếm nhìn tôi chăm chú. Đột nhiên buông tôi ra, đứng lên đi ra ngoài.

Không nghĩ gì nữa. Trí nhớ như thủy triều xông lên cắt xẻ lòng tôi. Cuộc sống trên hải đảo, ai là ai? Người nào là người nào? Ai đã lừa gạt ai, người nào có thể tin tưởng? Người tôi yêu... rốt cuộc là ai...

Tôi không muốn nghe, không muốn nghĩ. Tuy đầu óc hỗn loạn, cơ thể nóng bừng, như thần trí lại tỉnh táo đến đáng sợ. Sức phán đoán của tôi không còn dùng được nữa.

Các vị thần à, đây chính là... sự trừng phạt mà các ngài dành cho tôi sao?

46. Q.5 - Chương 6

“Anh đã làm gì cô ấy?”

“Tôi nào có khả năng làm cô ấy trở nên như vậy?”. Y Đằng Triết cười lạnh, quay đầu nhìn tôi. Tôi cụp mi. Không nghe, không muốn nghe.

“Triều Tịch, rốt cuộc em sao rồi?”. Mộc Sâm khoác áo ngủ, nửa quỳ nắm lấy tay tôi.

“Tôi nhìn thấy cô đi ra từ phòng cô ấy. Đừng nói cái gì cô cũng không biết!”. Dương Kiếm nắm chặt quả đấm, đè nén lửa giận.

“Chỉ vì dáng vẻ âm dương quái khí này của cô ta mà nửa đêm canh ba anh không cho ai ngủ hết à?”. Về mặt Mộc Tâm lạnh lùng, đứng ở cửa cầu thang.

(Âm dương quái khí: Nghĩa đen là khí lạ trong trời đất. Nghĩa bóng ở đây là đáng vẻ kỳ lạ, mơ hồ, không bình thường).

“Cậu muốn biết cái gì? Kiếm?”. Y Đằng Triết nhếch miệng: “Cậu muốn tôi nói cho cậu biết ‘cận kề’ những gì tôi và cô ấy đã làm trong phòng này...”.

Quả đấm của Dương Kiếm không chút khách khí quất tới, Y Đằng Triết bị đánh một quyền lên mặt, lùi về sau mấy bước rồi ngã ngồi lên ghế sofa.

“Các người đủ rồi đó”. Mộc Sâm đứng lên, vẫn đặt một tay lên vai tôi để trấn an.

“Sao? Sợ hai anh em chúng tôi trở mặt thành thù?”. Y Đằng Triết lau vết máu trên môi: “Vậy cậu cứ yên tâm đi. Bởi vì hai anh em chúng tôi đã sớm là kẻ thù rồi”.

Dương Kiếm và Y Đằng Triết lạnh lùng nhìn nhau. Không biết là ai động thủ trước, hai bóng dáng bắt đầu quần lấy nhau. Mộc Sâm thét lên tránh qua một bên. Mặt Mộc Sâm tái nhợt, nhanh chóng kéo tôi ra. Hai người kia dường như muốn đẩy đối phương vào chỗ chết. Trong mắt của họ không còn mọi người xung quanh nữa, chỉ có phần hận, nhìn chăm chăm vào đối thủ. Y Đằng Triết tựa như rắn tránh thoát thế công của Dương Kiếm, vòng ra sau anh, đưa tay ghim chặt cổ anh, khoe miệng nở nụ cười quỷ dị: “Tôi đã nói với cậu rồi, Y Đằng Kiếm. Thứ thuộc về tôi, tôi sẽ tự tay lấy lại”.

“Triều Tịch... là của tôi”.

Câu trả lời của Dương Kiếm làm Y Đằng Triết thay đổi sắc mặt. Dương Kiếm trở tay vật Y Đằng Triết qua vai, làm anh ta ngã trên đất, sau đó quỳ xuống đánh lên ngực anh ta, tiếng “rắc” nhẹ nhàng vang lên.

“Cậu thật sự muốn giết anh ta sao?”. Mộc Sâm xông tới kéo Dương Kiếm ra, quay đầu hô to với Mộc Tâm: “Còn đứng đó làm gì, mau gọi xe cứu thương! Xương sườn của anh ta gãy...”.

“Không phải tôi muốn giết anh ta, mà là anh ta muốn giết tôi”. Dương Kiếm thở hổn hển, từ từ đi tới bên cạnh tôi, run rẩy ôm lấy tôi: “Triều Tịch...”.

Tại sao cái ôm này lại quen thuộc như vậy? Nhịp đập này lại làm tôi an tâm đến thế? Tôi giương mắt lên. Trong mắt Dương Kiếm không còn vẻ mê mang nữa, không còn vẻ muốn tiếp cận nữa, nhưng lại không che giấu được cảm giác xa lạ. Ánh mắt kia quen thuộc như vậy. Tựa như đã nhìn mấy trăm năm, sự đau đớn không xóa đi được, sự tuyệt vọng bao trùm cả khuôn mặt.

Dương Kiếm hôn lên khoe miệng tôi. Ôm ngang tôi từng bước đi ra ngoài.

“Các người muốn đi đâu?”. Mộc Tâm vút điện thoại chạy tới ngăn cản. Dương Kiếm liếc mắt nhìn Y Đằng Triết đang tái nhợt dưới sàn nhà: “Chỉ cần không phải chỗ này, đâu cũng được cả”.

“Y Đằng Kiếm, đừng tự lừa mình. Người cô ấy yêu căn bản không phải cậu...”.

Âm thanh dứt quãng của Y Đằng Triết truyền đến từ phía sau. Tôi che tai, không muốn nghe, không muốn nghe...

47. Q.5 - Chương 7

Chúng tôi xuống núi như thế nào? Tôi không rõ nữa. Chỉ biết hai bên đường núi là lá thông bạt ngàn vô tận, ùn ùn vượt lên trên, dường như muốn nghiền nát tôi. Chúng tôi làm sao đi đến căn phòng này? Tôi cũng không nhớ. Chỉ biết Dương Kiếm vẫn ôm chặt tôi, áo len trên người anh cọ lên mặt tôi, hơi ngựa ngửa.

Không thể nhìn rõ sắc trời vì ngoài cửa sổ đầy những đám sương màu xanh lam. Cả thành phố im lặng như tờ. Thỉnh thoảng có một chiếc xe vội vã chạy qua, làm những chiếc lá khô vàng úa bay nhẹ nhẹ, sau đó lại không một tiếng động trở về vòng tay của mặt đất.

“Triều Tịch”. Dương Kiếm quỳ gối trước mặt tôi, nắm hai tay tôi thật chặt. Lòng bàn tay anh hơi ướt, tay tôi thì lạnh lẽo. Trên người tôi vẫn đang mặc chiếc áo choàng màu trắng lúc ra khỏi phòng tắm, đôi chân loáng thoáng lộ ra ngoài. Tựa như một con thú nhỏ bị dọa sợ, tôi rụt người lại khi bị Dương Kiếm vô tình chạm phải.

“Xin lỗi”. Dương Kiếm nâng mặt tôi hôn lên, tôi xoay đầu sang chỗ khác.

Dương Kiếm thất vọng chôn mặt giữa hai đùi của tôi, hai tay ôm chặt lấy tôi cứ như chỉ cần làm thế sẽ có thể níu kéo được thứ gì đó đang lặng lẽ vỡ tan thành cát.

“Bắt đầu từ chỗ nào?”.

Tôi nghe thấy giọng nói của mình. Lạnh lẽo, không có chút tình cảm nào. Lòng tôi vẫn tê dại, không có năng lực suy nghĩ, không có cách nào phán đoán.

“Anh lấy một ít thức ăn và nước uống thừa lại của em cho Andrick kiểm tra”.

Dương Kiếm ôm tôi ngồi xuống sàn. Cầm anh cọ lên đầu tôi, giống như đang kể một chuyện rất xa xôi rồi.

Tôi không muốn nghe. Đây chính là sự thật. Tôi không muốn biết. Tôi gian nan giữ cho đầu óc mình tỉnh táo. Sự thật luôn tàn khốc.

“Kết quả xét nghiệm là trong nước bị bỏ thuốc”. Dương Kiếm vuốt ve bờ vai tôi: “Anh không biết... anh ta đến đây khi nào, xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta đã bao lâu. Rõ ràng em có gì đó không ổn, thường xuyên nói câu trước không khớp với câu sau”. Dương Kiếm thở dài một tiếng, hôn lên tóc tôi.

“Đó là chuyện của hè năm trước. Anh ta mới từ Mỹ về, lúc đó anh không biết em ở đâu... cưới Mộc Tâm, cả ngày nằm ở nhà uống rượu. Anh ta đã đánh anh một trận”. Dương Kiếm cười, lại im lặng một lúc: “Hai người bọn anh đều đổ máu, sau đó cùng nhau nằm trên sàn nhà mà uống rượu. Anh ta nói mình đã gặp một người phụ nữ rất thú vị ở Paris. Là một người mẫu trang điểm rất mỹ lệ và xinh đẹp. Ân ái với anh ta trong tiệc rượu, sáng sớm lại mất tích không nói một lời. Anh ta lớn đến vậy, cho tới giờ chỉ có anh ta là người bỏ đi, không ngờ cũng có ngày bị một người phụ nữ trên choker”.

Dương Kiếm khổ sở mím môi: “Lúc ấy... anh cười rất vui vẻ. Anh hiểu rõ anh ta như hiểu rõ bản thân vậy”. Dương Kiếm thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời: “Từ nhỏ hai anh em anh đã thích giả trang thành đối phương, thay nhau làm ít chuyện. Nhỏ thì có mấy cuộc thi, lớn thì đi đàm phán. Cho nên anh hiểu rất rõ, anh ta thật sự muốn người phụ nữ kia. Thế nhưng khi anh ta chỉ vào người phụ nữ trên tấm poster cho anh xem, anh không cười nổi nữa”. Dương Kiếm ôm đầu tôi, hô hấp có phần rối loạn: “Người anh tìm bấy lâu nay, đến mức sắp điên luôn rồi. Thế mà em lại đứng đó, trên tờ poster đó bình thản cười với anh, người đàn ông bên cạnh anh lại nói... em ân ái với anh ta...”.

Dương Kiếm càng dùng sức siết chặt tôi hơn: “Anh chỉ muốn hủy hoại em. Anh hận em thay đổi thất thường. Anh lấy trộm tất cả giấy tờ của anh ta, vô cùng dễ dàng lấy danh nghĩa của anh ta đến Paris”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Dương Kiếm. Anh rất bình tĩnh kể lại những chuyện tôi không ngờ tới này. Lý trí của tôi dần trở lại, lẳng lặng nghe anh kể.

“Nhưng khi nhìn thấy em, anh lại không khống chế được bản thân”. Dương Kiếm cười khổ: “Khi em nói cho anh biết em và anh ta ân ái là do em nhận nhầm anh ta thành anh, bị thương của anh lập tức biến mất. Anh quyết định phải kết hôn với em, lấy thân phận của anh ta mà sống. Dẫn em đi thật xa, trốn khỏi thực tế khắc nghiệt này”.

Trời đã sáng, thành phố tựa như đã thức dậy, từ từ trở nên ồn ào. Một đàn chim bồ câu bay qua trời xanh ngoài cửa sổ. Cái lạnh và khô ráo của sáng sớm mùa thu.

“Anh ta và Mộc Sâm đuổi theo tới hội trường tổ chức hôn lễ”. Tôi nghe những câu chuyện cũ của mình, đầu tựa lên ngực Dương Kiếm. Tôi còn nhớ, nhớ rõ ánh mắt lo lắng sau lớp cửa kính xe, nhìn chăm chăm vào tôi: “Lúc chúng ta ở sân bay, anh ta đã gọi cho anh. Nói cho anh biết, bất kể chúng ta có trốn đến đâu, anh ta cũng sẽ tìm được chúng ta, lấy lại thứ thuộc về anh ta”.

48. Q.5 - Chương 8

“Anh xem báo cáo nhập cảnh lái xe vào sân bay của mình”. Dương Kiếm thở dài một hơi: “Phát hiện thấy ‘anh’ đã nhập cảnh. Anh chắc chắn rằng anh ta đã đến đây, thâm nhập vào cuộc sống của chúng ta. Vì thế trong nhà mới có nhiều chuyện mà anh không biết như vậy. Có lúc em không giải thích được vấn đề, có thêm những ký ức xa lạ mà anh không nhớ rằng em có chúng”.

Tim tôi như rút đầy chì, ngày một nặng hơn. Nếu thế, là thật...

“Xin lỗi, Triều Tịch, do anh không bảo vệ em tốt”. Dương Kiếm ôm chặt lấy tôi, giọng nói khô khốc đầy đau đớn: “Xin lỗi...”.

Tôi vô lực giơ tay định đẩy Dương Kiếm ra. Nhận thấy sự kháng cự của tôi anh càng siết chặt hơn: “Đừng thế này nữa, Triều Tịch. Em phải vứt bỏ anh bao nhiêu lần em mới cam tâm hả”.

Về mặt tôi vô cảm nhìn Dương Kiếm. Nước mắt tựa như có ý thức của chính nó, điên cuồng tràn mi. Dương Kiếm càng run rẩy hơn.

Giọng nói lạnh lùng của Y Đằng Triết lại vang lên bên tai tôi: “Lột bỏ lớp mặt nạ ra, sự thật đầy máu tươi sẽ bại lộ. Em muốn biết sự thật sao? Triều Tịch?”.

Tôi đẩy Dương Kiếm ra, lao đảo chạy vào phòng tắm, dùng tay mở vòi nước. Nước lạnh như băng trút lên da thịt của tôi, khiến tôi cảm thấy mình dần không còn cảm giác đau đớn nữa. Tôi không muốn, không muốn hơi thở của người đàn ông xa lạ kia. Tôi nhắm mắt lại. Hô hấp của Y Đằng Triết như ngay bên tai, ngón tay của anh ta, khoái cảm của da thịt, tôi không muốn anh ta để lại dấu vết trên cơ thể mình. Tôi cắn răng chà xát khắp cơ thể mình, Dương Kiếm ôm chặt lấy tôi từ phía sau, cơ thể anh cũng nhanh chóng ướt đầm.

Lạnh. Nước lạnh gội lên da thịt khiến nó trở nên tím bầm. Cơ thể đã hơi đông cứng. Dương Kiếm xoay người tôi qua, từ từ hôn lên môi tôi.

Trên môi anh có vị mặn nhàn nhạt. Là nước xối lên sao? Hay là nước mắt của anh? Tôi không rõ. Tôi lạnh đến phát run, trong đầu mơ mơ màng màng. Dương Kiếm mở nước nóng, cởi quần áo của tôi và bản thân, ôm tôi vào trong bồn tắm.

Tôi dựa vào lồng ngực trần của anh. Một tay Dương Kiếm ôm chặt tôi, một tay vuốt ve bên hông của tôi. Đầu ngón tay anh chạm vào viên tròn trên ngực tôi, dọc xuống, mang theo hơi nóng khác thường.

“Sao em lại không phân biệt được chứ...”. Dương Kiếm thở dài: “Bé ngốc, sao em có thể hoài nghi, người em yêu không phải là anh được”.

“Đôi mắt này, lần đầu tiên chạm phải đã để anh thấy được sự đau khổ trong nó, khiến anh bất tri bất giác bước theo chân em. Đôi môi mỏng này”, Dương Kiếm thở dài: “Giống như thuốc độc, dụ dỗ anh...”.

Mỗi lần nói đến một chỗ, Dương Kiếm đều ầm ập hôn lên đấy. Anh cẩn thận hôn quanh ngực tôi, nâng cánh tay tôi lên, yêu thương nhìn vết thương đáng sợ kia: “Triều Tịch, đừng tự nghi ngờ bản thân. Trong phút chốc em quyết định đuổi theo anh, trong lòng em đã nghĩ gì?”.

Trong lòng tôi đã nghĩ gì?

Tôi nhớ lại căn phòng tắm đầy sương mù. Cũng cùng là ầm ập nhưng tôi lại không cảm thấy được. Tôi nghiêng người dựa vào bồn tắm, nước mắt lặng lẽ rơi xuống nước. Tôi nhìn bóng dáng của mình, lần đầu tiên phát hiện thì ra tôi và Dương Kiếm giống nhau đến vậy. Ánh mắt của anh chính là ánh mắt của tôi. Con người đen nhánh như nhau, đôi môi mỏng như nhau. Hình dáng của anh xuất hiện trong đầu tôi, vô cùng rõ ràng. Loại bỏ hết mọi suy nghĩ vẩn vơ, chỉ còn lại anh.

Tôi ngẩng đầu lên. Người trong lòng và trước mắt dung hợp lại với nhau. Tôi ôm chặt lấy anh, òa khóc.

Dương Kiếm giống như đang đỡ một đứa trẻ, ôm tôi, vỗ nhẹ lên lưng tôi. Không biết tôi đã khóc bao lâu, chỉ nhớ rằng mình đã khóc đến lả người, ngoan ngoãn ngủ trong lòng anh.

49. Q.5 - Chương 9

Ý thức còn chưa kịp tỉnh táo đã cảm thấy môi mình bị triền miên quán lấy. Hai chân hơi bị tách ra, tiếp nhận thứ nóng rực xâm nhập vào. Tôi rên rỉ mở đôi mắt mờ mịt của mình, chạm phải một ánh mắt đen thẳm. Dương Kiếm ôm chặt lấy tôi, dùng sức yêu tôi.

Tôi nghe thấy nhịp tim nặng nề và hô hấp rối loạn của anh. Bắp thịt anh căng cứng, mồ hôi từng giọt từng giọt lăn trên da, chảy xuống chỗ giao thoa của chúng tôi, rồi lại bốc hơi biến mất. Cơ thể tôi tựa như một bảo tàng bị anh khám phá, những khoái cảm vụn vụn từ tứ chi bách hải tràn đến, lập tức biến thành sự điên cuồng mãnh liệt.

(Tứ chi bách hải: Toàn bộ cơ thể).

Tôi bầu vào cơ thể của Dương Kiếm, mở to hai mắt nhìn anh yêu mình. Đường như không chịu được ánh mắt của tôi, anh cúi đầu hôn lên mí mắt tôi. Cơ thể dịch chuyển, một thứ nóng rực bắn vào chỗ sâu trong cơ thể của tôi.

Yên lặng. Anh không muốn rời khỏi cơ thể tôi. Hơi thở phách nam vây chặt lấy tôi. Tôi dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua tay anh, cảm nhận năng lượng trong cơ thể trước mặt mình.

“Anh nhớ lại khi nào?”. Tôi nhớ đến một chuyện.

“Trong đầu anh có một ít máu bầm. Tan rồi thì nhớ lại”. Giọng Dương Kiếm nhàn nhạt, không hề ngắt đầu: “Lúc anh ta siết cổ anh, dường như máu trong cơ thể đều đổ ập lên đầu, ‘ầm’ một tiếng, tất cả trí nhớ đều trở về”.

“Máu bầm?”. Tôi nghịch tóc Dương Kiếm, “Không phải anh chỉ mắc kẹt dưới nước sao? Sao lại có máu bầm...”. Giọng tôi ngày một thấp xuống.

Dương Kiếm chống tay nhìn tôi, ánh mắt đau thương: “Triều Tịch, nếu có thể, anh sẽ đem sự thật giấu em cả đời”.

Che giấu sự thật ư? Không có sự thật thì sẽ không đau đớn sao? Tôi khẽ thở dài, thả lỏng cơ thể, im lặng nằm ngửa.

Tôi nhớ lại cuộc hoan ái đầy tuyệt vọng vào sáng hôm xảy ra chuyện, âm thanh thống khổ mơ hồ của Y Đằng Triết: “Nhìn anh, nhìn cho thật rõ...”. Tôi giơ tay che mắt, không muốn nhìn thấy trần nhà trắng bệch kia.

Tôi mất ý thức như thế nào? Lúc tỉnh lại đã thấy Dương Kiếm và đám người Tây Ban Nha kia chuẩn bị trang bị.

“Anh ta thật sự muốn anh chết”. Dương Kiếm cười khổ: “Anh ta lên kế hoạch đã lâu. Anh còn chưa kịp đi tìm anh ta, anh ta đã đuổi theo đến nơi. Nếu như không phải anh cảm thấy khác thường, đột ngột xoay người, có lẽ bây giờ...”.

Tôi che bờ môi trắng bệch của anh, không để anh lên tiếng nữa. Dương Kiếm bắt lấy tay tôi: “Lúc ấy anh đã nghĩ sẽ không còn gặp em được nữa”. Dương Kiếm kéo tay tôi áp lên mặt anh: “Anh thấy mặt trời trên cao giống như cái bóng trên mặt nước, chập chờn vỡ tan, xung quanh chỉ có một màu xanh thẳm”. Dương Kiếm khép hờ mắt nhìn tôi: “Khi đó, anh đã nghĩ, nếu có thể thì để anh ta sống thay anh, yêu em cho thật tốt cũng được. Nhất định không được để em biết được sự thật”.

Tôi mím môi, nói không ra lời.

“Xin lỗi em, Triều Tịch. Đã để em chịu thương tổn rồi”. Dương Kiềm cuối đầu hôn tôi: “Có lẽ do cả anh và anh ta đều quá ích kỷ, chỉ muốn độc chiếm thứ mình muốn. Không cam lòng... cho nên anh ta mới hận anh đến vậy”.

Tôi lắc đầu, nén nước mắt xuống, ôm Dương Kiềm thật chặt.

“Đừng rời khỏi anh nữa, Triều Tịch”. Dương Kiềm vuốt mặt tôi, trán kề trán, nhìn thật sâu vào mắt tôi, nghiêm túc nói: “Nếu lần này em lại đi, anh sẽ thật sự điên mất...”.

50. Q.5 - Chương 10

“Chờ anh một chút”. Dương Kiềm trấn an vỗ vỗ tay tôi.

Đám đông ào ào như nước, trên người tôi mặc chiếc váy trắng Dương Kiềm mới mua cho tôi. Mái tóc tùy ý xõa phía sau như rong biển, tôi nhìn bóng dáng mình trên chiếc tủ kính. Mảnh khảnh, yếu ớt. Tựa như lúc nào cũng có thể biến mất trong gió.

“Vì thế anh mới phải nắm em thật chặt trong tay”. Một người đàn ông như ma quỷ xuất hiện sát lưng tôi, tay phải anh ta bó bột, tay trái ghì hông tôi thật chặt, nhẹ nhàng nói bên tai tôi. Tóc gáy cả người tôi dựng ngược lên, sợ hãi cực độ.

“Y Đằng Triết?”.

Tôi kinh hoàng nhìn quanh đại sảnh đầy người hỗn loạn. Cơ thể bị Y Đằng Triết kéo đi: “Thấy anh giật mình lắm sao? Nó cũng giật mình như em vậy”. Y Đằng Triết cười lạnh: “Có lẽ nó hy vọng xương sườn của anh bị gãy lăm, như thế nó có thể vô tư mang em đi. Đáng tiếc lúc đó anh đã giữ tay che, chỗ gãy là cánh tay”.

“Kiềm đâu?”. Tôi liều mạng giãy giụa.

“Muốn thấy à?”. Y Đằng Triết nghe vậy dừng bước: “Vậy thì đi xem cho rõ nhé”.

Xe cảnh sát từng chiếc từng chiếc gầm inh ỏi, trong sảnh rối loạn thành một cuộn tơ. Dương Kiềm bị áp tải mang ra ngoài, đẩy vào một chiếc trong đó. Anh nhìn xung quanh tìm tôi, vẻ mặt nôn nóng. Nhưng tôi lại bị Y Đằng Triết che miệng, không thể lên tiếng gọi được.

“Đây là lần cuối hai người được gặp nhau, nhìn cho thật kỹ đi”. Y Đằng Triết lạnh lùng nói bên tai tôi, đột nhiên dùng sức xoay đầu tôi qua, cắn mạnh lên môi tôi. Ánh mắt lạnh lẽo của anh ta đâm sâu vào linh hồn tôi: “Từ nay về sau, trong mắt em, chỉ có thể có một mình anh...”.

Lạnh. Tôi cuộn người nằm trên sàn nhà. Lò sưởi trong phòng cháy đỏ hừng hực, không khí dường như cũng vận vẹo theo tia lửa. Nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh.

Tôi quần xắn thật dày. Ngoài xắn bông không còn gì cả. Y Đằng Triết vì phòng tôi chạy trốn đã lột sạch quần áo của tôi. Tôi ngất xỉu lúc bị anh ta xé rách quần áo.

Tay chân cứng ngắc. Bây giờ là mấy giờ? Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Một màu đen hắc ám. Tại sao ý thức lại mơ màng như thế? Một chút hơi sức cũng không có?

Một đôi tay vươn tới, ôm tôi thả lên giường. Bên tai vang tiếng thở dài như có như không. Nhiệt độ này, bả vai này, có phải là... Dương Kiềm không?

Tôi muốn chạm vào anh, nhưng chỉ vô lực co tay thành quả đấm. Đôi môi khô khốc. Tôi gấp muốn điên luôn rồi, muốn hô thật to nhưng lại chỉ phát ra được một chữ run run trong không khí: “Kiềm...”. Vừa mơ hồ vừa đứt quãng.

“Ừ”. Một giọng nói trầm thấp vang lên, lồng ngực ai đó chấn động. Bàn tay của anh dán vào da tôi. Cảnh tượng trong phòng phản chiếu rõ ràng qua ánh lửa. Anh cúi đầu giữa hai chân tôi, đôi môi nóng rực quyen

luyện không chịu rời. Cơ thể tôi bị thiêu nóng rực, một chút dưỡng khí cũng không còn. Khát vọng điên cuồng đầy đọa tôi.

“Kiếm...”. truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

Cảm thấy nụ hôn của anh chuyển đến bên vai, tôi mơ hồ ôm lấy cổ anh, mở hờ mắt.

Ánh lửa thấp thoáng, lông mi dài rậm, đôi mắt hẹp dài, chiếc mũi kiên nghị, đôi môi vô cùng mỏng. Mồ hôi chảy trên làn da màu đồng, phản chiếu lại ánh lửa.

“Em yêu anh không? Triều Tịch?”.

Âm thanh của anh như xa như gần. Dường như rất xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc. Ngón tay của anh dịu dàng vuốt ve cơ thể tôi.

“Em yêu anh không? Triều Tịch?”. Bên tai có tiếng sóng vỗ vào bờ. Bầu trời sáng ngời, hải âu kêu to trên trời. Linh hồn hình như cũng bị mê hoặc, tôi trầm mê trong đôi con ngươi đen nhánh. Từ trên người anh tỏa ra một sức hút khổng lồ, là cảm giác hợp làm một, có mùi hương của anh, có mùi hương của tôi.

Người trong lòng của tôi.

“Tôi... không yêu anh”. Tôi mờ mịt quay đầu đi. Người trong lòng tôi không phải là anh. Tôi nhắm mắt lại, lòng quặn đau, lại nhẹ nhõm khác thường.

Anh ta khựng người, điên cuồng bóp cổ tôi: “Tại sao? Tại sao...”.

Ý thức lại dần biến mất. Tôi nhìn thấy ánh mắt thê lương của anh ta. Có lẽ cứ thế mà chết đi... cũng là một loại giải thoát.

51. Q.6 - Chương 1

“Anh thật sự muốn hại chết cậu ta sao? Cậu ta là em trai ruột của anh!”.

Mộc Sâm túm chặt Mộc Tâm đang mất khống chế, âm trầm nhìn Y Đằng Triết không chút biểu cảm đàng kia. Anh ta dùng một chiếc thảm lớn quấn lấy tôi, ôm tôi trước ngực như một đứa bé.

“Đừng đánh thức cô ấy”. Giọng của Y Đằng Triết lạnh như băng. Ánh mặt trời mùa thu vô cùng ấm áp lặng lẽ rơi lên người tôi.

“Triều Tịch... sao vậy?”. Giọng Mộc Sâm thoáng ngập ngừng.

“Cô ấy mệt”. Y Đằng Triết cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán tôi: “Cậu xem, cô ấy ngủ ngoan chưa kia”.

Mắt không thể mở. Miệng không thể nói. Cơ thể không thể cử động. Đáng sợ là ý thức lại vô cùng tỉnh táo, tôi chỉ có thể mặc cho Y Đằng Triết ôm mình vào ngực.

“Giả dạng tôi, dụ dỗ chị dâu của mình. Những tội danh này không hề là vu khống, đây là sự thật”. Ngón tay Y Đằng Triết lướt qua mặt tôi.

“Có phải anh điên rồi không!? Con đàn bà kia là em gái ruột của anh!”. Mộc Tâm mất khống chế hét to: “Con đàn bà xấu xa đó, làm liên lụy mọi người, tại sao anh...”.

“Mộc Tâm!”. Mộc Sâm ôm lấy Mộc Tâm: “Được rồi, chúng ta đi thôi”.

“Anh trai! Em không đi, em...”.

Tiếng ồn ào dần biến mất. Trong phòng chỉ còn tiếng hô hấp và nhịp tim của Y Đằng Triết.

“Có phải rất khổ sở không?”.

Y Đằng Triết lẳng lặng hỏi tôi, một bàn tay lạnh lẽo dò vào trong thảm, vuốt ve da thịt tôi.

“Không nói được, không cử động được nhưng mọi cảm giác vẫn bình thường”. Y Đằng Triết cúi đầu bên tai tôi, hơi thở ấm áp phả lên cổ tôi làm tôi khó chịu: “Thống khổ lắm đúng không? Rõ ràng rất ghét người đàn ông này như cơ thể lại có cảm giác...”.

Bàn tay anh ta trượt đến giữa hai chân tôi. Khẽ vân vê. Giống như đang vuốt ve thứ trần bảo nhất của mình, đầu ngón tay anh ta dò xét, chậm rãi tiến vào, cảm nhận bắp thịt tôi co rút.

“Em xem, Triều Tịch”. Giọng của anh ta hết sức dịu dàng, ngón tay mang ái dịch bôi lên đùi tôi: “Những thứ ướt át này, là cái gì?”.

Tôi không muốn. Tôi chống lại phản ứng sinh lý. Tôi sợ. Hơi thở của anh ta dần dần xoi tái lấy tôi, như muốn xóa bỏ mọi ấn ký của Dương Kiếm trên cơ thể tôi. Vô cùng bi ai. Nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

“Đừng khóc”. Y Đằng Trên hôn lên nước mắt tôi, thả tôi lên ghế sofa: “Sao em có thể không yêu anh được? Tình cảm của em chỉ là đặt sai nơi mà thôi”.

Tôi nghe thấy hô hấp của anh ta ngày càng rối loạn. Cơ thể anh ta từng tắc một, chậm chậm nhưng cứng rắn đoạt lấy tôi. Cơ thể cảm nhận mọi thứ rõ ràng đến đáng sợ.

“Khi một người không thể nhìn, không thể nghe và không thể nói, những cảm giác khác sẽ được phát huy triệt để. Đặc biệt là dưới tác dụng của thuốc”. Y Đằng Triết ngậm vành tai tôi: “Anh muốn em nhớ anh cho thật kỹ, khảm anh vào trong tính mạng của em”.

Mỗi lần anh ta tiến công giống như một lần chấn vỡ linh hồn tôi. Tham lam, khát vọng, khoái cảm. Từ chỗ kết hợp tán ra toàn cơ thể, gào thét đòi điên cuồng hơn nữa. Cơ thể phản lại tâm trí. Tôi đã bị thương đến vô cảm.

“Triều Tịch, Triều Tịch...”.

Bàn tay to của anh ta ôm chặt eo tôi, chặt đến nỗi khiến tôi có cảm giác mình sẽ bị anh ta bóp chết. Trong kích tình chứa đựng sự tuyệt vọng khôn cùng. Sự tuyệt vọng này của anh ta? Hay là tôi đang tuyệt vọng? Khoái cảm không thể áp chế khiến toàn thân tôi ửng hồng. Tay anh ta giày xéo điểm hồng trên ngực tôi, khiến chúng nó nở rộ trong không khí lạnh lẽo như một đóa hoa diễm lệ. Tôi nghe thấy tiếng thở dài thật thấp của anh ta và âm thanh môi lưỡi quynh luyện.

Tôi không muốn nhớ quá trình giày vò này, cơ thể thì không cử động được. Tại sao không thể ngắt đi? Tại sao thời gian cứ chậm rãi trôi qua từng giây một? Tại sao hơi thở của anh ta hoàn toàn vây lấy tôi, thẩm thấu vào cơ thể tôi? đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyen . o r g

Giống như một cuộc hành hạ không hồi kết. Thứ cứng rắn của anh ta không hề gián đoạn va chạm vào tôi, cơ thể tôi lạnh lẽo tiếp nhận anh ta trong sự ma sát của da thịt. Từng luồng khoái cảm theo máu tràn vào tim, ý thức của tôi bắt đầu mơ hồ.

Lúc kích tình đến cực điểm, Y Đằng Triết cắn mạnh lên ngực tôi: “Triều Tịch, em là của anh...”.

52. Q.6 - Chương 2

Lòng bàn tay bị nhét vào một vật gì đó lạnh như băng, tròn trịa, có cảm giác hơi lồi lõm. Y Đằng Triết cười nhạt ôm lấy tôi: “Nhớ không? Em đã cho anh thứ này. Em đã vẽ Adam và Eve trần trụi lên đây, nói đây là vườn địa đàng của chúng ta”.

Vườn địa đàng. Tôi không thể co tay lại, tảng đá từ từ lặn khỏi tay tôi. Eve dụ dỗ Adam ăn trộm trái cấm, bị đẩy xuống trần thế. Chỗ nào mới là vườn địa đàng chân chính chứ?

“Biết anh yêu em từ lúc nào không?”. Y Đằng Triết nhặt tảng đá lên, lần nữa đặt vào tay tôi. Bàn tay anh ta bao lấy tay tôi, từ từ nắm lại: “Anh lấy hộ chiếu của nó, bay đến đảo Canary”. Anh ta dừng lại một lát, nhẹ nhàng cười: “Nửa năm trên đảo quả thật chính là đoạn thời gian hạnh phúc nhất đời anh”.

Y Đằng Triết cúi đầu cạo lên tóc tôi: “Trong hôn lễ, nhìn thấy em và nó chạy trốn anh đã phần nộ đến cực điểm. Vốn định lên đảo tính sổ với nó, anh lại thấy em ở một căn nhà trên lưng chừng núi”. Giọng nói Y Đằng Triết trở nên êm ái hơn: “Khi đó đã gần tối. Anh nhìn thấy em mặc một chiếc váy trắng thêu hoa gòn, khoác áo choàng lông dê mỏng, mái tóc xõa dài như bây giờ, đứng trong nhà kính tưới hoa”. Y Đằng Triết cười: “Triều Tịch, trên người em như có vàng sáng nhạt, cảm giác vô cùng bình yên. Sau đó em trông thấy anh, ngẩng đầu nở một nụ cười mà cả đời anh cũng không thể quên. Khi đó anh biết, mình đã thua rồi”. Y Đằng Triết hôn tôi: “Em chạy lại chỗ anh, nhào vào lòng anh. Cảm giác lúc ấy giống như hư vô sẽ chợt biến mất, anh chỉ có thể ôm em thật chặt. Chỉ cần có thể ở bên cạnh em, được yêu em, giả làm nó mà sống cũng không đến nỗi nào”.

(Hoa gòn: Ảnh đây).

“Nhưng tình yêu luôn song hành với sự ghen tỵ”. Cơ thể Y Đằng Triết dần căng thẳng: “Tại sao người em yêu không phải là anh? Tại sao lại là nó? Anh quan sát cẩn thận cuộc sống của hai người, biết rõ lúc nào thì nó đi đâu làm gì. Những lúc đó anh sẽ đến yêu em. Tại sao anh không thể đường đường chính chính cướp em về?”. Giọng Y Đằng Triết ngày càng tức giận: “Mỗi đêm nhìn đèn trong phòng em phụt tắt lòng anh lại đau như cắt. Em không biết mình đã đối xử với anh tàn khốc thế nào đâu? Thậm chí anh còn nhìn thấy em ân ái với nó ngay dưới trời xanh! Lúc đó anh điên thật rồi. Anh thật sự muốn giết chết nó, chỉ khi nó chết, em mới có thể trở lại bên cạnh anh”.

Tay tôi sắp bị Y Đằng Triết bóp đến vỡ nát. Hô hấp của Y Đằng Triết ngày càng nặng nhọc, tôi biết anh ta đang cố kiềm chế tâm trạng: “Anh nhìn nó chìm xuống biển, cho rằng em đã là của anh. Nhưng Mộc Sâm lại nói cho anh biết, em là em gái ruột của anh”.

Giọng Y Đằng Triết lạnh như băng. Anh ta nổi điên hôn tôi: “Tại sao em không yêu anh? Tại sao em là em gái của anh? Tại sao em có thể không màng luân lý đạo đức bỏ trốn cùng nó? Anh hận hai người. Anh càng hận mình như cầm thú, lại đi yêu em...”. còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o . r . g

Y Đằng Triết xé rách quần áo trên người tôi, không hề đạo đầu đã xuyên thẳng vào: “Anh hận em, Triều Tịch. Anh hận em”.

Đau đớn. Cơ thể như không còn là của mình nữa. Tại sao muốn khóc cũng không thể phát ra được âm thanh nào thế này? Y Đằng Triết từ từ dịu dàng hơn, cẩn thận hôn lên mặt tôi: “Xin lỗi, Triều Tịch, anh xin lỗi...”.

Anh ta dịu dàng, chậm rãi ra vào cơ thể tôi. Tay của anh ta nhẹ nhàng vuốt ve bên ngực tôi, nơi có vết thương anh ta đã gây ra. Anh ta không hề xử lý vết thương, cơn cuồng bạo vừa qua lại khiến nó nứt toác, chậm rãi chảy máu. Sự đau đớn hòa lẫn với nỗi khổ dưới hạ thể biến mọi thứ thành một cuộc hoan ái điên cuồng.

Tôi biết anh ta đang tỷ mỷ lắng nghe hô hấp rối loạn của tôi, nhìn làn da ửng đỏ của tôi. Biết tôi và anh ta không thể tự kiềm chế trong cơn hoan ái này.

Y Đằng Triết ôm chặt lấy tôi. Toàn là hơi thở của anh ta. Hơi thở của anh ta. Tại sao ngay cả phản kháng cũng không thể? Cơ thể trầm luân, tâm can tuyệt vọng.

Tôi thật sự cảm thấy, so với chết còn đau khổ hơn...

53. Q.6 - Chương 3

“Triều Tịch, có thể cử động không?”.

Nghe thấy âm thanh khe khẽ, tôi mê man tỉnh lại. Đập vào mắt là bầu trời đêm lạnh như băng, thậm chí còn có thể cảm thấy được sự ẩm ướt của đất đai. Cơ thể của tôi bị một người đàn ông ôm thật chặt, bỏ chạy thực mạng, là Mộc Sâm.

“Triều Tịch?”.

Tôi muốn lên tiếng trả lời, nhưng lại chỉ có thể yên lặng nằm trong lòng anh, ngửi mùi gỗ thông nhàn nhạt trên người anh.

“Tìm thấy rồi?”.

“Là cô ấy”.

Tôi nghe thấy vài giọng đàn ông nhỏ tiếng trò chuyện với nhau. Sau đó tôi được bế lên đệm lót mềm mại rồi tiếng đóng cửa xe vang lên.

Hơi chấn động, xem ra xe chạy rồi. Mộc Sâm nhẹ nhàng lay lay tôi: “Triều Tịch, tỉnh lại chưa?”. Anh hoảng loạn ngắt đầu hỏi: “Cô ấy sao thế?”.

“Trước tiên cứ đến bệnh viện đã”. Bên cạnh vang lên một giọng nam xa lạ.

“Không thể đi viện được”. Giọng Mộc Sâm rất kiên quyết.

“Đến nhà Thiển Điền đi. Để Thiển Điền xem thử xem”.

“Triều Tịch”. Mộc Sâm đưa tay vuốt mái tóc rối bời của tôi ngay lại: “Nghe thấy anh nói gì không? Không sao, em an toàn rồi”.

Bắt cơ toàn thân tôi thả lỏng xuống. Không sao, không sao...

“Em vẫn phải nằm vài ngày nữa mới có thể đi đứng như người bình thường được”. Mộc Sâm cười dịu dàng, ngồi bên cạnh giường tôi: “Y Đằng Triết không hổ là sinh viên nổi danh của trường Y bên Mỹ. Dùng thuốc giỏi như vậy. Có điều em cứ yên tâm, không có tác dụng phụ gì lớn đâu”.

Tôi gian nan cười: “Kiếm...”.

Mộc Sâm thôi cười, trong mắt đầy lo lắng: “Như thế này ổn sao? Triều Tịch? Hai người thật sự muốn đi hết con đường này sao?”.

Tôi khép hờ mắt. Đúng vậy, không còn đường lui rồi. Nếu như không có anh, tôi không biết phải sống làm sao nữa.

“... Đây là chỗ của bạn anh. Mấy ngày nữa em phải ngoan ngoan nằm yên ở đây. Y Đằng Triết... sẽ không tìm được tới đây đâu”.

Tôi khẩn cầu nhìn Mộc Sâm.

Mộc Sâm đứng lên xoay người, cơ thể căng thẳng, không nhìn thẳng vào mắt tôi: “Triều Tịch. Em thật sự... chọn cậu ta sao? Trong mắt của em, có phải chỉ chứa được mình cậu ta thôi không?”.

Tôi từ từ gơ tay lên, nắm lấy ngón tay của Mộc Sâm. Động tác này tuy rất đơn giản nhưng phải dùng hết sức tôi mới có thể làm được. Mộc Sâm cầm ngược lại tay tôi, quay đầu nhìn tôi.

“Nói cho em biết đi”.

“... Giả mạo người khác. Dụ dỗ em chạy trốn. Tội của cậu ta có thể sẽ bị xử rất nặng”. Mộc Sâm lần nữa ngồi xuống cạnh tôi: “Mộc Sâm không chịu nổi đả kích, thần kinh... lại trở nên bất thường”. Mộc Sâm thở dài một tiếng: “Triều Tịch, tình yêu của em và cậu ta còn phải khiến bao nhiêu người đau khổ, hủy hoại bao nhiêu người nữa chứ?”.

Tôi bi thương nhìn Mộc Sâm, chỉ ra ngoài cửa sổ.

Đồi núi vào cuối thu, lá trên cây đều đã rụng sạch. Sau khi trời tối, bên ngoài chỉ còn một màu đen thuần túy. Dưới mái hiên lấp ló ánh tím của đèn huỳnh quang, mấy con thiêu thân không ngừng nhào tới chụp đèn, liều mạng vượt qua vòng sắt mỏng manh kia. Thỉnh thoảng có một con qua được, nhưng phút chốc chỉ còn một đốm khói xanh, “tách” một tiếng rơi xuống đất.

“Triều Tịch...”. Mộc Sâm quay đầu nhìn tôi: “Em tình nguyện chết cháy cũng muốn làm con thiêu thân lao đầu vào lửa sao?”.

Tôi nhìn Mộc Sâm nở nụ cười nhạt nhòa. Từ từ, kiên định gật đầu.

“Anh nên làm sao với em đây?”. Mộc Sâm cầm tay tôi, áp lên mặt mình: “Thật muốn giấu em như Y Đằng Triết đã làm vậy, vĩnh viễn không cho em gặp lại hai người đàn ông kia”.

Tôi lắc đầu cười. Mộc Sâm dịu dàng nhìn tôi: “Anh biết, cả đời này anh sẽ không thể có được em. Lúc đó để em đi, anh rất hối hận. Nếu lúc ấy anh kiên trì một chút, thái độ quyết liệt hơn một chút, có lẽ em sẽ chọn anh có đúng không, Triều Tịch?”.

Tôi nhìn Mộc Sâm. Những chuyện kia... cứ như đã lâu lắm rồi vậy. Thì ra thể xác và tinh thần của tôi đã mệt mỏi đến vậy rồi.

“... Có không?”. Mộc Sâm cầu xin nhìn tôi.

Có không? Nếu như đảo ngược thời gian trở về lúc ở Roma, biết được mai sau sẽ trở nên thế này, biết được yêu Dương Kiếm là tội lớn nhất của tôi. Liệu tôi có ở bên suốt Ước Nguyên, nhón chân, chạm rai hôn anh nữa không?

Trong mắt, trong lòng tôi tất cả đều tràn ngập hình bóng của người đàn ông ấy. Anh đã là một phần sinh mệnh của tôi, không thể tách rời rồi.

“... Có”. Không biết là trả lời cho câu hỏi nào. Có lẽ là vì an ủi Mộc Sâm không chừng. Mộc Sâm nhẹ nhàng hôn lên ngón tay tôi: “Cho dù chỉ trong nháy mắt. Chỉ cần em đã từng động lòng với anh, như vậy là đủ rồi...”.

54. Q.6 - Chương 4

Cơ thể khôi phục lại. Đoạn thời gian này y như một giấc mộng đáng sợ. Tôi không nghĩ đến càng không muốn nhớ đến. Tinh thần của Mộc Tâm bị đả kích vô cùng nghiêm trọng, lại phải nhập viện. Lần tái phát này không biết có thể chữa khỏi hay không. Vào một buổi chiều, Mộc Sâm mang tôi lên bệnh viện trên núi thăm Mộc Tâm. Cô ấy ngồi trong phòng có rào lan can sắt, như một con vật nhỏ hoảng sợ bó gối run rẩy trong góc phòng. Cô ấy bị người mình yêu vứt bỏ, chỉ có thể lui về không gian, thế giới riêng của chính mình. Trước khi đi tôi thấy Mộc Tâm ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nở một nụ cười nhẹ nhõm mà tôi chưa từng thấy qua. Có lẽ trong thế giới đó, cô ấy mới được hạnh phúc nhất.

Y Đằng Triết kiên trì khởi tố Y Đằng Kiếm. Mộc Sâm mời cho Dương Kiếm một luật sư giỏi nhất. Phiên toàn mở ra trong một ngày đầu đông lạnh lẽo.

Ngày mở tòa, tôi gặp Y Đằng Triết bên ngoài tòa án. Anh ta mặc tây trang màu đen, một chiếc khăn tay bằng tơ màu trắng xếp gọn gàng bên túi.

Tuyết rơi. Hoa tuyết bay lả tả đầy trời. Anh ta đứng ở đó, khóe môi cười dịu dàng. Trong ánh mắt đầy kiêu ngạo toàn là bóng dáng của tôi.

“Anh biết nhất định em sẽ đến”. Y Đằng Triết đi tới bên cạnh tôi. Hoa tuyết rơi trên trán, trên tóc của anh ta. Lần đầu tiên tôi phát hiện anh ta cũng có ánh mắt đen thẳm thẳm như Dương Kiếm. Tay anh ta vuốt ve mái tóc dài của tôi: “Anh tìm em rất lâu, cứ nghĩ đã không còn được gặp lại em”.

Tôi im lặng ngửa đầu nhìn anh ta. Y Đằng Triết cúi đầu xuống, trong mắt thoáng do dự, sau đó môi của anh ta nhẹ nhàng in lên trán tôi: “Nếu biết em sớm một chút, biết em là em gái của anh sớm một chút nữa. Anh nhất định sẽ xem em là trân bảo, bảo vệ chăm sóc em thật cẩn thận”.

Anh ta dang tay ôm tôi vào ngực: “Triều Tịch. Rốt cuộc em vẫn không thể quên anh đúng không? Bất luận thế nào, em cũng sẽ vĩnh viễn nhớ đến anh?”.

Trong lòng tôi xuất hiện một cảm giác bất an mãnh liệt. Hai tay Y Đằng Triết dần buông lỏng: “Anh rất muốn, rất muốn ôm em lần nữa”. Đột nhiên anh ta đẩy tôi ra: “Nếu như không thể khiến em yêu anh, vậy đành khiến em hận anh vậy”.

Tôi nhìn bóng lưng dứt khoát xoay người của Y Đằng Triết, cái lạnh lẽo của gió đầu đông thấm vào từng tế bào trên cơ thể.

Nếu như...

Cũng chỉ là nếu như.

Tình yêu vĩnh viễn luôn ích kỷ. Chúng ta vì bảo vệ vật mình muốn, tan xương nát thịt cũng sẽ không màng.

Tôi lo lắng ngồi trên ghế nghe tòa thẩm vấn. Luật sư thao thao bất tuyệt giải thích. Đủ loại chứng minh giấy tờ và văn bản được đưa đến đưa đi. Những âm thanh ồn ào trong tòa đường như cách tôi rất xa, tôi nắm thật chặt ngón tay của mình, trong mắt chỉ có một người.

Dương Kiếm đưa mắt nhìn quanh phòng. Thấy tôi, anh an tâm cười. Tôi từ từ nghe thấy lại tiếng tim đập của mình.

Chỉ cần đến gần, là đối phương có thể cảm nhận nhịp đập trong cơ thể của nhau.

“Gần đây khỏe không? Triều Tịch?”.

“Ừm”.

“Anh rất nhớ em”.

“Em cũng thế”.

Ánh mắt chúng tôi âm thầm lên tiếng.

“Em, yêu, anh”.

Môi tôi lặng lẽ đóng rồi mở, thổ lộ với Dương Kiếm. Dương Kiếm mỉm cười quay đầu bước đi, nước mắt của tôi trào ra như suối. Mộc Sâm đứng bên cạnh vỗ vỗ tay tôi trấn an. Trong mắt anh có sự chán nản, nhưng phần nhiều hơn là ủng hộ và yêu thương: “Dừng cảm một chút, bây giờ em phải thật can đảm”.

55. Q.6 - Chương 5

“Tình hình bây giờ rất bất lợi đối với Y Đằng Kiếm tiên sinh”. Luật sư lễ phép khom người một cái: “Nếu không tìm được chứng cứ hoặc nhân chứng có lợi, sợ rằng...”.

“Cảm ơn ngài, Thượng Xuyên tiên sinh”.

Mộc Sâm lễ độ bắt tay với luật sư. Tôi cắn tay, ngồi trên bệ cửa sổ ở khúc quanh hành lang. Mộc Sâm đi tới, lo lắng nhìn tôi: “Triều Tịch...”.

“Em nghe cả rồi”. Tôi nhún vai, gượng cười: “Không sao, vẫn chưa tuyên án mà. Chúng ta vẫn còn cơ hội, cho dù có tuyên án đi nữa chúng ta vẫn có thể kháng án”.

“Em không sao chứ, Triều Tịch?”. Mộc Sâm cúi người, đặt tay lên vai tôi.

“Em không sao”. Tim tôi đập nhanh đến nỗi sắp vỡ tan. Tôi có thể làm gì đây?

Tôi theo bản năng nghiêng đầu sang chỗ khác. Y Đằng Triết và luật sư của anh ta đứng cạnh nhau ở phía xa của đại sảnh, nhìn về phía tôi. Hơi thở lạnh lùng vây quanh anh ta, nhàn nhạt nhìn tôi một cái rồi xoay người tiếp tục đi.

“Không được”. Mộc Sâm túm tay tôi: “Nếu bây giờ em đi cầu xin Y Đằng Triết, em sẽ lại rơi vào cái bẫy giăng sẵn của anh ta. Chỉ sợ không những em bị anh ta giam cầm, mà Y Đằng Kiếm cũng vẫn phải vào tù”.

Tôi thất bại đẩy tay Mộc Sâm ra, che mặt: “Vậy em còn có thể làm gì nữa đây?”.

Đêm khuya. Trên mặt đất, trên nhánh cây khô cằn, trên mái nhà, tất cả đều phủ một lớp tuyết mỏng. Dưới ánh sáng của mặt trăng, lặng lẽ tỏa ra một loại ánh sáng dịu dàng. Tôi không ngủ được, khoác áo đi ra vườn hoa.

Lạnh quá, mặc dù không hề có gió. Cơ lạnh chui khắp cơ thể, luồn vào từng mạch máu. Dép vải giẫm lên tuyết xốp, phát ra âm thanh sột soạt. Lững thững đi tới gốc cây đại thụ, bỗng nhiên bị kéo vào một lồng ngực ấm áp.

Đây là nhiệt độ của tôi. Hô hấp của tôi. Nhịp tim của tôi. Là một phần sinh mệnh của tôi.

Tôi bị anh hôn thật mạnh. Anh hôn dữ dội như vậy, gấp gáp thế kia, tựa như muốn đem tất cả nhớ nhung yêu thương gửi hết qua tôi bằng nụ hôn này, hoặc như cảm thấy được tình hình lúc này của tôi, sợ tôi lại đột nhiên biến mất.

Anh nâng hai chân tôi lên, gác lên hông mình, quay người đỡ tôi lên thân cây, lấy áo khoác ngoài bao lấy cơ thể chúng tôi thật chặt.

“Xem ra cho dù có nói với em một ngàn lần, em cũng không thể chăm sóc bản thân tốt được”.

Dương Kiếm dịu dàng thì thầm bên tai tôi. Nước mắt của tôi lại rơi xuống: “Từ khi biết anh, em cứ phải khóc mãi. Chỉ sợ khóc hết nước mắt của cả đời rồi...”.

Dương Kiếm đau lòng hôn lên nước mắt của tôi: “Đừng khóc nữa”.

Tôi cúi đầu ngậm môi anh, vụn vụn cơ thể. Dương Kiếm thở dốc một tiếng, giữ chặt tôi: “Cô nhóc chết tiệt này, có biết bao lâu rồi anh mới được thấy em không?”.

Tôi lại hôn lên cổ anh. Con người Dương Kiếm trở nên tối tăm. Anh ôm lấy tôi, đáp lại nụ hôn của tôi, ngày một dùng sức hơn.

Em nhớ anh, Kiếm. Tôi hốt hoảng, nhiệt độ này, hơi thở này, tôi nóng nảy dùng cơ thể của mình để xác nhận sự hiện hữu của anh.

Tôi phát ra một tiếng rên rỉ đứt quãng, bị anh nuốt vào miệng. Anh ôm lấy tôi, chống một tay lên cây, cuồn cuộn trong cơ thể tôi. Tôi quấn hông anh thật chặt, dùng sức kháng cự theo bản năng của phụ nữ mỗi khi anh ra vào. Dương Kiếm không chịu nổi, thở gấp: “Triều Tịch, anh không...”. Tôi siết anh chặt hơn, bị anh đẩy mạnh lên cây. Cơ thể tôi mở rộng, hòa làm một với anh. Dương Kiếm ngày càng dùng sức hơn, đến rên rỉ tôi cũng rồi loạn lúc có lúc không. Dương Kiếm hôn tôi thật sâu, đem sự run rẩy, tiếng khóc thút thít của tôi nhập vào lồng ngực ấm áp của anh. Bụng anh ma sát với tôi, sau vài lần truy đuổi cuối cùng cũng đến cao trào.

Cơ thể của tôi vẫn còn đọng lại dư vị. Dương Kiếm dùng áo khoác vây tôi thật chặt, ôm tôi trở về phòng. Tôi kéo anh không chịu buông tay. Anh đành nằm xuống bên cạnh tôi.

“Sao lại về được?”

“Mộc Sâm đã tìm cách để bảo lãnh anh”. Dương Kiếm hôn lên trán tôi, bàn tay vuốt ve qua lại trên người tôi.

Trong lòng tôi xuất hiện một dự cảm xấu. Chẳng lẽ... Mộc Sâm bảo lãnh Dương Kiếm ra ngoài, là vì chắc chắn sẽ thua sao? Cho nên mới để chúng tôi gặp nhau?

“Đừng suy nghĩ đến chuyện tòa án nữa”. Dương Kiếm ngồi dậy cởi quần áo, xoay người lại ôm chặt lấy tôi. Tôi thở dài một tiếng, thật ấm áp. Chính vì lồng ngực ấm áp này, cho nên cái gì tôi cũng dám đánh đổi.

56. Q.6 - Chương 6

“Còn cách gì nữa không? Em điên lên mất”. Tôi nắm chặt tóc mình, Dương Kiếm không có ở đây tôi mới dám thể hiện sự nồn nóng của mình ra với Mộc Sâm.

“Không biết còn chứng cứ có lợi nào không?”. Luật sư Thượng Xuyên bình tĩnh nói: “Y Đằng Kiếm tiên sinh giả mạo người thân của mình, không có gì lớn lao cả. Nhưng mà ngài ấy dụ dỗ... Y Đằng Phu nhân là sự thật. Điều này sẽ khiến bồi thẩm đoàn nghi ngài ấy giả dạng Y Đằng tiên sinh chủ yếu để lừa gạt Y Đằng phu nhân. Y Đằng phu nhân là vợ của anh trai ngài ấy, thế nhưng...”.

“Nếu như, nếu như tôi không phải là vợ của Y Đằng Triết. Hoặc là nói, cuộc hôn nhân của chúng tôi căn bản không được tính thì sao?”.

Tôi ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn luật sư Thượng Xuyên.

“Triều Tịch!”. Mộc Sâm lớn tiếng quát.

“Anh đã sớm nghĩ đến rồi có đúng không?”. Tôi quay đầu nhìn Mộc Sâm, toàn thân run rẩy: “Anh đã nghĩ đến rồi”.

“Chuyện này... Mặc dù đăng ký ở Pháp, nhưng cuộc hôn nhân này vẫn hữu hiệu. Hơn nữa sau khi về nước Y Đằng Triết tiên sinh đã nhập tịch cho Y Đằng phu nhân. Hôn nhân của các vị thật sự được công nhận”. Luật sư Thượng Xuyên liếc đám tài liệu chất chồng trên tay, ngẩng đầu nói với tôi.

“Tôi...”.

Tôi bị Mộc Sâm che miệng kéo ra khỏi phòng làm việc.

“Em điên rồi à! Không thể nói ra!”. Mộc Sâm dùng sức lắc tôi: “Em có biết một khi thân phận của em bị vạch trần thì sẽ gian nan thế nào không?”.

“Em không biết, cái gì cũng không biết!”. Tôi đẩy Mộc Sâm: “Em chỉ biết, em phải cứu anh ấy. Đây chính là chứng cứ có lợi nhất. Chỉ cần nói ra em là em gái ruột của Y Đằng Triết là có thể giải thích tại sao Y Đằng Kiếm muốn dẫn em đi, cuộc hôn nhân này căn bản là vô hiệu!”.

“Triều Tịch, em bình tĩnh một chút”. Mộc Sâm bịt miệng tôi: “Một khi để cho người ta biết em là em gái ruột của hai người họ, tội danh mà em phải gánh sẽ nặng đến mức em không tưởng tượng được. Sau này làm sao em gặp người khác được? Làm sao tiếp tục sống được?”.

“Em không quan tâm...”.

“Em yêu hấn đến vậy sao?”.

Mộc Sâm kéo tôi ra sau, lạnh lùng nhìn Y Đằng Triết. Khóe miệng Y Đằng Triết hơi nhếch: “Chỗ này đông người thế này, tôi có thể làm gì cô ấy chứ”.

Tôi đẩy Mộc Sâm ra, đi tới trước mặt Y Đằng Triết. Anh ta hơi híp mắt lại, mặt không biểu cảm nhìn tôi chăm chú.

“Phải, tôi yêu anh ấy. Vì anh ấy tôi có thể từ bỏ mọi thứ, tôi không sợ bị người ta bàn tán, bị người ta phỉ nhổ. Tôi chỉ muốn anh ấy có thể bình an. Chỉ cần anh ấy có thể...”.

Tôi che mặt cúi người xuống. Nước mắt chảy ra từ giữa kẽ tay tôi. Tôi không muốn che giấu nỗi bi thương của mình, càng không muốn che giấu sự yếu ớt của bản thân: “Y Đằng Triết, anh làm được rồi. Tôi thật sự, thật sự rất hận anh...”.

Y Đằng Triết ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ôm tôi vào ngực: “Đừng khóc, Triều Tịch”.

Mộc Sâm muốn xông lên, bị luật sư của Y Đằng Triết ngăn cản: “Xin cho Y Đằng tiên sinh và phu nhân được ở riêng với nhau”.

“Em xem. Trên danh nghĩa em là vợ của Y Đằng Triết anh”. Y Đằng Triết nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Anh thực sự cảm thấy lấy được em là niềm hạnh phúc lớn nhất của anh. Em gái cũng được, vợ cũng được. Anh

đều không còn nữa, cũng không còn năng lực để yêu em thật tốt. Anh chỉ có thể làm em đau lòng, khổ sở và tuyệt vọng”.

Y Đằng Triết dùng ngón cái lau nước mắt của tôi, khẽ hôn lên môi tôi: “Anh cứ nghĩ chỉ cần em nhớ đến anh, anh sẽ thật vui vẻ. Nhưng vừa rồi, lúc em nói hận anh, anh chỉ cảm thấy thật tuyệt vọng”.

“Đừng nói ra thân phận thật sự của em. Cũng đừng phá hủy danh phận vợ chồng của chúng ta. Hứa với anh, sau này phải hạnh phúc, Triều Tịch”.

Y Đằng Triết buông tôi ra, lúc tôi còn đang mơ hồ vì những lời đó, anh ta đã đi đến bên cạnh Mộc Sâm: “Anh em một đời. Tôi đi thăm Y Đằng Kiếm đây. Sắp mở tòa rồi, đã nghĩ ra cách thắng kiện chưa?”.

57. Q.6 - Chương 7: Kết Cục

“... Y Đằng Kiếm tiên sinh, tội danh giả mạo lương gạt, anh có nhận hay không?”.

“Tôi nhận tội”.

Tôi nắm chặt tay Mộc Sâm, ngực đau tới không thể hô hấp. Đột nhiên Dương Kiếm không muốn biện hộ nữa, nhận tội vô điều kiện.

“Bản tòa tuyên bố, xét thấy bị cáo Y Đằng Kiếm nhận tội vô điều kiện, tội danh giả mạo người khác, dụ dỗ bắt cóc thành lập, xử tù mười lăm năm”.

Từ chỗ ngồi của bị cáo, đột nhiên Dương Kiếm ngẩng đầu nhìn tôi. Máu cả người tôi đông lại. Ánh mắt của anh vô cùng dịu dàng, khỏe miệng còn hơi cười: “Hứa với anh. Sau này phải hạnh phúc, Triều Tịch”.

Làm sao lại...

Luật sư của Y Đằng Triết mang tôi đến phòng nghỉ ngơi. Dương Kiếm vẫn còn đang ngủ mê man. Anh mặc áo khoác của Y Đằng Triết. Áo phục màu đen và chiếc khăn lụa trắng, thoang thoang hương từng dễ chịu.

“Đây là... thư của Y Đằng tiên sinh gửi cho phu nhân”.

Luật sư cung kính giao lá thư cho tôi, xoay người đi ra ngoài.

Triều tịch:

Vợ của anh. Xin cho phép anh gọi em như vậy. Lá thư này được viết trong lúc vội vã, tha lỗi cho anh nếu từ ngữ quá hỗn loạn. Khi em nhìn thấy lá thư này, chắc là em đã được như ý nguyện. Đây là điều duy nhất anh có thể cho em, để em được hạnh phúc và vui vẻ.

Anh rất nhiều lần hy vọng em không phải em gái của anh. Nhiều lần hy vọng người em yêu là anh. Nhưng thực tế lại quá tàn nhẫn. Anh không phá nổi sự ràng buộc trong lòng mình. Thật ra anh rất hâm mộ Kiếm, có thể không chùn bước như vậy, bất chấp tất cả để yêu em. Tha thứ cho anh đi, Triều Tịch. Sau này hãy thật hạnh phúc bên Kiếm. Lấy danh nghĩa là vợ con của Y Đằng Triết, hứa với anh, vĩnh viễn giấu kín bí mật này.

Y Đằng Triết.

Tôi ngồi bệch xuống sàn. Tại sao... tại sao lòng lại tan nát như vậy?

“Đau khổ không? Gặp nhau nhưng lại không thể nhận ra nhau. Biết rõ người mình yêu đang ở trước mắt lại không thể nói cho nó biết. Có phải đau đến tê tái tâm can không?”.

“Chỉ có ôm em như vậy, ngửi thấy hương thơm trên người em. Cảm nhận da thịt em anh mới cảm thấy mình còn sống...”.

“Anh có thể yêu em không? Triều Tịch?”.

“Nhìn anh... cho thật kỹ...”.

“Em có yêu anh không? Triều Tịch?”.

“Anh hận em, Triều Tịch. Anh hận em”.

“Triều Tịch. Rốt cuộc em vẫn không thể quên anh phải không? Bất luận thế nào, em cũng sẽ vĩnh viễn nhớ đến anh?”.

“Nếu như không thể khiến em yêu anh, thế cứ để em hận anh thật nhiều vậy”.

Tôi không tiếng động nức nở nghẹn ngào. Những cảm giác nặng nề, tình cảm mà tôi không thể hiểu tràn ngập trong lòng.

Một đôi bàn tay ôm chặt lấy tôi từ phía sau: “... Bị anh ấy đánh ngất”.

Tôi xoay người ôm lấy cổ Dương Kiếm: “Tại sao, tại sao em đau quá...”.

Dương Kiếm im lặng, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Anh ấy nói với anh, phải thay anh ấy yêu em, từ nay về sau, dành cho em hai phần tình cảm thật hoàn chỉnh”.

“Hoa đẹp quá!”.

Gina nhảy từ trên xe xuống, cười ha ha. Trên lưng chừng núi, một biển thiên điều nở rộ như lửa chập chờn theo gió, tạo cảm giác khắp núi đều như đang bốc cháy.

(Thiên điều: Một loài hoa, ảnh đây).

“Gero, cậu và Tidy kết hôn lúc nào vậy? Cũng không chịu cho chúng tôi biết nữa, keo kiệt thế”. Sa Lực Dã xuống xe, đập thật mạnh lên vai Dương Kiếm.

“Vậy phải làm sao đây?”. Dương Kiếm cười ôm chầm vai tôi: “Bổ sung lại một cuộc hôn lễ khác nhé?”.

“Được, em làm người chứng hôn, Sa Lực Dã làm cha xứ”. Gina ôm một bó thiên điều thật to nhét vào lòng tôi, chạy ra phía sau chúng tôi.

“Hừm hừm”. Sa Lực Dã hắng giọng: “Gero Yong, con có đồng ý cưới Dương Triều Tịch tiểu thư làm vợ, từ nay về sau nâng đỡ lẫn nhau, tương trợ lẫn nhau, dù tốt hay xấu, giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh cũng sẽ luôn yêu quý trân trọng nhau cho đến khi cái chết tách rời cả hai không?”.

Dưới trời chiều, ánh mặt trời rọi lên ánh mắt dịu dàng của Dương Kiếm: “Con đồng ý”.

“Dương Triều Tịch, con có đồng ý gả cho Gero Yong, từ nay về sau nâng đỡ lẫn nhau, tương trợ lẫn nhau, dù tốt hay xấu, giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh cũng sẽ luôn yêu quý trân trọng nhau cho đến khi cái chết tách rời cả hai không?”.

Tôi nhìn đôi môi Dương Kiếm ngày càng gần, trước khi anh hôn, nhẹ nhàng nói: “Con đồng ý”.

Hứa với anh, sau này sẽ hạnh phúc, Triều Tịch.

Sau này chúng em, nhất định sẽ thật hạnh phúc...

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cua-trieu-tich>